AMINTIREA LUI 1 DECEMBRIE 1918

—Ion HALMAGHI—

Transilvania este leagănul funciar al existenței românești; acolo a început procesul etnogenezei, chinurile facerii de neam. Acolo a rămas mai temeinică ideea de ordine și așezare, care vine pe linie latină și acolo a rămas mai profund spiritul de dârzenie și tenacitate, virtuți străbune, căpătate pe linia daco-getică.

Când au început acele invazii de popoare, dinspre Apus, ciudate și greu de explicat, Românii din Transilvania își formaseră deja voivodate puternice, ca expresii formale de stat închegat, ale unor formațiuni etnice străvechi, care au fost consemnate de toate cronicile vremii, cu numele lor specifice, indicându-se cu toate amănuntele filologice originea lor latină.

Sub jugul unor dominații străine, timp de secole, ardelenii și-au păstrat firea lor, și au rămas majoritari ca număr, căci așa au fost de totdeauna, dela început, și apoi, au păstrat cu credință și fermitate tradițiile și datinile, nealterate de influențele multiple și variate, mai cu seamă intenționale și perseverente.

Românii din Transilvania și-au păstrat identitatea etnică și spirituală, în mijlocul celor mai diferite forme de cultură și civilizație, cu care au co-existat secole de-a rândul, în cuprinsul acestei provincii.

Revoluțiile sociale și politice au avut un caracter pregnant național; au fost aspre în intenții și în făptuire; au fost pornite din adâncimile subconștientului colectiv și au avut rezonanțe tari, înfiorând prin dramatismul lor, nația întreagă și curtea imperială din Viena. Revoluțiile spirituale au fost rodnice și durabile, căci au restabilit viziunea română, în liniile ei esențiale și în componentele ei diferențiale, în conformitate organică cu dimensiunea năzuințelor seculare, întruchipate de formele de viață strămoșească, care au fost uneori acoperite de imitații și schimonosiri, care deformau chipul cel adevărat al lor.

Astăzi, când sărbătorim, la 1 Decembrie, Marea Unire din 1918, este bine să ne aducem aminte de toate acestea, ca să putem găsi un sprijin moral în mijlocul debandadei pe care o trăiește poporul român,care încă n'a scăpat de vătămăturile ideologiei comuniste. Azi este nevoie de ceea ce ardelenii au avut totdeauna din moștenirea latină, ideea de ordine și așezare, adică cheagul stabilității.

Un stat nu se poate clădi și consolida decât pe ideea de ordine, în toate planurile: moral, juridic, economic, politic, social și spiritual. Fără ordine, nu se poate concepe o societate sau un stat național. Ordinea asigură o bună rânduială și chivernisire a valorilor, și a relațiilor sociale, între categoriile componente, și a acestora cu organismul statal. Ardelenii au fost totdeauna călăuziți de ideea de ordine. Revoluția lui Horia a fost structurată și legitimată pe conceptul de ordine. El și căpitanii săi credeau în puterea dreptății pe care o aduce ordinea morală și națională. Avram Iancu, alt căpitan revoluționar, a gândit revoluția lui în categoriile organice ale ideii de ordine, în care era inclus și legalismul strict, de tip juridic.

Aceste elemente componente ale cugetului ardelenesc sunt exemple grăitoare pentru ceasurile de cumpănă în care trăiește azi poporul român. Ele formează axa pe care să se înscrie întocmirile de care are nevoie societatea românească. După aceea se adaugă tot floralul de virtuți pe care le aduc celelalte provincii românești, ca o încoronare a tezaurului de suflet național.

Amintirea lui 1 Decembrie 1918 este semnificativă, numai dacă în procesul de conștiință, de confruntare cu realitățile de azi, Românii se pot adăpa din nou la izvorul de tărie pe care le aduce această Transilvanie, istorică, măreață și moștenitoare autentică a bogățiilor spirituale din vechea Dacie Romană.

ISSN
0705-8365

Prețul unui abonament anual
25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 15 Nr. 176 -DECEMBRIE 1990-

PUBLICAȚIE LUNARĂ

EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULAȚIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

ANUL NUMĂRUL UNU DELA REVOLUȚIE

Eugen BÂRSAN

Pornim dela o expresie a gândului țării - în momentele de vârf din Decembrie - scrisă în rondoul de flori, coroane și lumânări din Piața Romană a Capitalei: "Revoluția ne-a dat libertatea, principala frumusețe a țării". Au fost momentele când întreaga țară era în freamătul ecoului "Olé, olé,olé,olé.../Ceaușescu nu mai e!"

Revoluția victorioasă a fost o mișcare a tineretului la care, în chip nefericit, masele populare au venit să cupleze o adeziune acordată spontan Frontului Salvării Naționale, o formațiune politică constituită în după amiaza zilei de 22 Decembrie și văzută, în chip fals, ca o emanație a Revoluției. Numai așa se poate explica de ce, atunci când Ion Iliescu s'a adresat mulțimii din Piața Palatului și întregii țări s'a putut revărsa către Front încrederea care a creat o atmosferă de consens național că de acum România a luat drumul libertății și democrației.

Sub copleșitoarea euforie a victoriei, nici tineretul eroic și martir și nici masele populare nu și-au putut da seama că Frontul Salvării Naționale e un pezevenchi care s'a introdus în arena națională a victoriei pentru a fura Revoluția. Si cu acest furt a început să dispară și libertatea dată de Revoluție și nimbul ei ca frumusețe a țării.

Cei care s'au uitat la Revoluție de după perdele, îngroziți și tremurând de frică, pentrucă le-a sosit ceasul socotelei pentru trecutul lor criminal, ei, cei din cadrele elitei ceaușiste, s'au reinstalat, prin Frontul Salvării Naționale, la conducerea României post-ceaușistă, post-revoluționară. Si așa nu conduc cei care au făcut Revoluția, ci cei contra cărora ea s'a făcut. Zeloșii ceaușiști au devenit zeloși iliesciști.

Pe zi ce trece este tot mai clar că Iliescu vrea o democrație originală cu bază exclusivă de cadre comuniste. Ce-i unește pe tovarășii din aceste cadre - puterea Frontului - sunt factori psihologici: frica lor față de trecut și apărarea disperată a privilegiilor cu care i-a înzestrat Ceaușescu. Iar ceea ce îi ajută să se mențină la putere este fondul instructajului comunist de a ține poporul în tot felul de dezbinări, folosind tactica subtilă a minciunii.

Continuare în pag. 3

LA NAȘTEREA DOMNULUI

—Pr. Dumitru MĂCĂILĂ—

Evanghelistul Testamentului vechi, marele Profet Isaia, a descris Nașterea Domnului, ca și alte momente importante din viața Mântuitorului, ca un martor ocular. "Iată Fecioara va lua în pântece și va naște Fiu și vor chema numele lui Emmanuel" (Isaia 7:14).

Emmanuel, Dumnezeu e cu noi! E un adevăr pe care-l afirmă întreaga Sfântă Scriptură. Evanghelia după Matei începe cu mărturia prezenței lui Dumnezeu printre oameni la Nașterea Domnului și se încheie prin cuvintele "... și iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului" (Matei 28:20).

Cât de tragic e faptul că, astăzi, mulți din cei care poartă firea lui Hristos vorbesc despre El la timpul trecut - Hristos care a fost, sau la timpul viitor - Hristos care va fi! Cât de puțini sunt cei care vorbesc despre El la timpul prezent - Hristos care e cu noi! Care experimentează, pe cât de mistic, pe atât de real, înfiecare an, Nașterea Domnului! Cât de tonifiant ar fi să ne strigăm acest adevăr în zile de confuzie, întuneric și zbucium! Nu numai pentrucă Dumnezeu e actus purus, prezent continuu, lumina fără de ani ci, pentrucă, indiferent cât de însingurați am fi, noi nu mai putem fi singuri. Hristos S'a născut tocmai pentru ca noi să nu mai fim singuri, pentru ca existența noastră să nu mai fie spre neființă ci spre ființa împărtășită de Dumnezeu, de harul Său, de prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu e cu noi! Emmanuel!

Hristos Se naște. Măriți-L! Hristos Se naște ca Om în Persoana Fiului lui Dumnezeu, nu într'un cer îndepărtat, nu pe o planetă ce s'ar dezvălui cunoașterii umane peste miliarde de ani lumină, ci între noi. Spre a ne împărtăși durerile, spre a ne ajuta să purtăm cele mai grele sarcini, luând asupră-și neputințele noastre, vindecându-ne prin rănile Lui și arătându-ne sensul vieții cu valoare eternă. Arătându-ne singura viață ce trebue trăită. Academician D. Stăniloae zice: "Numai întrucât Însuși Fiul lui Dumnezeu S'a făcut Fiul Fecioarei, El S'a făcut Fiul Omului și Fratele oamenilor și prin aceasta i-a făcut pe oameni fiii lui Dumnezeu prin har. Numai așa Fiul lui Dumnezeu S'a împărtășit de pătimirile noastre și de moartea noastră și prin aceasta le-a biruit. Numai așa a îndumnezeit firea omenească." (Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. II, Buc, 1978, p. 77).

Pentru creștinii adevărați, Nașterea Domnului are și semnificația chemării de a împărtăși bucuria prezenței Lui printre noi cu alții. Să arătăm chiar și celor care nu L-au cunoscut pe Hristos, nu numai celor care nu L-au cunoscut cu adevărat, bucuria sfântă, pură, indicibilă pe care-o produce

Continuare în pag. 4

editorial

REVENIREA LUI ADRIAN PĂUNESCU

După un vagabondaj de luni de zile, Adrian Păunescu, a ancorat ca "director literar şi artistic", la revista săptămânală ZIG-ZAG. Acest eveniment a produs o tulburare a apelor, în cercurile publistice, datorită manierei în care şi-a făcut apariţia la acest săptămânal, precum şi trista amintire a activităţilor sale din trecut, când păşunea la curtea propagandistică a fostului tiran Ceauşescu.

La acestea se adaugă faptul că Adrian Păunescu se prezintă, în scrisul lui de azi, ca o sursă de confuzii, de iritaţii şi de apărare a unor poziţii ideologice sau politice, care au devenit anacronice.

Noi, nu ne amestecăm în treburile domestice ale presei române. Continuăm să menţinem linia noastră de principii şi orientare naţională. Si nu contestăm dreptul lui Adrian Păunescu, de a scrie, de a-şi exprima părerile şi de a da explicaţii asupra trecutului său de sclav şi slăvitor al lui Ceauşescu.

Noi ne îndoim, însă, de legitimitatea morală a lui Adrian Păunescu, ca să devină un "mentor ideologic sau politic" al poporului român, în slujba căruia se declară că doreşte să lupte numai pentru adevăr.

Poziţia lui Adrian Păunescu este absurdă şi anacronică. El a slujit cu zel unor idoli, care nu mai există, şi datorită cărora poporul român a trăit o adevărată tragedie. Prezenţa lui, în publicistica românească de azi, este vătămătoare, ca şi a multor altora, din categoria lui. A fost solidar cu o epocă, ce a fost depăşită şi pentru o revenire la normal, toţi slujitorii vechilor idoli, prin imperativ moral şi naţional, trebue să se retragă de pe scenă. Nu mai este nevoie de acrobaţiile lor de circ.

Pomenim un singur amănunt care este suficient pentru Adrian Păunescu, ca să-şi înţeleagă introspectiv propria identitate morală. Pe vremea când trăia Mircea Eliade, la Chicago, Adrian Păunescu l-a vizitat, ca mesager al lui Ceauşescu. Scopul vizitei era să-l convingă pe Eliade să meargă într'o călătorie în ţară, prin asta să fie ruptă linia de rezistenţă, faţă de regimul comunist, a celor din lumea liberă. Adrian Păunescu a întrebuinţat toate vrăjile şi buruienile băbeşti de leac, pentru a-l duce pe Eliade în ţară, ceea ce ar fi înnoroit prestigiul marelui savant. Ar fi fost o adevărată tragedie a intelectualităţii româneşti, dacă Adrian Păunescu şi-ar fi îndeplinit misiunea, pentru care a fost plătit cu bani grei.

Este aceasta o poziţie morală, care-l îndreptăţeşte pe Adrian Păunescu, ca azi, în circumstanţele tulburi, în care se găseşte ţara, să pretindă, cu aroganţă de mentor şi diriguitor de conştiinţe, că este în "slujba poporului", militând pentru adevăr şi dreptate?

Răspundem categoric, nu, căci timpul vrăjitoriei comuniste a trecut de mult. Tara trăieşte sub semnele unei revoluţii, din sângele căreia vor răsări flori, nu buruieni.

Acest articol a fost scris înainte de schimbarea lui Păunescu dela revista Zig-Zag, totuşi, îl menţinem, deoarece el nu-şi pierde valoarea lui, ci dimpotrivă, demonstrează justeţea poziţiei noastre.

George BĂLAŞU

UN CRĂCIUN DE NEUITAT

—Constantin MACRI—

Pentru întreaga creştinătate, pentru întreaga umanitate liberă şi civilizată, executarea în ziua Naşterii Domnului în 1989 a celor mai profanatori şi abjecţi tirani ai secolului capătă un caracter simbolic.

Nu se putea ca acel care a ordonat dinamitarea şi întrarea cu buldozerele in altare să fi rămas nepedepsit, dincolo de legile omeneşti.

A scuipa pe credinţa sinceră a altora, este un sacrilegiu. Ceauşescu, alături de nefasta lui soţie, a făcut ceea ce nici Stalin, nici Mao n'au făcut; au batjocorit cu ştiinţă şi voinţă historionică sfintele altare.

Nu e nevoie să fii credincios pentru a respecta evlavia care oricum şi oriunde şi oricând exprimă setea omului de a-şi depăşi precara lui condiţie pământeană şi de a gândi, de a spera, de a iubi un absolut, un etern, o lumină nepieritoare spre care sufletul nostru tânjeşte.

Nu e nimic vinovat în aceasta. Nu e nici o alienare sau falsificare a condiţiei noastre umane aşa cum o pretind marxiştii. E setea de absolut, inculcată în fiecare fiinţă umană de pe toate meridianele, într'o metamorfoză şi diversitate permanentă care ridică principiul divin deasupra tuturor certitudinilor.

Ordinea cosmică, legile naturii, neantul chiar, numai omul le gândeşte şi le simte ca atare. El are deschisă calea inimii şi a minţii de a merge în infinit. In infinitul temporal, în infinitul spaţial.

Peste toate, tinde să le cuprindă prin credinţă, imaginaţie şi ştiinţă, conştiinţă şi afectivitate umană. Stiinţă fără dragoste nu există.

Au existat aceşti monştri, Ceauşeştii, care au crezut că ştiu totul şi nu s'au iubit decât pe ei.

Personal, când am auzit că au demolat Biserica "Sfânta Vineri" din Bucureşti, oarecum biserica mea de inimă, am ştiut, am simţit că Dumnezeu îi va pedepsi.

N'a existat în istorie un mai mare demolator şi profanator de biserică decât Ceauşescu.

Imi vine în minte, ca reacţie şi sensibilizare specială personală, demolarea Bisericii Domneşti din Focşani şi Sfânta Vineri mai sus pomenită.

Dumnezeu nu l-a mai răbdat.

Lichidarea cuplului infernal care a martirizat România în anii tiraniei lui, s'a făcut în prima zi de Crăciun, s'a făcut la modul spectaculos ca o luare aminte, ca o pedeapsă divină exemplară.

Nici un tiran comunist n'a avut o soartă asemănătoare.

Pentrucă nici un tiran comunist n'a fost mai luciferic, mai bestial decât acest bâlbâit analfabet.

Fie ca trăznirea lor de către Voinţa Divină să fie peste veacuri, un exemplu de justiţie imanentă şi transcendentă în acelaşi timp.

Voinţa tineretului român s'a unit cu voinţa lui Dumnezeu în acel neuitat Crăciun al anului 1989.

Nimeni din cei care chinuiesc pe oameni pentru credinţa lor sau pentru a-şi asigura Domnia lor, nu va scăpa nepedepsit în cele din urmă.

Soarta Ceauşeştilor este blazonul cel mai mândru al istoriei româneşti contemporane.

CĂTRE REDACŢIE

*BERLIN, GERMANIA - Azi, 25 Noembrie 1990, postul de radio DEUTSCHE WELLE, în emisiunea sa în limba română, printre altele a transmis conţinutul unei scrisori a doi tineri sub 25 de ani, refugiaţi din România, care trăiesc din expediente într'o mică localitate germană şi cărora li s'a respins cererea de azil politic. Cei doi tineri, într'o scrisoare adresată sus amintitului post de radio, pentru a-şi asigura o existenţă care să le permită a nu se mai întoarce în România, se ofereau să-şi doneze câte un rinichi pentru transplantare. In comentariul său, redacţia română dela DEUTSCHE WELLE a precizat că acest act de disperare ar trebui să dea multora de gândit. Credem că poporul român nu poate rămâne indiferent în faţa unui atât de dramatic gest.

Pentru exactitatea ştirii răspunde
Dr. Ing. Dumitru CUCU

*SOEST, GERMANIA - In Martie, la Târgu Mureş, oamenii au fost omoriţi în plină stradă cu ciomegele. Această "acţiune" a fost repetată în Iunie la Bucureşti.

Pentru cine cunoaşte haosul şi starea deplorabilă a transporturilor din România, este evident că asemenea "acţiuni", cu mobilizarea a sute sau chiar mii de oameni, cu zeci de autobuze şi zeci de trenuri speciale, nu putea fi organizată decât la nivel central, la nivel foarte "înalt". Cine să organizeze asemenea "acţiuni", la Târgu Mureş, în Valea Jiului, la Bucureşti? Iată că, mulţumind minerilor securişti, ciomăgarul şef s'a demascat: nu este altul decât Ion Iliescu.

Cu mâhnire aflăm că la mii de Români, oameni cinstiţi şi harnici, Statele Unite nu le acordă vize de întrare. Cu atât mai indignaţi suntem că Iliescu însuşi este primit la New York. Iliescu, acest trântor care a "studiat" în străinătate cu bani storşi dela poporul român, Iliescu cel care, ca fiu de mare comunist şi nomenclaturist (între 1968 - 1984 a fost membru în CC, în 1971 a mai fost uns şi secretar al CC al PCR), a dus o viaţă de huzur, cu şofer la scară, prin banii furaţi dela gura copiilor români şi care numai pentru această tâlhărie merită pe deplin puşcăria!

Halal de moralitatea politicii Americanilor: aceştia iau cele mai severe măsuri împotriva unui criminal la Golf, numai pentrucă acolo se găsesc zăcăminte de petrol, în timp ce pe sceleratul ciomăgar din Bucureşti, nu mai puţin criminal, îl primesc la New York. Nici măcar Stalin sau Hitler nu au pus să fie omoriţi oamenii în plină stradă cu ciomegele şi nici nu s'au apucat de crime la numai trei luni dela venirea la putere!

Cu indignare,
Arh. Mihai OPRIS

*PARIS, FRANTA - Mă refer la articolul semnat "Erast Călinescu" din ultimul Dvs. număr (Octombrie 1990), articol care cuprinde o largă relatare a acţiunii lui Constantin Pancu împotriva comunismului.

Acest text nu este în opoziţie cu realitatea, dar păcătuieşte în două privinţe:

1. Deşi este de fapt o parafrazare a capitolului respectiv din cartea "Pentru Legionari" a lui Corneliu Codreanu şi conţine numeroase pasagii reproduse cuvânt cu cuvânt din acea carte, autorul nu a găsit de cuviinţă nici să menţioneze sursa şi nici să pună între semnele citării acele pasagii (prea numeroase pentru a fi specificate aci, dar pe care le veţi găsi uşor prin confruntarea textelor).

2. Autorul a eliminat total rolul esenţial al lui Corneliu Codreanu în acţiunile menţionate, precum şi însuşi numele acestuia ("nomen odiosum").

Raţiunea acestor două "omisiuni" care frizează incorectitudinea, este prea evidentă pentru a putea fi pusă în dubiu:

- când de o jumătate de veac se constată necontenit o sistematică şi revoltătoare defăimare a persoanei lui Corneliu Codreanu şi a Mişcării lui;
- când autori din toate azimuturile se întrec în a-şi da tributul la această defăimare generalizată (făcându-se astfel agreaţi de anumite cercuri);
- şi când cele mai multe publicaţii nu vor sau nu îndrăznesc (după caz...) să accepte o punere la punct întru restabilirea adevărului istoric prea adesea falsificat, aceste "omisiuni" se înscriu în acelaşi context de violentare a adevărului şi de boicotare a oricărei încercări de prezentare obiectivă privitoare la persoana lui Corneliu Codreanu şi contribuţia lui la lupta poporului român împotriva comunismului.

Cu deosebită stimă,
Duiliu SFINTESCU

*IASI, ROMANIA - Aş dori ca, prin scrisoarea mea, să vă pot transmite toată căldura sufletului meu de Român, ceva din ţăria rădăcinii pe care toţi Românii o au în pământul ţării noastre, şi care ne ajută să rezistăm vicisitudinilor istoriei. Pentru noi, studenţii, primirea "Cuvântului Românesc" este un sprijin în aşteptarea zilei în care vom realiza ceea ce am visat în Revoluţie. Dumneavoastră ne ajutaţi să credem în cultură, în civilizaţie, în puterea spiritului asupra forţei oarbe dezlănţuite.

Dumneavoastră ne puteţi face să sperăm că se va lumina cândva şi fruntea noastră, în care acum s'au săpat cute adânci.

Vă mulţumesc încă odată pentru primirea ziarului,
R.S.-I.M.F.

ABONAŢI-VĂ

LA ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

- Din Canada şi U.S.A., se pot trimite "Cec Poştal" (Money Order) sau "Cec Personal."

-Din Europa şi alte Continente, prin "Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional" pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC, Box 4217, Station D,
Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE INAPOIAZA

REPRODUCEREA ARTICOLELOR DIN ACEST ZIAR ESTE INTERZISA.

REDACŢIA ZIARULUI NU ÎMPĂRTĂŞEŞTE ÎNTOTDEAUNA IDEILE ŞI PUNCTELE DE VEDERE ALE COLABORATORILOR DIN ARTICOLELE SEMNATE.

DISPARIȚIA UNUI STAT, SCUFUNDAREA UNUI LAGĂR

George BĂLTEAN

Anul 1989 a făcut ca blocul sovietic să nu mai fie nici bloc și nici sovietic. Anul 1990 a dezvoltat revoluția popoarelor pentru libertate și viață umană, iar lagărul socialist, nu prea mai este lagăr și cu atât mai puțin socialist. Pactul dela Varșovia a devenit o epavă, iar CAER-ul mai există doar pe hârtie și aceea îngălbenită. Votul din sovietul suprem pentru trecerea la economia de piață, adică la "capitalism" în țara "comunismului atotbiruitor", URSS, a pus cruce (da, cruce) mormântului marxism-leninismului. Ungaria, Polonia și Cehoslovacia vor să intre în Comunitatea Europeană, iar cele 16 milioane de Germani din fostul RDG au dat lovitura loviturilor desprinzându-se ireversibil de lagăr și unindu-se cu întregul popor german căruia îi aparțin.

Statul RDG a fost pentru lagărul socialist și mai ales pentru URSS, de o deosebită importanță, fiind cel mai avansat din toate punctele de vedere și în special tehnic și economic. El a fost furnizorul numărul unu al tehnologiei, pentru cea de a doua supraputere a lumii plus sateliți, statul cu cel mai eficient spionaj contra RFG și NATO, statul cu pozițiile cele mai vestice în Europa și cel mai dinamic, ce trăgea după sine lagărul, sau cel puțin nu-l lăsa să cadă. Acum cel mai important pilon al lagărului socialist în Europa a dispărut, iar statele încă formal membre în lagăr prepară și ele ziua de adio.

Statul socialist RDG a fost lichidat prin voința națională a poporului german (cele 16 milioane), care a desfășurat o revoluție permanentă din toamna anului 1989 până la unificarea cu RFG, la revoluție participând milioane de oameni, care au realizat pentru prima dată o deviză a lui Lenin: "cine stăpânește strada, stăpânește țara." La 18 Martie a.c. poporul a votat categoric pentru partidele democrate și creștine și zdrobitor contra partidului comunist care își schimbase numele din SED în PSD. Cazul RDG a dovedit din nou că poporul este forța supremă în țară și nu comuniștii și securitatea.

La 3 Octombrie a.c. populația din fostul RDG și teritoriul acestuia s'a unificat cu RFG, care a preluat de drept și de fapt conducerea și controlul peste întreaga Germanie. Fostul RDG a ieșit din pactul dela Varșovia și CAER, iar prin unificarea cu RFG a intrat automat în NATO și Comunitatea Europeană. Acum pe teritoriul german se găsesc trupele NATO (Americani, Britanici, Francezi și Canadieni) în Vest și trupele sovietice 380 mii, plus familiile, total 600 mii, în Est. Trupele sovietice se vor retrage din Germania până în 1994, conform unui protocol încheiat, iar Germania va plăti URSS 13 miliarde DM.

Unul din efectele unificării Germaniei este contactul trupelor sovietice cu modul de viață occidental, care se extinde rapid spre Est, contact care le dă posibilitatea comparării nivelului lor de viață cu cel vestic.

Moralul trupelor sovietice scade pe zi ce trece și respectiv, pe zi ce se apropie întoarcerea lor acasă, unde îi așteaptă sărăcia și chiar (încă) KGB-ul. Unii soldați au cerut azil politic în Germania, alții își vând uniformele, armamentul și muniția. Talciocul, până la grad de colonel, este în floare. Sovieticii sunt martorii demolării unui sistem despre care li s'a vorbit că este triumfător în lume. Ei se simt umiliți, se simt învinși. Foștii învingători militari sunt învinși economic.

Pe teritoriul fostului RDG, a fost demontat aparatul pe care s'a sprijinit tirania comunistă: nomenclatura și securitatea (Stasi). Securitatea a avut 85.000 membri și a fost ajutată de circa 500.000 colaboratori (Spitzeln). Ea a avut în proprietate 18.000 locuințe și 1819 case de odihnă, tratament și sport. Au existat 2771 puncte de control al poștei, 1486 puncte de supraveghere a telefoanelor, 8426 puncte de ascultare electronică externă (spionaj), 12.000 agenți de supraveghere a graniței spre Vest, iar în RFG, circa 8.000 spioni, din care cel puțin jumătate sunt cunoscuți. Toți lucrau bineînțeles în favoarea unei forțe străine, URSS. Seful securității, Mielke, a fost arestat, șeful spionajului, Grossman, este la dispoziția autorităților, iar predecesorul lui, cunoscutul Mișa Wolf, a dispărut cu câteva zile înainte de unificare. Dictatorul Erich Honecker se găsește încă adăpostit într'un spital sovietic.

Economia acestei foste țări, considerată cea mai avansată în lagărul socialist, este apreciată în Vest a fi o ruină. Ne putem da seama de nivelul economic și tehnic din lagărul care se scufundă. Refacerea economică, a început. S'au anunțat deja circa 200.000 noi firme. Se apreciază că sunt necesari zece ani și circa 100 miliarde DM anual până la ridicarea acestui teritoriu la nivelul celui din Vest.

Tot ce se petrece în Estul Germaniei influențează puternic țările vecine, foste "frățești" în lagărul socialist. Deși, toate celelalte țări nu pot avea o situație asemănătoare fostului RDG, căci nu au cu cine să se unească spre Vest, toate caută ieșirea din catastrofa socialistă construind punți de legătură spre Vest, singura lor salvare. Ce punți de legătură construiește România spre Vest?

Adio RDG, adio lagăr socialist! Cine ne-a pus la căciulă steaua, primește acum la cap crucea!

ANUL NUMĂRUL UNU DELA REVOLUȚIE

Urmare din pag. 1

Intocmai așa după cum comunismul a mistificat istoria românească, Frontul Salvării Naționale mistifică și el. Astfel tot ce este esențial național este mistificat sau trecut sub tăcere. Sare în ochi ignorarea Proclamației dela Timișoara. Sare în ochi ținerea sub tăcere ori prezentarea tendențioasă a oamenilor, ideilor și evenimentelor care exprimă libertatea și adevărul. Sare în ochi mistificarea din politica de creare a imaginii că tineretul anticomunist și partidele de opoziție ar fi forțe obscure și primejdioase. Mai sare în ochi și politica tendențioasă de învrăjbire între muncitori și intelectuali, între tineri și bătrâni și multe altele. Toate acestea ne arată că adevărul și ideile de libertate sunt în prigoană. Dar să nu se uite un lucru: forța brută nu poate avea niciodată un efect distrugător al ideilor.

Privind în urmă, mai vedem că au avut loc și niște alegeri (20 Mai) care n'au schimbat nimic, fiindcă dovedit este că o nomenclatură comunistă nu poate fi schimbată cu alegeri. Vedem un an de zile dramatice scurse pe un ciclu de represiune- manifestații protestare - represiune. De nenumărate ori o provocare a fost înscenată ca să se justifice replica brutală. Este un an în care poporul român e ținut în hățurile unei stări de troglodism.

Replica brutală de vârf este cea întâmplată în zilele de 13-15 Iunie când au venit cetele de mineri la București, în stil perfect de organizare comunistă, ca să snopească în bătăi tineretul care a făcut revoluția. Iar când oroarea snopirii era în toi, intervine un alt tragism. Au fost văzuți trecători care au aplaudat și asmuțit: "Dați-le la cap" și "omoriți-i!" pe tineri și intelectuali fiindcă sunt "legionari"...

Mai apoi, când situația s'a mai domolit, reacția a fost îndemnul acelei lumi asmuțitoare făcut propriilor copii: "Părăsiți România! Aici nu mai e de trăit"! Incheiem scurta referire la acest capitol cu scoaterea în evidență și a unui efect pozitiv. Incidentul cu minerii rămâne un punct de cotitură în conștiința națională.

In fapt, ceea ce s'a întâmplat în Piața Universității este mai important decât alegerile dela 20 Mai pentrucă ține trează viziunea că altceva se întâmplă decât pentru ce s'a luptat în Revoluție, jalonând prin aceasta drumul conștiinței românești în arena luptei pentru putere și a luptei pentru libertate, emulată de strigătul tineretului: "Nu mai putem trăi în minciună... nu ne călcați destinul în picioare!"

Din păcate, în timp ce toată garnitura "Epocii de aur" e la post și își face conștiincios datoria de dezinformare și denigrare a tuturor celor ce iau atitudine de protest, pluripartidismul nu se poate ridica din problemele pe care le are, la ce ar trebui să fie. Si, așa, încă stă în mediocru. Eșecul opoziției mai este legat și de neputința unificării ei într'un front comun.

Astfel, până una alta, cel mai amenințător dușman al regimului nomenclaturist-frontist este pântecele lihnit, foamea. După cum a remarcat cineva, cozile dela alimente sunt crocodilii care scot colții la jupânii comuniști. La jupânii care suferă și ei de o foame, de foamea - de nesăturat - a puterii.

In concluzie, Anul Numărul Unu dela Revoluție e un an cu frisoane, un an în care pulsul politic al țării n'a fost deloc relaxat. Un an în care a dominat îngrijorarea de pe marginea colapsului paralizant în politică, în social și în economie. Un an de sărăcie endemică, un an al durerilor de cap. Dar și un an al jafurilor, al speculei și al tendinței de căpătuire. Un an în care regimul fesenist a ținut pe cetățeanul nefesenist, în cel mai bun caz, într'un permanent stres psihic de natură totalitară. In sfârșit, un an în care freamătă reversul: Olé, Olé,olé,olé... Ceaușescu încă e... trăind în fiecare nomenclaturist din regimul neocomunist care conduce țara.

Speranțele de mai bine?... Vin dela conștiința cetățenească manifestată în piețile publice. Vrem să credem că această speranță este suficient de puternică ca să nu poată fi furată și ea.

Eugen BÂRSAN

PROBLEME NOI CER SOLUȚII NOI

Furturile au luat o proporție alarmantă. Ziarul "Libertatea" le consacră o suită de articole:

"Lanțul periculos al sustragerilor pe loc și din mers"...

"Aproape zilnic sunt depistate de către organele de control cazuri de sustragere a produselor solicitate de populație..." (27.9)

"România Liberă" (19.9): "Se fură pe rupte de sus până jos."

"Libertatea" (24.10): "Record București '90: 1600 de mașini furate!" Valoarea obiectelor sustrase se cifrează zilnic la sute de mii de lei. Se fură din magazine, din întreprinderi, din vagoane, din case particulare, se fură totul și de peste tot.

Trăim sub morala materialismului-ateist și am uitat de porunca a 7-a: "Să nu furi!"

Rușinea de-a fi expus ca rău-făcător, bătăile și arestările n'au dat nici un rezultat. Problema trebue rezolvată altfel:

Pentru a ști cine, unde și câți hoți sunt, ar trebui organizat: "Sindicatul Jefuitorilor Profesioniști", iar acest sindicat să treacă sub ascultarea noului "Minister al Furturilor" cu inscripția pe ușă: "Colectăm obiectele găsite, înainte de a fi pierdute".

Scopul noului "Minister" este să cumpere, la preț angros, obiectele "colectate" de "S.J.P." și să le vândă la licitație. Cu parte din banii obținuți să fie despăgubiți păgubașii, iar restul încasărilor să intre în vistieria Statului.

"Ministerul Furturilor" este o întreprindere care nu cere investiții și-și poate extinde activitatea și în străinătate cu scopul de a procura valută.

Nu există nici o teamă că hoții să refure obiectele deja furate. Averea Ministerului Furturilor va fi păzită chiar de hoți, oameni de onoare: hoț la hoț nu-și scoate ochii.

Se va crea, pentru prima oară, o colaborare deplină între "sindicaliști" și organele ministerului de resort.

Se va munci cu dedicație și fără sustrageri.

Sugerăm că la Ministerul Furturilor să fie angajați toți administratorii și gestionarii acuzați de acte false, etc.

Experiența lor va fi o chezășie. Cine va mai îndrăzni să schimbe cifrele în bugete ori statistici când controlorii sunt oameni cu vastă experiență?

De asemenea propunem, pentru pregătirea elitei din "Sindicatul Jefuitorilor Profesioniști", să se înființeze o catedră la Universitatea Stefan Gheorghiu cu prima prelegere obligatorie:

Cine fură azi un ou...

Stroe MOLDOVANU

ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC" UREAZĂ TUTUROR CITITORILOR

SĂRBĂTORI FERICITE

FUNCȚIONARII UMBRELOR

- TOT EI? -

Petre Mihai BĂCANU

Am crezut că Securitatea a fost desființată. Așa s'a anunțat. Dacă continuă să existe ar trebui să ni se spună, ca nu cumva să divulgăm vreun secret de Stat. Altfel, am fi crezut că Policlinica Nr. 8, de lângă I.P.R.S. Băneasa, n'o să mai fie niciodată folosită de Securitate, dar ea funcționează în continuare, tot în același scop. Altfel, am fi crezut că securiștii se vor întoarce la meseriile lor și nu vor fi luați dela "intern" și trimiși la post, în străinătate și viceversa.

Ni se mai sugerează că trebue să fim îngăduitori cu ei, securiștii, cei care au călcat cu cizmele prin viața oamenilor, dar, vedeți, așa era situația atunci. Am mai spus-o: nu dorește nimeni să-i trimită pe securiști la spânzurătoare. Dar să ni se arate și nouă măcar câțiva dintre cei care i-au maltratat pe tinerii revoluționari în 21 Decembrie, măcar pe unul dintre cei care au scos pistolul și au tras, măcar câțiva dintre cei care au pus în aplicare gherila umană.

Ați auzit Dvs, Stimați cititori, de vreun comunicat al puterii prin care să se anunțe că sunt cercetate fărădelegile acestei uriașe mașini de reprimare care a fost Securitatea? Te-ai fi așteptat ca procesul lui Iulian Vlad să se transforme în procesul Securității. Numai și numai perioada 16-25 Decembrie; în rest, omul de încredere al lui Ceaușescu a fost un mieluțel. Actele de violență de dinainte trebue să le trecem sub tăcere. Ele incomodează. Reabilitarea morală a Securității este necesară. Nu trebue să se știe ce au devenit casele conspirative ale Securității, nu trebue să se cunoască mecanismul terorii ceaușiste. In fond ni s'a aruncat praf în ochi: circa patru mii dintre cei opt mii de ofițeri de Securitate (numai atâția?) au fost, chipurile, trecuți în rezervă. Nu ni s'a spus nimic despre cei "acoperiți" prin diverse ministere, întreprinderi (care primeau dela Securitate leafa de grad în plic), ambasade, etc. Dacă unii dintre securiști au devenit acum executori judecătorești ori oameni de afaceri, cei mai mulți au fost reactivați în noua Securitate. Direcția de informații economice funcționează și ea cu aproape tot efectivul, cu deosebirea că securiștii rebotezați și respovediți nu mai au birouri în întreprinderi și instituții. Se înființează ele, nu aveți nici o grijă.

Se spune că în Cehoslovacia și în Germania de Est, cine vrea se duce și consultă lista Securității, care poate fi procurată și dela poștă. Noi n'am ajuns să dăm pe mâna poștei lista securiștilor din România, dar câte ceva tot mai aflăm. In noile noastre structuri democratice sunt menținuți aceiași securiști ori sunt mutați dintr'un loc în altul. N'or fi chiar toți membrii unei ambasade ofițeri de Securitate, dar se știe că pe timpul lui Ceaușescu, uneori, chiar și ambasadorii făceau parte din această blândă instituție, Securitatea.

De ce o fi ținând așa de mult noua putere la Securitate? Intrebări la care trebue să se răspundă. Să dețină Securitatea așa de multe "secrete de Stat?" Ai fi tentat să crezi că cei mai nevinovați securiști au fost cei care au activat pentru DIE și mai apoi CIE. Să vedem cum funcționau acestea. Unitatea militară 0920 era, de fapt, Departamentul de Informații Externe. Sef al D.I.E., și în același timp prim adjunct al Ministerului de Interne, a fost mult timp Generalul Colonel Nicolae Doicaru. In prima parte a anului 1978 Doicaru a fost numit ministru al turismului, iar în locul său a fost avansat ca Sef al D.I.E. Generalul Gheorghe Dănescu. Adjunctul lui Doicaru (cunoscut și cu numele de "Stejarul" sau "Viforul") a fost până în Iulie 1978 Generalul Mihai Pacepa. Intre atribuțiile lui Pacepa intra și coordonarea activității dela Brigada S.D., pe această linie reușind să se infiltreze în sferele cele mai înalte ale partidului și ale conducerii de stat. A reușit să se facă util și să capete o încredere mare din partea cuplului dela conducere, exploatând cu pricepere slăbiciunile acestora, satisfăcându-le cu promptitudine toate interesele personale și de familie. In acest sens, Pacepa s'a folosit în cea mai mare parte de rezultatele și mijloacele muncii brigăzii S.D. In afara acestei brigăzi, care se ocupa în principal cu obținerea de documentații tehnico-științifice din străinătate pentru modernizarea diferitelor sectoare ale economiei românești (așa numitul spionaj tehnic și industrial), din U.M. 0920 mai făceau parte unitățile de linie desemnate cu inițiala "V" și numerotate cu V1, V2, V3, după zonele geografice, care acționau și se ocupau cu obținerea de informații politico-economice exploatate la nivelul ministerelor, departamentelor sau la "conducerea superioară". Generalul Zamfirescu era Seful Brigăzii Orientul Mijlociu, Africa, Dorin Pavelescu era Seful lui V2, adică toate lumea, mai puțin Europa (ulterior a devenit șeful școlii din Soseaua Olteniței, fiind cel mai tânăr general). Unitatea "F" îl avea adjunct pe prietenul nostru, Generalul Mihai Caraman, care se ocupa de contrainformații externe. Unitatea "U" se ocupa de scoateri "definitive", cu sarcini informative în exterior. Intre unitățile "V" existau și compartimente care se ocupau de "munca" în cadrul emigrației românești, o unitate de filaj folosită pentru nevoile muncii în interiorul țării, iar în cazuri deosebite puteau să execute acțiuni și în exterior.

D.I.E. avea și un compartiment propriu de tehnică operativă pentru ascultări, interceptări, fotografieri secrete, perchiziții etc. Acestea se foloseau numai "pe obiective ale muncii externe" și pentru verificarea "bazei interne de lucru".

Partea cea mai importantă și mai interesantă a constituit-o activitatea brigăzii S.D.: obiectivele de principiu aveau, într'un fel, un țel generos; întărirea forței economice a țării, creșterea independenței față de Moscova. Dacă ar fi fost numai asta! Brigada S.D. avea opt sectoare de activitate, dintre care șapte operative, formate din câte 5-10 ofițeri aflați la post în străinătate și 5-10 ofițeri coordonatori din centrală și un sector (nr. 8) format din 120 ofițeri însărcinați cu exploatarea materialelor la "beneficiari" (ministere, institute, centre de cercetări, fabrici, etc.) Primele șapte sectoare erau organizate pe criterii zonal-geografice.

Activitatea de căutare a informațiilor era organizată pe baza unor tematici formulate pe principalele ministere economice pornind dela planurile de perspectivă. Pe această linie exista o colaborare permanentă între Brigada S.D. și compartimentele tehnice din Consiliul de Miniștri, din Ministerele economice și ceilalți "beneficiari". Evident, toată aparatura sofisticată a Securității se procura prin aceste canale. Trebue să se știe că exista o imensă armată pentru supravegherea populației, pentru supravegherea gândurilor întregii populații. Securitatea a exploatat fascinația lui Ceaușescu pentru microfoane și atunci a importat cât mai multe microfoane - arma cea mai eficientă de a afla gândurile. Nu conta cât se cheltuia și nici câți oameni erau plătiți pentru a supraveghea gândurile.

Ce s'a făcut, deci, cu cele 268 de centre de supraveghere electronică automată, cu cele 15 centrale telefonice, cu cele peste o mie cincisute unități portabile (pentru orașele mici, stațiuni de vacanță, mânăstiri etc.) și cele 78 de unități de cenzură a poștei? Să ni se spună cinstit ce s'a făcut cu microemițătoarele, cu întreaga rețea electronică capabilă să supravegheze simultan jumătate din populația țării, adică zece milioane de Români. Odată cu dezvoltarea industriei noastre socialiste nu putea să rămână în urmă și dezvoltarea industriei supravegherii. Pentrucă, vedeți, scumpa noastră populație, din scumpa noastră țară, nu trebue lăsată așa, de izbeliște, fără să se cunoască gândurile. Scrumierele și vazele de cerămică ale restaurantelor nu pot fi sparte pentrucă au înglobate în ele valori, nu glumă, și nu doar cei suspecți trebuiau ținuți sub supraveghere permanentă.

Cea mai importantă activitate a D.I.E. a fost, în afară de spionaj, dezinformarea, supravegherea populației, a disidenților de multe ori deschisă și brutală. Toată populația trebuia speriată și ținută sub permanentă presiune. "Toți deținuții noștri sunt doar criminali", a decretat Ceaușescu. Se găsea întotdeauna un pretext nonpolitic, se găsea procedee de reducere la tăcere, de compromitere. S'a răspândit în Vest și zvonul că România nu mai avea prizonieri politici. In felul acesta se excludea ideea existenței oricăror opoziții politice. Oponenții politici suspectați, "criminalii politici" trebuiau neutralizați cu forța, cu "inventivitate și creativitate".

Securitatea dispunea, așadar, de sofisticate sisteme computerizate, in vreme ce la spitale lipseau și mai lipsesc încă banalele aparate de luat tensiunea.

(România Liberă)

LA NAȘTEREA DOMNULUI

Urmare din pag. 1

prezența Lui în noi. Si bucuria împărtășită, dialogică, e o răsplată în plus pe care ne-o dă Dumnezeu pentru a-L fi adus pe Emmanuel să umple golul unui suflet însingurat.

Intorcându-se acasă după șaisprezece ani petrecuți în Africa, măcinat de boală, cu o mână mutilată de mușcătura unui leu, D. Livingstone s'a adresat studenților dela Glasgow University: "Trebue să vă spun ce m'a sprijinit în mijlocul trudei, al lipsurilor și al singurătății din timpul exilului meu: făgăduința lui Dumnezeu "iată Eu sunt cu voi în toate zilele." Dumnezeu e cu noi!

Nu aceeași prezență, pe cât de tainică pe atât de reală, a lui Dumnezeu a făcut ca neamul nostru să supraviețuiască în istorie după peste patruzeci de ani de întuneric ateo-comunist? Nu aceeași prezență a dat forțe morale superbe, nebănuite tineretului nostru care-a reușit să zdrobească Fiara ce se credea nemuritoare? Cu siguranță, da! Pentrucă tainica prezență a lui Dumnezeu în ei a erupt în săgetarea cerului României cu cântecul cules din pagini de Scriptură "Cu noi este Dumnezeu!" E cântecul pe care l-au fredonat milioanele de martiri creștini și care mărturiseau prin sângele lor nu numai credința în Nașterea lui Hristos ci și dorul sublim de a se uni etern cu Cel care-i răscumpărase din moartea adamică.

Mântuitorul Hristos S'a născut acum 1990 de ani în Betleemul Iudeei. Dacă Crăciunul e timpul pe care Dumnezeu l-a ales pentru a Se apropia de noi prin Fiul Său, atunci Betleemul trebue să fie undeva foarte aproape de noi. Unde? E un Betleem umblător, care poate fi multiplicat în câte ființe umane trăiesc astăzi pe Planeta albastră. Poți fi chiar tu, fratele meu de sânge și credință strămoșească! Pentrucă tu ești locul în care a venit să se nască și vine să se nască în fiecare an Hristos, născut istoric în peștera Betleemului. Aici, în ființa ta, vrea El să Se nască pentru a-ți oferi o viață nouă, viața cu Hristos, adevărata viață. Pentrucă, dacă Hristos S'ar naște de milioane de ori în Betleem și nu în sufletul tău, ai pierdut sensul real al Intrupării. Ai pierdut sensul drumului spre Betleem.

Invită-L pe Mântuitorul Hristos să stea pe "tronul" sufletului tău și Betleemul va fi în tine. Vei zice ca marele Apostol Pavel: "De acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine". (Galateni 2:20). Si atunci, pacea sfântă glorificată de îngeri la Naștere și bucuria Crăciunului vor fi cu tine mereu. Pentrucă Insuși Hristos va fi cu tine. Nu va mai trebui să-L cauți precum Magii dela Răsărit. Hristos Se naște! Dumnezeu e cu noi! Emmanuel! Betleemul suntem noi!

Pr. D. MĂCĂILĂ

FRAȚI ROMÂNI!

La Centrul Cultural "Nae Ionescu" dela Câmpul Românesc din Hamilton, Ontario, Canada va avea loc

COMEMORAREA

unui an dela începerea Revoluției Române din Decembrie 1989, în ziua de 16 Decembrie 1990, ora 1.30 p.m.

In cadrul comemorării, vor avea loc:

- Parastas pentru eroii căzuți în timpul Revoluției;
- Masă comemorativă la care vor conferenția:

  - Petre Mihai Băcanu - Director al ziarului "România Liberă";

  - George Bălașu - Directorul ziarului "Cuvântul Românesc";

  - Nicolae Iliescu - Profesor universitar.

- Expoziția de fotografii "Un an dela Revoluția Română din Decembrie", colecția ziarului "România Liberă", prezentată de fotoreporterul Mircea Cararat.

Veniți cu toții la această comemorare, pentru a ne arăta solidaritatea cu frații de acasă.

"Cine stă deoparte
Nu vrea libertate"

(Motto-ul demonstrației din 15 Noembrie 1990 din România)

Rușinea unei națiuni:

GENOCIDUL COPIILOR DIN ROMÂNIA

—Radu DUNĂREANU—

In anii petrecuți prin "închisorile patriei" am întâlnit diferiți doctori pentru care păstrez amintiri pline de mândrie. Unul dintre ei, despre care am mai scris, a fost condamnat la moarte, pentrucă respectând jurământul lui Hypocrat a ajutat pe partizanii din Făgăraș. Alții au fost închiși pentrucă și-au respectat profesia împotriva directivelor peceriste sau securiste. In închisori și lagăre unii au dovedit un adevărat eroism căutând să ajute pe cei în suferință, sistematic exterminați.

Unde este acum spiritul lui Hypocrat? Este și el controlat de secuminerime?

Imi pun această întrebare cu mânie, cu revoltă, cu rușine, cu scârbă, după ce am privit emisiunea de pe canalele americane (ABC-emisiunea 20/20) din data de 12 Octombrie despre genocidul a circa 45 de mii de copii din case "speciale" și după nouă luni dela revoluția furată, când nu se mai poate da vina pe "directivele" ceaușiste.

Emisiunea, intitulată "Rușinea unei națiuni" este bazată pe cele descoperite de către o doctoriță americană ce și-a sacrificat cariera ca să ajute pe copiii unei națiuni străine, pentrucă medicina nu are granițe și de un arhitect american, născut în România, care și-a închis biroul profesional ca să arate lumii ce înspăimântătoare lucruri se petrec în România, nemaiîntâlnite în istoria contemporană.

S'au folosit aparate ascunse inițial, apoi a venit o echipă dela ABC care a făcut tot ce a fost omenește posibil ca să viziteze cât mai multe locuri și să culeagă cât mai multe date corecte și elocvente.

S'au detectat 26 de instituții "speciale" și s'a estimat că circa 45 de mii de copii sunt supuși unui genocid oficial, perfect deghizat și păzit ca să nu se afle.

Imaginile sunt așa de șocante, că producătorii au ezitat dacă să le prezinte publicului. Trebue să recunosc că am văzut oameni murind lângă mine, am îngrijit muribunzi, ani de zile, în lagăre am trăit într'o mizerie animalică, dar ceea ce am văzut în imaginile despre copiii din România, vă rog să mă credeți, că m'a făcut să vomit la jumătatea filmului. Am plâns de neputință și de groaza gândului că nimeni nu face nimic.

Faptele se petrec în "instituții speciale" aflate la Tuicani, Siret, București, Ghimeș, Făgăraș, Brăila, Sighetul Marmației etc. din câte pot să-mi amintesc, conduse de doctori în medicină și sub oblăduirea unui ministru cu numele de Cătălin Zamfir.

Copiii sunt orfani sau abandonați. Unii au fost infectați cu AIDS de către "doctorii" din țară care aplicau metoda primitivă a transfuziilor la naștere, metodă neacceptată pe scară internațională. Nivelul tehnic redus a împiedicat detectarea virusului din sângele folosit și acum copiii mor fără speranță. Nenorocirea e că nu mor în condiții demne, ci sunt lăsați să moară FARA NICI O INGRIJIRE MEDICALA, fără nici o mângâiere umană pe patul morții. De abia acum Maica Alexandra a plecat de aici în țară ca să facă ceva pentru ca acești copii să moară măcar ținuți de mână de către o ființă umană.

Dar unde este contribuția bisericii din țară la alinarea acestor suferințe? De ce trebue să vină preoți și călugări din străinătate să facă acest lucru?

Dar marele procentaj de victime nu sunt copiii cu AIDS ci cei care, pe baza unor concluzii absolut false, nemedicale, sunt considerați de către doctori ca irecuperabili și ca atare sunt lăsați să moară.

De ce sunt irecuperabili, nimeni nu înțelege. Unii, pentrucă se uită cruciș, sau au urechile clăpăuge, sau alt defect fizic, sau mai înceți la învățătură (fără a fi complet idioți). Am văzut copii cu fracturi netratate din care cauză piciorul a rămas strâmb. Concluzia

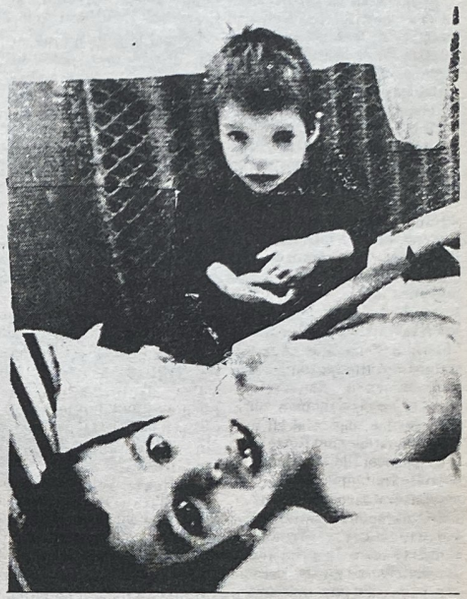

doctorului - irecuperabili!

In aceste instituții unde copiii dorm pe ceva ce nu le pot numi paturi, niciodată spălați, fără apă curentă, iar cei bolnavi la pat, jur pe Dumnezeu, sunt acoperiți de vii cu muște și gândaci care mișună pe ei ca și pe cadavre. Dar sunt încă vii!!! Sunt ținuți în pielea goală, sunt bătuți de către "surori medicale". Când sunt hrăniți cu ceva care arată mai rău decât lăturile dela porci, hrănirea se face în aceeași cameră unde sunt lăsați să-și facă necesitățile pentru a minimaliza "efortul de curățenie", justifică un alt "cadru medical".

In același timp autorii investigației au găsit FURATE pachetele trimise de aici cu jucării și haine. Justificarea cadrelor medicale: nu li se dau ca să nu le strice!

Explicația oficială repetată este că acești copii sunt "retardați". Pe ce bază, nimeni nu știe, nu există un diagnostic la dosar pentru nici unul din nefericiții copii pentru simplul motiv că doctorii în cauză nu știu să dea un diagnostic.

Stiu însă să le dea victimelor tranchilizante ce ar pune jos și un elefant. Cazul unei fetițe de vreo trei anișori, Carmen, este elocvent. Categorisită retardată, este înfiată de o familie americană (uzând bacșișul de rigoare), iar după o săptămână dela ieșirea ei din infern fetița începuse să învețe engleza. Era absolut normală, dar fusese mai mult decât subnutrită.

La un test făcut de Canadieni (pentru înfiere) unii copii nu au putut face deosebirea dintre un măr și o pară. Retardați? Nu. Nu văzuseră în scurta și chinuita lor viață nici o fructă!

Ultima și cea mai tragică categorie este a acelora considerați handicapați și violenți. Sunt aruncați la subsol în niște cuști metalice, zăvorîți, goi, dormind și stând în propriile lor fecale, până mor. Nu sunt hrăniți și nu văd lumina zilei, niciodată nu sunt spălați!

Directorul unei asemenea instituții a chemat poliția să gonească echipa de filmare și vocifera: n'aveți autoritatea oficială să filmați... Dumnezeule, ce autoritate voia, ce semnătură, ca să se arate lumii o crimă abominabilă?

Un copil, pe moarte, doar schelet, avea o infecție în ureche din care curgea sânge, era așa de distrofic că îi cădeau și dinții din gură, nici nu mai putea plânge, acoperit de muște și gândaci; clădirea vecină, peste gard e un spital, dar el murea singur pentrucă i s'a emis sentința: irecuperabil.

Intrebam la început: unde este spiritul lui Hypocrate? L-am văzut cu ochii mei în vizita făcută în Mineria. O rudă apropiată a noastră a avut o puternică infecție abdominală ce trebuia urgent operată. Scena se petrece într'un oraș mare cu spital dotat. Doctorul îi spune: du-te acasă și să vii repede pregătită. Femeia se târăște cum poate, nu au mașină, și vine înapoi cu valijoara ca să fie internată și operată. Doctorul se uită la ea ca la altă arătare: Femeie, ți-am spus să vii pregătită. Am înțeles că el se referea la peșcheșul de rigoare.

Am văzut cu ochii mei: în Mineria spiritul lui Hypocrate este mort.

Din nefericire însă poporul român stă și se complace să fie dezinformat, "se descurcă", face "bișniță" își masacrează studenții și intelectualii cu ajutorul secuminerimii, iar guvernul dă vina pe fosta "structură" păstrată de altfel intactă.

Fetița mea, știind ce se petrece în țară m'a întrebat acum câteva seri: Tată, dar de ce Dumnezeu nu vede suferințele acelor copii din România și de ce El nu ascultă rugăciunile noastre de aici?

Poate cineva să mă învețe ce să-i răspund?

M'am pregătit pentru GST.

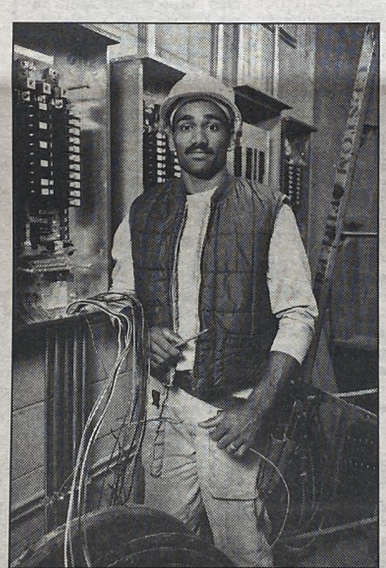

Dar Dvs?

Sunteți pregătiți pentru sistemul propus GST? Dacă nu, acum este timpul să vă înregistrați și să vă pregătiți. Este bine să se înregistreze toți cei ce sunt implicați în întreprinderi comerciale. Aceasta include pescăria, fermele, serviciile profesionale și multe alte activități ale organizațiilor fără profit.

Oficiul de Taxare al Canadei este gata să vă ajute cu informații în:

- cum să vă înregistrați și să beneficiați de aceasta;
- Ce înseamnă GST pentru operațiunile Dvs.;
- Opțiuni de contabilitate și proceduri administrative;
- Restituiri de taxe federale;
- Cum se recuperează GST în cumpărăturile pentru afaceri;
- Opțiuni de restituire a GST și cererea ei.

Contactați-ne astăzi!

Veniți la Oficiul de Taxare cel mai apropiat de Dvs. în zilele de Luni - Vineri între orele 9.00 am și 5.00 pm., sau luati și 5.00 pm, sau luați un formular de înregistrare dela Oficiul Poștal local.

GST ÎN CANADA. ESTE AVATAJOS SĂ VĂ PREGĂTIȚI ACUM

Revenue Canada Customs and Excise Revenu Canada Douanes et Accise

Canada

PERMANENȚE IDEOLOGICE

——Nicolas GEORGESCU-REOGEN——

Distinguished Professor Emeritus, Vanderbilt University -

Acum vreo douăzeci de ani i-a venit lui Ceaușescu ambiția să atragă și admirația Românilor din exil, deși pe atunci numărul exilaților era foarte redus în comparație cu masa pe care exilul românesc o formează azi, mai ales în Statele Unite, țara de cel mai ușor belșug. In acel scop probabil după sfatul unora dintre "experții" devotați lui, s'a înființat în București o organizație, Asociația România, cu misiunea de a stârni interesul exilului pentru marile înfăptuiri ale "Marelui Sef". S'a căutat în mod serios să se găsească pentru acea asociație "surori" în străinătate, un plan care a avut rolul lui în inițierea Academiei Române din America. Până la sfârșit activitatea principală a asociației s'a concentrat pe publicarea din 1971 a revistei bilunare Tribuna României care în principiu se distribuia gratis celor din exil. Nu am priceput niciodată dece nu circula ca orice revistă și în țară, căci revista conținea un bogat material istoric și literar deși țelul ei era să aducă osanale țipătoare pentru "Domnul Președinte Nicolae Ceaușescu, Secretarul General al P.C.R." și "Doamna Acad. dr. ing. Elena Ceaușescu". Simptomatic, aceste osanale apăreau regulat pe a treia pagină a revistei, o imitație a tradiției presei din Italia care publica in terza pagina studii sau rapoarte substanțiale despre artă sau știință.

România a putut în sfârșit scăpa de satrap, deși cu sacrificii care n'au fost suferite de celelalte țări satelite pentru aceeași victorie. România ar avea azi, așa după cum susține actualul guvern, un regim democratic. Termenul "democratic" însă are multiple înțelesuri. Este Anglia o democrație unde parlamentul nu poate începe lucrările lui înainte de a fi autorizat de un factor nesupus votului public? Sunt Statele Unite o democrație, deși nu practică plebiscitul extraparlamentar (ca Elveția)? Eu m'aș mulțumi pentru un început cu un regim politic în care cei dela cârmă să nu tiranizeze lumea așa cum au făcut Stalin, Hitler, Mao Tse-Dung, Carol II și Partidul Comunist în România după 1945, precum și Ceaușescu în ultimii ani.

De mai bine de o lună eu mă întreb însă dacă în România pericolul terorizării fizice de către guvernanți a dispărut odată cu Ceaușescu. Din nefericire, așa cum știm acum cu toții, utilizarea teroarei de către Frontul Salvării Naționale nu a dispărut din istoria recentă, fapt care ne face să ne întrebăm dacă astăzi nu stăpânește un neo-ceaușism. Cum aș putea crede altfel azi, după ce am văzut la televizor, ca și cum aș fi fost printre ei, oameni ciomăgiți de minerii din Valea Jiului aduși la București de faimosul vătaf ceaușist, Ion Cămărășescu, din ordinul Președintelui Ion Iliescu? Acesta s'a justificat acuzând că manifestanții au fost "fasciști" care pregăteau o lovitură de stat. Cum puteau acei oameni și femei dintr'o țară în care pentru zeci de ani nici un individ nu putea nici atinge vreo armă de orice fel, să fie înarmați cu altceva decât cel mult cu bricege? Si dece dacă ar fi fost înarmați cu bricege nici un ciomăgaș n'a suferit măcar o zgârietură? Si cum au știut minerii depe Valea Jiului unde erau birourile partidelor democratice ca să le devasteze "din proprie inițiativă"?

După mine, pericolul de o nouă dictatură este și mai mare azi decât în trecut. Actualul Președinte al României este un om versat într'ale lumii subversive depe când era Președintele Tineretului Comunist. Stiind că dacă ar fi ordonat armatei să tragă în manifestanții dela 14-15 Iunie, gestul i-ar fi expus filosofia lui politică, Iliescu a inventat subterfugiul de a înlocui gloanțele cu lovituri de ciomege. Ce va face Domnul Președinte al României dacă alte demonstrații ca aceea din Iunie 14-15 sau aceea din Iulie 12, cea mai numeroasă din toate, îl vor confrunta din nou? Iar ciomege, sau poate gloanțe atunci? Să sperăm că Amnesty International va vedea necesitatea de a cerceta și ciomăgirea din România.

Simptome se înghesuie să dezvăluie că ceaușismul continuă să existe neatins. Sub Ceaușescu regimul politic nu mai avea de mult nici o legătură cu comunismul. Așa după cum mi-au declarat unii corifei, ceaușismul nu mai guverna după Manifestul Comunist, ci după principiile tehnologice. De fapt Ceaușescu izbutise de multă vreme să transforme regimul social într'o mafie identică cu cea din Sicilia sau a gangsterilor din Statele Unite, și tot așa de rezistentă la schimbări din afară. Natural, șeful ei a fost Ceaușescu, însă acoliții care îl susțineau aveau privilegii materiale imense. Lupta pentru oase de ros a dus la o ciupercărie de odioși lingăi. Să fii un lingău al unui satrap paranoic este un detestabil sistem și social și economic. Cei care au avut o poziție privilegiată nu vor nici acum să accepte vreo schimbare a sistemului mafiot. După cât se pare, cei sus puși găsesc în ceaușism un regim avantajos lor înșiși. Dacă Ceaușescu a fost preaslăvit in terza pagina din Tribuna României; obiceiul continuă azi în același spirit. Tribuna României a fost pur și simplu înlocuită cu "Curierul Românesc" publicat sub o nouă firmă, Fundația Culturală Română (?)

In locul permanentelor portrete ale lui Ceaușescu și ilustrei sale soții din Tribuna României, Curierul Românesc ne-a oferit recent pentru desfătare o fotografie fotogenică a Domnului Președinte Ion Iliescu însoțită de o coloană preaslăvitoare a ciomăgirii. Vechiul stil osanalic a fost conservat întocmai așa că redactorii cei mai abili în acest meșteșug sunt în aceleași posturi și azi. Un exemplu elocvent este redactorul specialist în elogierea prin superlative pe cei "aleși" așa cum a făcut pentru Acad. dr. ing. Elena Ceaușescu deschizând Congresul Național de Chimie din 1988.

Tocmai contra acestei alunecări fără principii judicioase s'au sacrificat ciomăgiții din luna Iunie. Si ce apare de neînțeles este modul în care s'au despărțit târâțele de grăunțe în trecerea dela Tribuna la Curierul.

Așa cum am spus mai sus, Tribuna publica și studii interesante de istorie sau critică; însă nu autorii contribuțiilor de acest fel au fost reținuți ca redactori la noua firmă. Este desigur o logică internă în faptul că tocmai cei care cântaseră săptămânal osanale ceaușismului în Tribuna au rămas să decoreze în același stil și Curierul. Insă logica asta nu este așa cum ar înțelege-o cetățeanul de rând, singurul care are dreptul să judece într'un regim care nu îl ciomăgește, ci se preocupă în permanență de nevoile și amărăciunile lui. Principiul care m'a condus mereu în această privință, de când am fost atras de credința lui Iuliu Maniu și Ion Mihalache, este că cei care sunt deja deasupra nevoilor nevoiașilor trebue să vină pe planul al doilea în preocupările guvernanților.

Pe când, acum patruzeci și doi de ani, în miezul nopții de 13 Februarie 1948 scăpam cu viață ascuns printre lemnăria încărcată într'un vapor de marfă cu destinația Istambul, visam să mă întorc într'o astfel de țară a mea. Totul mă face să cred că sunt prea bătrân ca să mai sper încă.

Actualul guvern nu se gândește decât la continuarea sub un nou nume a regimului mafiot creat de Ceaușescu. Contra acestui plan se opun oamenii în masă. Tara mea așezată la răscrucea drumurilor dintre puteri războinice și hrăpărețe a trecut prin prea multe nenorociri ca să mai poată suporta un nou ceaușism. In situația nenorocită în care țara se află azi, România are nevoie de un guvern format din oameni dezinteresați în oasele de ros, curați la suflet acum ca și în trecut. Din tot ce a făcut în viață Ion Iliescu de când a îmbrățișat comunismul îl arată nu ca un comunist sincer, ci ca un individ antisocial, ca un oportunist, forfecându-se după interesul personal. Iliescu nu corespunde calităților pe care guvernanții din orice țară, din România în special, ar trebui să le aibă. Dacă ar avea cea mai mică dragoste de oameni în general, de Români în particular, ar demisiona să facă loc unui guvern de concentrare format de oameni care iubesc țara mai presus de orice, așa cum au fost mulți înainte de tăvălugul tancurilor moscovite. Insă într'adevăr eu sunt prea bătrân să mai văd România dezbărată de al doilea regim fanariotic.

LA MULȚI ANI!

SPRE LIBERTATE

S'a prăbușit Cortina blestemată
S'au liberat atâtea țări strivite,
Un cer cu stele-a apărut deodată
Au înviat izvoare adormite.

Doar un popor se zvârcolea'n sclavie
Prea strâns încins în sârmele ghimpate
I s'aruncau destule calomnii
Si unii-l acuzau de lașitate.

Aveam cu toții capete plecate
Si sângele ne clocotea în vine,
Ne ascundeam obrajii'n fața lumii
Cuprinși de umilință și rușine.

Apoi, deodat' destinul s'a schimbat
Simțeam puterea suflului divin;
Armata țării se'nșira vitează
Sub steagul dârz de iureș carpatin.

Se răscula poporul obidit
La Timișoara, Cluj sau București
Un admirabil tineret, năvalnic
Ce se bătea cu monștrii din povești.

Securitatea'n ucigașe frondă
Vărsa în luptă flăcări și oroare,
Si contra ei un tineret vulcanic
Se arunca în tragica vâltoare.

Cadavrele se numărau cu sute
Răniții gem pe străzi însângerate
Si tancurile zornăiesc sinistru;
Lovesc un ziarist francez în spate,

Si sângele francez s'amestecă în luptă
Cu lungul val de jertfă a cetății
Se adâncește-o veche prietenie
O închinare-adusă unității.

Iar după nopți și zile infernale
Strigoii'nvinși au încetat să tragă;
Dar au lăsat în urmă cimitire;
Ingenunchea o națiune'ntreagă.

Emoția și vraja vitejiei
A dus cuvânt și în străinătate,
Si s'aștepta să urce spre comandă
Cei ce aveau trecut și calitate.

Dar n'a fost cazul, uriașa jertfă
A fost călcată cinic în picioare
De forțele obscure din afară
De inși oportuniști și de scursoare.

Voi tinerii și alți eroi ai țării,
Ce ați respins mereu îngenunchierea,
Veghiați mereu pe vârfuri de credință
Căci nu mai e departe învierea.

Horațiu COMANICIU

CÂNTĂ CUCUVEAUA

Mihaela MOISIN

Nimic nu a învățat Ilici Iliescu dela Decembrie 1989. Nici dela fuga perechii prezidențiale prin curtea închisorii, pentru a se apăra de gloanțele "copiilor" crescuți de ei, nici dela cântecul cucuvelei de pe clădirea Comitetului Central.

Azi, cântă cucuveaua pe Palatul dela Cotroceni, iar mâine, Ilici Iliescu va alerga prin altă curte, a altei închisori, crezând că poate scăpa de furia copiilor pe care i-a mințit un an.

Iliescu a fost călăuzit din fragedă pruncie de setea dogoritoare de putere, folosind orice mijloc - căci scopul scuză mijloacele - pentru a-și atinge țelul: scaunul de președinte al României.

Lipsit de orice scrupul, a ordonat judecarea și uciderea mentorului său, a luat un trandafir în mână și cu cel mai perfid zâmbet, a început să mintă.

Si cu minciuna în zâmbet și priviri, a prins puteri și rădăcini, iar trandafirul s'a uscat și s'a transformat în ciomag, iar zâmbetul în rânjet plin de ură.

Si fără frică de mânia cerului și fără milă față de un popor mințit de zeci de ani, a schingiuit suflete și trupuri nevinovate, a împroșcat cu sânge pe cei din jur, apoi, prinzând mai mult curaj și mai multă putere, a intrat în pielea celui pe care l-a omorît ca să-i ia locul. Si lipsit de orice urmă de bun simț sau de jenă, i-a instalat la palat pe foștii slujitori ai lui Ceaușescu, cântăreți pe aceleași strune a acelorași lingușeli și aplăudători ai acelorași clovnării ale altui dictator.

Se pare că setea de putere învinge frica, pentrucă Ilici Iliescu nu are frică de nimeni și de nimic: a reangajat aceiași securiști, care băteau, urmăreau, făceau să dispară, închideau în spitale și închisori pe cei vinovați de dorul libertății; aceiași securiști ce ascultau convorbiri ce nu le erau adresate, întrerupându-le, când cele auzite nu le conveneau, deschideau scrisori ale căror destinatari nu erau și le triau după instrucțiunile dictatorului. Si acești aceiași securiști s'au pus pe lucru ca și pe vremea lui Ceaușescu.

Tot lipsit de frică, ce duce la inconștiență, Iliescu a ordonat reînființarea partidului comunist, sub o nouă față, fața umană de care tot vorbea: Partidul Socialist al Muncii, punând la conducere pe cei ce au fost la conducerea partidului comunist pe vremea lui Ceaușescu: pe Ilie Verdeț și gașca lui.

Bolnav fiind de "boala optimismului", așa cum el singur declară, Ilici Iliescu s'a înconjurat de vătafii lui Ceaușescu (Regele a murit, trăiască regele!), singurii oameni în care se poate încrede azi.

Tot din optimism sau din inconștiență, Ilici Iliescu, secondat de "prietenul" său Petre Roman și de haita de hiene de care s'a înconjurat, a mărit prețurile la bunurile de consum dela 1.5 la 10 ori, trimițând țara, poporul român, economia într'un haos și mai mare. Apoi nu înțelege de ce se ridică populația în manifestări ce încep să numere cu suta de mii, sau mai exact ce forțe misterioase, se ascund în spatele acestor demonstrații. Să fie mintea președintelui autoales al României, atât de încâlcită, încât să nu înțeleagă răul pe care îl face în continuare (după mica întrerupere între căderea capului lui Ceaușescu și încoronarea capului propriu) poporului? Să fie devină "optimismul" său, încrederea sa oarbă în cei cărora le-a făcut avantaje sau pe care i-a scos pe furiș din pușcării, că îl vor ajuta în impunerea măsurilor drastice pe care le preconizează asupra poporului român?

Este dorința de putere cu orice chip, acea care-l orbește, îl asurzește așa încât nici nu vede, nici nu aude cântecul cucuvelei?

Sau mai are o speranță de salvare din partea Occidentalilor și ei orbiți și asurziți în așa măsură încât nici ei nu văd și nu aud cântecul cucuvelei chiar pe casa lor... Cel puțin Americanii au o scuză, căci pentru ei cucuveaua este aducătoare de noroc.

Sau crede Ilici Iliescu că tot zburând pe măturâ, când el, când Petre Roman dintr'o parte în alta a lumii, în final, vrăjitoriile lor vor fi încununate de succes, și cu banii Occidentului, sensibil la lingușeli și aprobări (Da, Domnule Bush, suntem de acord cu embargoul asupra Irakului; Da, Domnule Președinte Bush, suntem de acord cu acțiunile militare în Golful Persic, da...) vor putea ieși și din iarna asta, și atunci vor arăta celor ce l-au votat, ce bine o duc sub dictatura sa... Si tot cu banii Occidentului, ca și Mihail Gorbaciov, de altfel, speră să-și întărească poziția, să demonstreze lumii occidentale ce binefaceri încă poate aduce comunismul, de data aceasta, cel bine aplicat, cel cu față umană.

Ilici Iliescu încă speră, în inconștiența și optimismul lui, că va trece cu bine de 16-22 Decembrie, din nou refuzând să învețe ceva măcar dela ex-omologul său, Lukanov, care și el, în numele doctrinei în care a fost crescut și educat, a ținut cu dinții de putere. Si el, Lukanov, n'a învățat dela alții, că dinții cât ar fi de tari, se rup când mușcă în rocă. Căci azi, popoarele din Estul Europei, toate, s'au eliberat de frică, s'au întărit, ca niște roci.

De ce oare Ilici Iliescu vrea să-și rupă și el dinții?

Nu mai departe decât acum 8-9 luni, Ilici Iliescu era înconjurat de trandafiri și zâmbete, iar femeile fascinate de el, parcă drogate, scandau: "Iliescu când apare, / Soarele pe cer răsare". Iar astăzi... Dacă am fi să o ținem în proverbe, zicale și alte învățături, toate rezultate din experiența de ani a omului, am putea aplica și lui Iliescu, măcar câteva: "Dela sublim la ridicol e numai un pas" (Iliescu l-a făcut când a adus minerii la București); "domnia și prostia se plătesc" (Iliescu plătește pentru amândouă, dar mai ales pentru a doua - prostia pe care a făcut-o mulțumind "minerilor" după "restabilirea ordinii" și "curățirii Pieței Universității").

Dar cel mai bine s'ar aplica lui Ilici Iliescu proverbul "mai bine mai târziu decât niciodată", dacă el într'un acces de inteligență (oricine poate avea astfel de accese) și-ar da demisia, și s'ar retrage cu prietenii și guvern cu tot, lăsând pe cei competenți să încerce să scoată țara din haosul în care el și comuniștii lui au dus-o, chiar și "în ceasul al doisprezecelea".

Atunci, cred că ar avea președintele auto-ales posibilitatea de a schimba destinul, soarta ce-l așteaptă, schimbând poate și înțelesul cântecul cucuvelei.

Până acum 2-3 săptămâni, ce se știa despre România, lucruri bune și rele, se putea număra pe degetele dela mâini: Năstase, Comăneci, Zamfir, Revoluție - la cele bune; Ceaușescu, Dracula, Iliescu, minerii - la cele rele. Acum Americanii și Canadienii au aflat care e simbolul cucuvelei în România, ce înseamnă când cântă pe Palatul dela Cotroceni, cum cânta acum un an pe Comitetul Central și așteaptă... Iar Iliescu, ca să scape de cântecul ei, se plimbă prin lume. Si cucuveaua cântă într'una...

IMPUNEREA PE PROPRIETATE PE 1990

Rolul anual de Impunere (Assessment Roll) ce înregistrează valoarea impusă pe orice propritate în municipiul dvs. va fi trimis funcționarului municipal în probleme de taxare la data de 18 Decembrie 1990. Volumul taxei pe proprietate (municipală și învățământ), ce o veți plăti pe casă sau afaceri în 1991, este determinat prin înmulțirea valorii nominale cu rata specifică (mill rate), care este calculată de municipalitatea în care sunteți. Rata specifică este bazată pe cerințele financiare ale municipiului, districtului ori zonei, precum și ale secției de învățământ.

Aviz de Evaluare a Proprietății

Avizul de Evaluare a Proprietății (Notice of Property Valuation) se trimite proprietarilor și chiriașilor premergător expedierii Rolului de Impunere, *numai* în cazul că în ultimul an au survenit modificări de date privind aprecierea proprietății, cum ar fi valoarea nominală, taxa pentru școală sau schimbări în adresă; sau dacă s-a făcut apel privind impunerea pe proprietate în anul 1989.

Colocviu de Informare

Că ați primit sau nu Avizul de Evaluare a Proprietății, întrebări privind impunerea pe proprietatea persoală s-ar putea totuși să aveți. Dacă aveți, vă rugăm să veniți la Colocviul de Informare (Open House). Un expert în taxe din partea Biroului Regional al Ministry of Revenue va fi prezent să dea lămuriri, să răspundă la întrebări și să corecteze orice informație eronată privind proprietatea dvs.

Dacă aveți întrebări de clarificat și nu puteți participa la Colocviu, rugăm să telefonați la Biroul Regional de Taxare (Regional Assessment Office).

Data și locul Colocviului în municipiul dvs. cît și adresa Biroului Regional de Taxare sunt prezentate mai jos.

Apel contra Impunerii

Dacă și după ce participați la Colocviu ori contactați Biroul Regional de Taxare nu sunteți mulțumiți cu evaluarea proprietății, puteți face apel la Comisia de Revizuire a Taxării (Assessment Review Board). Apelul trebuie să fie depus pînă în 21 zile de la trimiterea Rolului de Impunere.

Apelul îl puteți face folosind formularul aflat pe verso la Avizul de Evaluare a Proprietății, ori prin scrisoare, ori recurgînd la formularul Aviz de Apel (Notice of Appeal form). Formularul acesta și adresa Comisiei de Revizuire a Taxării se pot obține la Colocviu, de la Biroul Regional de Taxare, cît și de la biroul dv. municipal.

Termenul final pentru apel la impunerea pe anul 1990 este 8 Ianuarie 1991.

Programul Colocviului:

CITY OF TORONTO	Luni 3 Dec. pînă Joi 6 Dec. între orele 9:00 a.m. – 8 p.m. Vineri 7 Dec. între orele 9:00 a.m. – 4 p.m.	CITY OF TORONTO REGIONAL ASSESSMENT OFFICE Suite 300 90 Eglinton Ave. East Toronto, Ontario M4P 3A5 (416) 486-6300
CITY OF NORTH YORK	Luni 26 Nov. pînă Joi 29 Nov. între orele 9:00 a.m. – 8 p.m. Vineri 30 Nov. între orele 9:00 a.m. – 4 p.m. Luni 3 Dec. și Marți 4 Dec. între orele 9:00 a.m. – 8 p.m.	CITY OF NORTH YORK REGIONAL ASSESSMENT OFFICE 55 Doncaster Avenue Thornhill, Ontario L3T 1L7 (416) 889-9503
CITY OF SCARBOROUGH AND BOROUGH OF EAST YORK	Luni 26 Nov. pînă Joi 29 Nov. între orele 9:00 a.m. – 8 p.m. Vineri 30 Nov. între orele 9:00 a.m. – 4 p.m. Luni 3 Dec. și Marți 4 Dec. între orele 9:00 a.m. – 8 p.m.	CITY OF SCARBOROUGH AND BOROUGH OF EAST YORK REGIONAL ASSESSMENT OFFICE 7 Overlea Boulevard Toronto, Ontario M4H 1A8 (416) 423-1240 (416) 423-1706
CITY OF ETOBICOKE AND CITY OF YORK	Luni 26 Nov. pînă Joi 29 Nov. între orele 9:00 a.m. – 8 p.m. Vineri 30 Nov. între orele 9:00 a.m. – 4 p.m. Luni 3 Dec. și Marți 4 Dec. între orele 9:00 a.m. – 8 p.m.	CITY OF ETOBICOKE AND CITY OF YORK REGIONAL ASSESSMENT OFFICE 4 Eva Road Etobicoke, Ontario M9C 2A8 (416) 621-9400 (416) 621-7181

Ministry of Revenue Ontario

LECȚIA GERMANĂ ȘI CORIGENȚA ROMÂNĂ

Constantin MAREȘ

La 7 Octombrie 1989, în partea răsăriteană a Berlinului, pe atunci capitală a Republicii Germane doar cu numele Democrată, Erich Honecker serba și își serba triumful comemorării a patru decenii dela nașterea izbutită cu forcepsul sovietic al lui Stalin, a ceea ce avea să dureze mai puțin de un an: DDR. La dreapta dictatorului care pe pământ german declamase că zidul rușinii dela Berlin va mai dăinui încă un secol se afla zâmbind jenat, cel care îi număra nu deceniile trecute, ci zilele viitoare: Mihail Sergheevici Gorbaciov, iar pe același prim rând al liderilor rămășiței internaționalei comuniste, se proțăpea cel care i-a promovat și susținut și pe Ion Iliescu, și pe Petre Roman, predecesorul acestora, Nicolae Ceaușescu.

In luna următoare granițele între două Germanii artificial create erau deschise, Honecker era exclus din partidul al cărui Führer fusese, urmând și începerea unei acțiuni penale împotriva sa, iar, la câteva săptămâni se ridica în helicopter, pentru a cădea la propriu și la figurat, tandemul membrilor de partid comunist format de Nicolae și Elena Ceaușescu, spre a lăsa puterea altui tandem, format tot de nomenclaturiști ai partidului: Ion Iliescu și Petre Roman.

La finele anului 1989, din moștenirea europeană marxistă, rămânea prea puțin. Uniunea Sovietică tindea la economia liberală de piață, dar și la cât se mai putea cârpi din imperiul țaristo-stalinist. Cehoslovacia, Polonia și Ungaria regăseau drumul în care național se împletea cu democrația, Iugoslavia autogestiunii titoiste, admirată de câțiva amatori români din țară și de peste hotare, se desfăcea economic și național. Honecker și Ceaușescu erau împotriva voinței dar și a științei lor, antieroii naufragiului unor robinsoniade fără insule.

După aproape un an dela ce s'a întâmplat în România în Decembrie 1989, nimeni din puterea autoinstalată atunci nu are interesul să deslușească adevărul și numai adevărul, cine a dat ordin să se tragă, cine a tras și cine nu a tras. Ceea ce se știe însă, este aceea că la 9 Octombrie 1989, 70.000 de locuitori ai Leipzigului au invadat străzile orașului cerând dreptate și libertate și dacă, să-i spunem Nicolae Honecker sau Erich Ceaușescu, dictatorul din Berlin a dat ordin să se tragă, acest ordin nu a fost urmat.

După ceva peste două luni, se va trage însă la Timișoara, la Cluj și Sibiu, și mai ales în București.

Pentru ce s'a întâmplat atunci se desfășoară astăzi în România câteva anemice procese. Sunt acuzați câțiva foști tovarăși ai lui Ion Iliescu ca fiind vinovați de moartea a o mie de Români atunci când se cuvenea să se umble cu steaua, desigur nu cu aceea roșie. Dar nimeni, deși se știu mii de nume, nu este tras la răspundere pentru sutele de mii morți în anchetele, temnițele și lagărele organizate de partidul ai cărui membri au fost cei care astăzi formează tandemul Iliescu-Roman. Am fost în România în perioada dinaintea, din timpul și după alegerile din Mai. Am fost în fosta Republică Democrată Germană, în ultimele săptămâni dinainte de a se supune necesității istorice care o condamnase la dispariție.

Germania Răsăriteană era considerată până în Noembrie 1989 ca fiind țara comunistă cu cel mai ridicat nivel economic și social din lume, în timp ce în aceeași perioadă, România era caracterizată ca fiind țara comunistă cu cel mai scăzut nivel social și economic din Europa. In 1945, atât Germania Răsăriteană cât și România erau supuse ocupației sovietice, mai mult, zona de ocupație sovietică din Germania fusese supusă atât unor lupte distrugătoare, cât și unor bombardamente necruțătoare, de care România, datorită în mare măsură actului dela 23 August, fusese cruțată. La finele anilor '60 - începutul anilor '70, situația din cele două țări incorporate sistemului comunist era în orice caz comparabilă. Supuse acelorași dictaturi de tip stalinist, cea dela București s'a dovedit în plus, mai bine spus în minus, covârșită și de totală incompetență.

Atât Germania Răsăriteană cât și România au intrat și ieșit, practic concomitent, în și din obligația de a fi comuniste, determinată atât de ocupația Armatei Roșii cât și -să nu fie uitați - de acei care au slujit-o. Chiar dacă România nu mai avea trupe sovietice, așa cum s'a spus, prin activiști și securiști, realizase performanța originală a autoocupării. După cum se vede, formula originalității promovată de neocomuniști, fusese brevetată încă din timpul pre-neocomuniștilor.

La finele anului 1989, Republica Democrată Germană avea 108.000 km. patrați și o populație de aproape 17 milioane de locuitori, iar țara noastră,la o suprafață mai mult decât dublă, număra doar cu 37% mai mulți locuitori. La acestea se adăugau resurse petroliere, inexistente în toată Germania, o vastă rețea hidrografică, posibilități turistice excepționale, monumente istorice și de artă, un pământ roditor, zăcăminte subterane și zone forestiere, precum și fonduri cinegetice ce pot alcătui rezervații unice în Europa.

După un an, decalajul dintre Germania Răsăriteană și România a crescut considerabil. Desigur, se poate spune că Republica Federală constituie izvorul unui adevărat plan Marshall pentru fratele mai mic dela Răsărit, mai ales în condițiile știute ale economiei celui mai dezvoltat stat din Europa. Dacă aceasta este ceva, nu este însă totul.

Să nu ne facem mari iluzii. Trecerea dela capitalism la socialism, mai bine spus la comunism, a fost simplă și în Răsăritul Germaniei și în România. Existau întreprinderi rentabile, exploatări agricole eficiente, ateliere de înaltă productivitate. Etatizarea lor s'a făcut lesne în aceste condiții, iar scăderea productivității, demodarea și dezinteresul au necesitat ani și decenii. Nimeni însă nu posedă rețeta patent a trecerii dela economia socialistă la cea liberală de piață. Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, își caută un drum cât mai ferit de convulsii, se încearcă inovații acolo unde nu există precedente. Cu tot colosul reprezentat de guvernul dela Bonn, de băncile dela Frankfurt și de marile industrii dela Vestul Elbei, experții din Republica Federală consideră că asanarea economică a fostei DDR-RDG va necesita mai mulți ani. Formula 1 + 1 = 1 are, desigur, un merit gazetăresc, dar este departe de a fi o rezolvare. Fiind intervievați la subiect toți cei care au deținut portofoliul economiei în Germania Federală și-au arătat optimismul în ce privește integrarea economică a Germaniei Răsăritene, dar au pledat pentru măsură și răbdare. Helmut Schmidt, fost și ministru al economiei dar și cancelar federal, consideră necesar un deceniu pentru egalizarea productivității în Răsăritul și Apusul Germaniei. Ce putem spune atunci despre declarațiile aventuriste ale Bucureștiului, în condițiile crizei anarhiei și furturilor din economia românească?

S'a pretins că noul guvern dela București este compus din tehnocrați, dar cum observă Cornel Coposu, sunt departe de a fi economiști, neavând nici formația necesară economiei liberale a finelui de mileniu și cu atât mai puțin experiență. In timp ce în fosta Republică Democrată Germană, economiști, bancheri și industriași studiază terenul și își calculează dividendele, la București se emit ucazuri ce nu mulțumesc nici măcar hârtia. Ar fi straniu ca un investor occidental să își rișteo parte din capital pentru un iluzoriu beneficiu de cca. 8% fiind permanent amenințat de primitivitatea unei neomineriade, în timp ce poșta din Germania oferă la orice depunere de peste 5.000 DM un beneficiu garantat de stat de peste 7% iar cele mai sigure bănci din Frankfurt, oferă pentru depuneri pe termen dobânzi de 9%. Cu tot numele său predestinat, ce poate oferi în aceste condiții, la București, tovarășul ministru Dijmărescu?

Dar dincolo și mai precis peste economic, stă, oricât i-ar displace aceasta lui Marx, garanția politică. In fosta RDG, securitatea este supusă asediului popular, dosarele sunt păzite zi și noapte, torționarii sunt urmăriți, identificați și trași la răspundere. Ce se întâmplă în țara noastră, știm cu toții și pentru tristețea tandemului Iliescu-Roman, știe și lumea liberă.

Să nu ne întrebăm noi, deoarece noi știm răspunsul, dar să se întrebe și Ion Iliescu și Petre Roman, ce soartă ar fi avut, dacă în loc de București, ar fi trăit în Berlinul Răsăritean? Este adevărat însă, că în alegeri libere, Johann nu i-a votat pe urmașii lui Honecker, așa cum, din păcate, Badea Ion i-a votat pe cei ai lui Ceaușescu.

Domnule Iliescu, să vă fie frică!

Alex. NEMOIANU

In luna Octombrie am fost în România pentru a revedea țara în care m'am născut, părinții, rudele și pe cei câțiva prieteni pe care îi mai am acolo.

Reîntâlnirea cu pământul, aerul și cerul țării de baștină nu pot să o cuprind în vorbe, dar știu că este copleșitoare.

Am revăzut aerul transparent și mișcător al câmpiei, văile întramontane mici, umane și cu personalitate distinctă, dealurile golașe ale Transilvaniei și mai ales satele în care sălășluiește și se păstrează sâmburele tare al neamului românesc.

Am văzut și orașele mutilate ale României care vor fi, din păcate, cea mai trainică amintire a ororilor comuniste. Dar în tot răul este și un bine căci privind trupul mutilat al orașelor lor, Românii vor avea ocazia să blesteme comunismul din generație în generație.

Am văzut mai mult decât orice, un popor care se zbate în mizerie. O mizerie pe care nu a meritat-o, care i-a fost adusă în vârful baionetelor unei armate de ocupație, o mizerie care a crescut prin acțiunea bestiilor comuniste.

Am văzut cozile fără sfârșit, magazinele goale, praful, fumul, murdăria, lipsa de căldură și de apă.

Am văzut bancnotele locale, murdare, subțiri ca foița de țigare, uzate și mai ales fără nici o valoare. Am înțeles că poporul român trece printr'o nespus de grea încercare, dar am simțit că are puterea de a duce greul și am siguranța că ușurarea va veni.

Spun asta, bazându-mă pe două certitudini: țăranul român și studentul român. Acești doi factori sociali reprezintă nădejdea de mai bine a neamului românesc și nu cred că poate să le stea cineva împotrivă.

Am văzut însă și fața hâdă a birocrației comuniste, a acelor epave nocive care țin cu dinții de niște privilegii nemeritate. Acești indivizi lucrează laolaltă, lansează zvonuri, tergiversează, mint, și amenință. Acești indivizi reprezintă, în expresia unui prieten al meu, o adevărată armată de ocupație și ei sunt coloana vertebrală a actualei nefaste administrații.

Căci actuala administrație, în loc să caute o ușurare sau o cale de ieșire din nevoie, nu face altceva decât să iscodească noi căi de încetinire, nu face altceva decât să manevreze în ape tulburi și mai ales nu urmărește altceva decât eternizarea la putere (lucru fără putință de altfel).

Continuare în pag.9

tec

TEC, EUROPEAN CONNECTION INC.

TEL: (416) 463-6000
ADDRESS: 1808 DANFORTH AVE, TORONTO, CANADA M4C1H8

FAX: (416) 463-7990

DORIȚI SĂ PETRECEȚI
UN CONCEDIU PLĂCUT ÎN ROMÂNIA ?
VĂ OFERIM
BILETE DE CĂLĂTORIE SUB $1000
ÎN SEZON DE VARĂ

POSIBILITĂȚI DE A PETRECE CÂTEVA ZILE PE LITORALUL ROMÂNESC ȘI POIANA BRAȘOV

CIRCUITE

TORONTO - BUCUREȘTI dela	$ 839.00
MONTREAL - BUCUREȘTI	$ 839.00
HALIFAX - BUCUREȘTI	$ 1039.00
VACOUVER - BUCUREȘTI	$ 1300.00
EDMONTON - BUCUREȘTI	$ 1238.00
TORONTO - FRANKFURT dela	$ 590.00
TORONTO - LONDRA	$ 490.00
FRANKFURT - BUCUREȘTI	$ 150.00 O/W
LONDRA - BUCUREȘTI	$ 170.00 O/W

LOS ANGELES $ 299.00 - JAMAICA $ 199.00 - FLORIDA $ 199.00

ÎNCHIRIERI DE MAȘINI
ÎN GERMANIA, AUSTRIA, IUGOSLAVIA ȘI ROMÂNIA
BILETE PLĂTITE ÎN AVANS BUCUREȘTI-TORONTO

TELEFONAȚI:
CORNELIU SANDRU (416) 463 6000 TORONTO

VĂ MULȚUMIM!

PROFANATORII REVOLUȚIEI

-Partea a doua-

——Adrian GRIGOROPOL——

Pretenția comunismului de a fi întemeiat o ideologie socio-politică la nivelul unei religii universale, a reculat după nici un secol dispărând de pe arii întregi considerate nediscutabile fiefuri și se află într'o ireversibilă agonie pe ariile unde a mai rămas. Pe ciraci îi costă mai mult regretul incurabil al falimentului material, doar sunt materialiști, decât al celui ideologic. Ei au considerat o profanare coborîrea lui Lenin, simbolul comunismului, de pe soclurile unde îl considerau așezat pentru eternitate, deși precum suna adagiul Românilor, n'a fost altceva decât deșertăciunea gloriei nemeritate. Ciocanele pneumatice, aparatele de sudură, macaralele și cablurile de coborîre n'au fost decât mijloace tehnice, în realitate, el fiind doborît la noi de șuvoiul de sânge al eroilor căzuți pentru libertate.

Dacă este vorba de sacralitate și profanare, atunci trebue să ne întoarcem privirea la acest sânge și la jertfa de vieți, la îndatorirea cu putere de lege supremă de a venera sacrificiile și a condamna adevăratele profanări. Istoria antică ne dă un neîntrecut exemplu de onorare a eroilor căzuți în luptă și totodată de încurajare a celor vii, în cuvintele rostite de marele bărbat de stat, Pericle, așa cum ni le reproduce Tucitide: "Noi am întocmit legea în care am înscris tot ceea ce am crezut să vă fie de folos și de înțelege.

Iluștrii noștri morți au fost înhumați și din această zi copiii lor vor fi crescuți pe cheltuiala Republicii, până când vârsta le va permite s'o servească și ei. Este o cunună pe care o decerne patria, cunună folositoare și celor care nu mai sunt aici și celor care au supraviețuit și care o vor purta în lupte asemănătoare unde cele mai frumoase recompense sunt oferite virtuții și unde se vor găsi cei mai buni cetățeni. Plătiți un tribut de lacrimi morților și retrăgeți-vă!"

Pe locul unde eroii au fost înhumați s'a glorificat cu demnitate elanul național al spiritului de sacrificiu.

Noi avem atâtea locuri unde au căzut eroii Revoluției, locuri unde au fost înhumați cei de care s'a știut, locuri neștiute de gropi comune, cenușă neștiută risipită în vânt ca să nu rămână urme ale celor arși în crematorii. Atâtea locuri unde să ne închinăm cu smerenie.

Dar cum acel generos tribut de sânge l-a dat tineretul, s'a dat legea care asemeni celei menționate să prevadă că de acum tineretul să fie crescut pe seama statului până la vârsta când vor fi gata să apere revoluția și patria? Nu!

S'au întâmplat în schimb în locurile sacre orori, ca iureșul poliției, năvala minerilor chemați de stăpânire care a vărsat sângele tineretului, a schilodit pe cine a apucat, i-a târît și înghesuit în dube ca pe animale și apoi i-a aruncat pe cimentul vechilor închisori și a celor improvizate. Si acestea în "Piața Universității" stingând lumânările care ardeau la crucile celor căzuți pentru libertate. A fost mai mult decât o profanare. A fost o pângărire! S'au devastat tineretului laboratoarele, bibliotecile, clasele de studii, să nu mai aibă unde învăța pentru a deveni intelectuali și la deschiderea anului universitar care n'a avut loc pentrucă guvernarea s'a temut să compară, de vreme ce 3.000 de studenți erau rămași pe stradă nefiind cămine unde să fie cazați. Pe stradă, de unde în Iunie îi goniseră cu bâte și cu topoare. Oare ne găsim acum în ultimul deceniu al secolului XX, înapoi, în anul 641 când califul Oman a dat foc Bibliotecii din Alexandria?!

Memoria celor căzuți la Revoluție, a participanților supraviețuitori, a celor exterminați în temnițe de comunism a celor ce au îndurat chinurile infernale ale gulagurilor din care au ieșit schelete ambulante, a poporului deposedat de libertate, de o viață demnă spirituală și fizică, de bunurile materiale pentrucă totul trebuia să aparțină așa zisului stat dar în fapt, partidului comunist cu care erau una, merita și merită o reparațiune morală care să constituie și o pildă celor care în viitor ar gândi sau chiar ar încerca să uzurpe drepturile și puterea poporului. S'a făcut ceva? Aproape nimic.

Actul "major justițiar și executionar" cum cu emfază a fost denumit la 1 Februarie de ministrul justiției, care desigur a folosit expresia inventată de acaparatorii puterii, s'a limitat un simulacru de judecată, o condamnare și o executare pripită a cuplului Ceaușescu, prin aceasta socotindu-se că s'a exterminat simbolul tiraniei, instituindu-se astfel "omorul simbolic" al obscurantismului societăților primitive și trăgându-se în același timp o lespede și pe sistemul comunist fără a se lua în seamă că Revoluția s'a făcut împotriva sistemului.

Ori, beneficiarii imediați, dar cu timpul și de durată, Frontul Salvării Naționale (a se citi al doilea eșalon al p.c.r-ului și Securității) trebuiau să răspundă în măsura implicării lor pentru cei 50 de ani ai suferinței poporului român, pentru dezastrul moral, fizic și material al țării. Dar cum corb la corb nu-și scoate ochii, așa s'a și întâmplat. Beneficiarii în propria apărare și a acoliților din trecut și prezent, au lansat teorii "umanitare" despre comunismul cu față "umană", democrație originală, despotism înțelept, etc. Astfel s'a spus că poporul român din toată istoria lui a fost umanitar, ceea ce este adevărat, dar s'a scăpat din vedere că a fost și este pentru o dreptate măsurată, chiar aspră.

"In numele unui armistițiu social mincinos, spune S. Iorgulescu, s'a asigurat de fapt supraviețuirea tuturor beneficiarilor sistemului comunist în locul unui proces politic și social făcut acestui sistem, s'a preferat un șir de procese dubioase penale, o variantă modernă a sacrificiului lui Moțoc. A fost o tactică sau a fost o eroare?"A fost și este tactică tipică fără a se sta un moment în cumpănă. Se impunea un proces Nurenberg. Numărul redus de învinovățiți, câteva vârfuri, a relevat că scopul său a fost punerea în mod universal la stâlpul infamiei a sistemului nazi-fascist. Un asemenea proces al sistemului comunist nu conducea deloc la înlăturarea scarificării vinovățiilor personale a celorlați așa cum în continuare s'a dat curs în Germania postbelică.

De ce s'a înlocuit procesul sistemului cu cel "simbolic" al cuplului Ceaușescu? Pentrucă în viața societății mondiale comunismul nu era complet eliminat și încă se mai zvârcolea puternic în marea noastră vecină dela care beneficiarii Revoluției avuseseră și aveau binecuvântarea "părinților" ca și a ultimilor aliați interni și externi, iar pe deasupra din autoapărare.

S'a recurs la varianta "proceselor penale dubioase". Inițial cu cei patru cavaleri ai apocalipsului, prea cunoscuți (nu-i mai numesc) și asta după ce în prealabil s'a abolit pedeapsa capitală, conform pactului cu nomenclatura și Securitatea (incluzând teroriștii). In continuare un proces marginal de grade inferioare la Sibiu, grupul învinuiților pentru masacrele dela Timișoara, un tren personal care oprește la toate stațiile și nu se știe dacă va ajunge la vreo destinație, altul tot de mică viteză dar mai de plăcere, din nomenclatură de eșalon înalt, în care toți acuză boli incompatibile cu detenția dar care au fost prea compatibile ani întregi cu impilarea și huzureala pe spinarea poporului.

In sfârșit "prințișorul" cocoloșit la rang meritat de vedetă mondială a Play-boy-ului, cu interviuri și oftatul admiratoarelor nemângâiate, un gen de veselă pușcărie ca în opereta Liliacul a lui Strauss.

A trebuit o Revoluție ca să se compromită tot aparatul medical al regimului răsturnat, ca să se constate de cel actual că moștenitorul cert al tronului tiraniei se zbătea între viață și moarte, sau poate fusese un strict secret profesional ascuns cu strășnicie de cuplul tiranic. Atât de iremediabilul bolnav a bine meritat temporar de libertate și când până la urmă a fost găsit vinovat și condamnat prin niște mistificări juridice pentru complicitate la genocid care poate face obiect de alte analize, i s'a dat și un abonament de navetist între rețeaua medicală a penitenciarelor și cea civilă, pentrucă nici nu este de imaginat ca vreun alt deținut din cei care populează penitenciarele să fie atât de bolnav precum este Nicu Ceaușescu.

Trecând la celelalte odrasle, s'a dispus eliberarea sub severul firman să nu părăsească Bucureștiul și să fie oricând la dispoziția justiției, cercetarea lor nefiind terminată (restricție bine chibzuită pentru ca nu cumva să se strecoare pe la seifurile din Elveția). Zoe se va dedica adorabililor ei cățeluși, iar Valentin, sportiv multilateral dezvoltat, își asigură condiția fizică pe terenurile de tenis în scopul menținerii înaltei capacități în fizica nucleară. Si aceste măsuri cu temeiul juridic serios că ambii "în prezent" nu prezintă pericol social precum cei 80 de arestați la 13-15 Iunie, studenții, tineretul antitotalitar, elemente dezarmate, dar cumplit de fioroase care ar fi capabile să răstoarne totalitarismul nu numai la noi, dar chiar în toată lumea.

Am citit de curând într'un ziar, pe prima pagină, titlul unui articol; "Ce-ar zice morții dacă ar fi vii"?

Domnule Iliescu,

Urmare din pag.8

In loc să rezolve problema trecerii la o economie eficientă, administrația asmute un grup social contra altuia, bate și ucide studenți, persecută intelectualii și hăituiește pe toți oamenii de bine.

In total, actuala administrație se aseamănă, în cel mai bun caz, cu cele mai decăzute dintre domniile fanariote.

Este destul de trist și dureros că România are de făcut față unei situații atât de complexe și dificile dar este fără iertare faptul că grupul frontist Iliescu-Brucan adaugă mai mult rău în mod deliberat.

Mă doare suferința poporului din care m'am născut și a țării care este și a strămoșilor mei.

Pentru aceasta și în numele diferenței dintre bine și rău îndrăznesc să spun: Domnule Iliescu, să vă fie frică! Domnule Iliescu există o justiție imanentă și are să vă ajungă!

Alx. NEMOIANU

FONDUL POLITIC "ROMÂNIA"

Datorită situației dezastruoase în care se găsește economia românească, se impun măsuri urgente, care să înlăture cât mai repede efectele negative și haosul actual.

Pentru acest motiv, un grup de Români a luat inițiativa înființării FONDULUI POLITIC "ROMANIA", în vederea sprijinirii în viitoarele alegeri, a partidului care va curpinde în platforma sa și următoarele măsuri economice:

1. Trecerea treptată la o economie de piață bazată pe rentabilitate și eficiență economică;
2. Stimularea inițiativei particulare în toate domeniile, sprijinirea micii proprietăți familiale țărănești tradiționale și împroprietărirea țăranilor;
3. Stimularea comerțului și reducerea treptată a rolului statului în economie;
4. Legalizarea dreptului de proprietate;
5. Sistem de justiție independent care să protejeze dreptul de proprietate, sistem rezultat din separarea celor 3 puteri de stat: legislativă, executivă și judecătorească;
6. Stabilirea unui sistem bancar care să poată acorda credite și să încurajeze inițiativa particulară;
7. Stabilirea unui sistem de impozite uniform;
8. Liberalizarea schimburilor comerciale;
9. Intreruperea activității economice deficitare și introducerea unor noi forme de investiții eficiente;
10. Reformă monetară.

Acest fond va fi folosit pentru mijloace de propagandă în favoarea partidului care, în platforma programului său va include punctele de mai sus.

Toți contributorii vor primi la fiecare 6 luni o situație financiară a fondului și modului de distribuire a lui.

Contributorii sunt rugați ca în scrisoarea de donație să includă și 2-3 plicuri marcate și cu adresa lor la destinatar, pentru ușurarea sistemului de corespondență.

VALOAREA FONDULUI LA 1 DECEMBRIE, 1990

$ 26.585

Contributorii sunt rugați să trimită ideile, sugestiile și contribuțiile lor la adresa:

P.O.Box 771
Cambridge, Ontario,
N1R 5W6, Canada.

RECLAMĂ PLĂTITĂ

GÂNDURI PENTRU 1 DECEMBRIE

Stelian STĂNICEL

Primul război mondial a adus prăbuşirea Imperiului Austro-Ungar şi cu aceasta, eliberarea Transilvaniei de sub stăpânire străină şi Unirea ei cu Tara Mamă.

La 1 Decembrie 1918 a avut loc la Alba Iulia marea adunare naţională a Unirii la care au luat parte conducătorii, cei delegaţi oficial şi peste o sută de mii de Români veniţi din toate părţile Transilvaniei: dela Maramureş la Dunărea bănăţeană, din Tara Bârsei până la Crişuri.

Hotărîrea de Unire începea astfel: "Adunarea generală a tuturor Românilor din Transilvania, Banat şi Tara Ungurească, adunaţi la Alba Iulia la 1 Decembrie 1918 decretează: Unirea acestor Români şi a teritoriilor locuite de dânşii cu România"... şi "pentru totdeauna".

A fost o zi de mare sărbătoare pentru toată suflarea românească, în fapt cea mai însemnată zi din istoria României de sub domnia glorioasă a Regelui Ferdinand.

Acest act al Unirii a fost pregătit de-a lungul veacurilor prin jertfele de sânge şi de suferinţă a miliOanelor de Transilvăneni ţinuţi de un destin hain sub stăpânire şi jug austro-ungar.

A fost pregătit de sabia lui Mihai Viteazul, de Horia, Cloşca şi Crişan, şi de Avram Iancu, care a colindat munţii, codrii şi văile pentru a duce din casă în casă mesajul năzuinţei de libertate.

A fost pregătit de sunetul tulnicelor care din crestele munţilor prevesteau sfârşitul secolelor de jug străin şi apropierea zilei de eliberare.

Ziua de 1 Decembrie a mai fost pregătită şi la altarul bisericilor, de preoţii care cu "Crucea în frunte" au fost un factor fundamental de rezistenţă şi de purtare a luptei de eliberare.

Lucruri măreţe , care cer cinstirea noastră. O cinstire pioasă a vremurilor de rezistenţă, de durere, lacrimi şi lupte; a celor care cu mintea, cu condeiul, cu doina şi cu pătimirea lor au ţinut în Transilvania trează conştiinţa naţională timp de aproape o mie de ani.

Ei au turnat flacără şi foc în inima Românilor ca să nu se lase doboriţi de către asupritori şi să aştepte ziua sfântă care a fost să fie 1 Decembrie 1918.

Prin jertfa lor de sânge, poporul a rezistat ca un stejar care n'a putut fi desrădăcinat de cotropitori.

DESPRE RESPONSABILITATEA ÎN POLITICĂ

Constantin GORAŞ-PUPĂZAN

Este bine cunoscut că, într'o ţară cât de cât civilizată, orice persoană care vrea să intre în viaţa politică şi aspiră la o funcţie reprezentativă în stat, trebue să dea dovadă de o anumită ţinută morală, să aibă anumite calităţi şi o anumită comportare, care să corespundă încrederii ce i se acordă a reprezenta intersele poporului.

Una dintre calităţile cele mai importante care se cer unui om politic este simţul responsabilităţii. El trebue să fie conştient tot timpul că prin votul care i se acordă i se încredinţează o sarcină, de îndeplinirea căreia trebue să dea socoteală, într'un fel sau altul, în faţa acelora pe care se angajează să-i reprezinte. Orice abatere dela respectarea acestor obligaţii atrage după sine o sancţiune, care poate merge dela simpla retragere a încrederii până la trimiterea sa în faţa justiţiei.

Să vedem acum ce se întâmplă la noi în ţară, sub acest aspect, ţară care ar avea toate motivele să se considere în rândul ţărilor civilizate. După ce a preluat puterea în stat, partidul comunist a început demolarea tuturor instituţiilor existente, folosind ca "armă de bază a revoluţiei", aşa zisa "luptă de clasă". Puterea legii însăşi, era subordonată luptei de clasă, chiar dacă era vorba de legile elaborate de regimul comunist, ca să nu mai vorbim de legile bunului simţ.

Lăsată la libera apreciere a oricăruia care vorbea în numele partidului, lupta de clasă a permis, astfel, instalarea abuzului, mai întâi la nivelul cel mai înalt şi apoi, tot mai jos până la "responsabilul de stradă".

Când, odată, m'am plâns unui conjudeţean foarte "sus pus", că mi s'a naţionalizat casa prin aplicarea abuzivă a Decretului lege, de către "responsabila de stradă", mi s'a explicat "prieteneşte": "Ce să facem tovarăşe, în focul revoluţiei mai cad şi victime nevinovate". Iar casa mea a rămas în continuare naţionalizată.

Intr'o asemenea logică, fără nici un punct de sprijin în încercarea de a stăvili un abuz, lipsa de responsabilitate, sau, mai corect, spus, iresponsabilitatea, a luat proporţii de masă şi ea constituie una din cele mai grave sechele lăsate de cei 45 de ani de comunism şi va marca încă multă vreme viaţa poporului nostru.

Crescuţi şi trăiţi zeci de ani într'o asemenea mentalitate, toţi cei care constituie vechea şi noua nomenclatură, nu pot să înţeleagă că mai există şi o altă faţă a lucrurilor şi că, cu voia sau fără voia lor, mai devreme sau mai târziu, ţara noastră va trebui să se angajeze pe drumul pe care s'au angajat toate ţările vecine, pe drumul intereselor poporului, al adevărului şi al dreptăţii, când fiecare va trebui să răspundă de faptele sale.

Toată această rămăşiţă reziduală a vechiului regim a pierdut într'atât simţul răspunderii încât, în loc să se reorienteze şi să participe la redresarea cât mai grabnică a ţării, singurul gest care ar fi putut să ducă la o atenuare a aprecierii gravităţii greşelilor lor din trecut, dimpotrivă, ajunşi din nou în posturi de decizie, îşi permit chiar să boicoteze angajarea ţării pe drumul reformelor, pe cât de necesare pe atât de urgente.

Exponentul acestei poziţii de frânare a evoluţiei ţării noastre pe drumul democraţiei şi al bunăstării, îl constituie desigur, Preşedintele ţării, Dl. Ion Iliescu.

Emanaţie a şcolilor de partid din ţară şi din Rusia Sovietică, şi nu al revoluţiei din Decembrie, cum îi place să spună, Dl. Ion Iliescu nu este capabil să vadă lucrurile decât cu ochiul marxistului total.

Participant la "Complotul de Palat" care, trebue să recunoaştem, a avut un rol hotărîtor în înlăturarea primului obstacol din calea Revoluţiei, Ion Iliescu consideră că, prin aceasta, şi-a câştigat "dreptul" de a conduce ţara. Dar Dl. Ion Iliescu nu poate să înţeleagă că, a conduce o ţară nu e un drept ci o sarcină care presupune, în primul rând, obligaţia de a servi interesele acelora pe care îi conduci.

In acelaşi timp, Dl. Iliescu se prevalează de faptul că a fost ales de "marea majoritate" a populaţiei, dar, aceeaşi optică marxistă îl face să creadă că poate să prosteasca o ţară întreagă, fără teama de răspundere.

Pe de altă parte, este recunoscut de către sociologi şi politologi, şi trebue să fie cunoscut de toţi cei care vor să facă politică, faptul că din întreaga populaţie a unei ţări numai aproximativ 15% se angajează în viaţa politică a ţării şi au o opinie valabilă; restul de 85% sunt, practic, oameni cu alte preocupări, a căror opinie poate fi uşor manipulată, mai ales când se lucrează cu rea credinţă. Ori, această "opinie valabilă" protestează în continuu de peste 10 luni de zile, iar Dl. Iliescu refuză să o audă, deşi e singura reală. Ba mai mult, îi tratează pe protestatarii de "golani" şi asmute asupra lor pe mercenarii securişti, camuflaţi în "mineri", oferind un spectacol oribil care a stupefiat o lume întreagă.

Noi credem că asemenea comportări, de care dă dovadă Dl. Iliescu ne dau tot dreptul să apreciem că d-sa este total inadaptabil, şi incapabil să aprecieze valoarea lucrurilor, că ceea ce face este dăunător pentru ţară şi primejdios chiar şi pentru sine însuşi şi că, oricum, îl descalifică total pentru viaţa politică.

O RUŞINE NAŢIONALĂ

Pr. Gh. CALCIU - Dr. N. DIMA

Ziarele şi televiziunea americană au scos în evidenţă în repetate rânduri, în ultimul timp, starea zguduitoare a orfanilor şi orfelinatelor din România.

Este demn de subliniat dela început, că specialiştii susţin că formarea fiinţei umane începe din primele zile ale vieţii. Experţii au ajuns la concluzia că noul născut nu se poate umaniza decât prin contact fizic şi intelectual direct cu părinţii şi adulţii. Un copil care nu este ţinut în braţe, care nu simte căldura trupească a părinţilor , care nu este ţinut de mânuţă nu devine niciodată un om echilibrat. Un copil nu învaţă singur să meargă dacă nu este ajutat, iar musculatura se atrofiază fără exerciţiile zilnice necesare oricărei creşteri fireşti. Alimentarea echilibrată reprezintă un alt factor biologic de primă necesitate, cu consecinţe faste sau nefaste pe tot restul vieţii. Dela învăţarea deprinderilor de om normal prin interacţiune cu alţi copii şi adulţi, până la şcolarizare şi eventuala dobândire a unei meserii practice, umanizarea copiilor se face treptat, prin grija şi dragostea adulţilor din jurul lor.

Unii reporteri americani au comparat viaţa copiilor din orfelinatele româneşti cu viaţa din lagărul dela Auschwitz; alţii au susţinut că în Etiopia înfometată, viaţa copiilor este mai bună decât în România, deoarece, în acea ţară, copiii au alături de ei pe mamele lor. Cele mai dureroase sunt însă telefoanele primite dela cunoscuţi şi prieteni americani, care nu îl mai acuză pe posedatul Ceauşescu, mort de zece luni, ci acuză întregul popor român de pierderea de neiertat a simţământelor umane.

Ca Român , mă simt cu atât mai ruşinat, cu cât îmi dau seama de degradarea morală şi spirituală în care au căzut şi se complac confraţii noştri din ţară. In acelaşi timp, mă întreb însă cu indignare: ce a făcut şi ce face Biserica Ortodoxă Română? A uitat oare Biserica lui Hristos ce a spus fondatorul ei: "Lăsaţi copiii să vină la Mine?"

Ce face Patriarhia dela Bucureşti pentru salvarea acestor copii? Ce fac Episcopii şi ce face fiecare preot în parte? Si-au pierdut chiar şi ei simţământele umane şi au uitat misiunea creştină pentru care au îmbrăcat haina preoţească? Aşa înţelege clerul nostru tradiţional să-şi facă datoria? Aşa crede Biserica Ortodoxă că va putea concura cu celelalte culte creştine pentru câştigarea sufletului românesc? Sunt întrebări care ne sfâşie sufletul, dar pe care ar trebui să şi le pună, în primul rând, Biserica din ţară.

Judecând după cele câteva programe arătate la televiziunea americană şi în special, după programul transmis de reţeaua ABC, pe data de 5 Octombrie 1990, orfanii din România sunt condamnaţi la moarte, la abrutizare, sau la animalizare. In orice caz, din aceste alternative revoltătoare, regimul dela Bucureşti, dela conducerea supremă şi până la îngrijitorii cu aspect de gardieni din orfelinate, se fac vinovaţi de crima de genocid, iar supravieţuitorii orfelinatelor de azi vor rămâne pentru totdeauna o povară socială şi un stigmat naţional pe conştiinţa poporului român.

- Biserica nu are nici o scuză să ignore condiţiile degradante în care subzistă copiii orfani.

- Biserica nu are nici o scuză să asiste indiferentă la dezumanizarea poporului român.

- Biserica trebue să reinsufle simţăminte creştineşti Românilor şi să ia sub ocrotirea ei toate orfelinatele şi institutele înrudite din ţară.

Ca locuitori ai Americii, unde instituţiile de caritate sunt numeroase, sugerăm câteva forme de organizare de către biserică a formelor de ajutor pentru orfani şi handicapaţi:

1. Odată pe săptămână, un preot să meargă la fiecare orfelinat şi casă de copii handicapaţi pentru a le da asistenţa spirituală necesară. John Crossley, un American care s'a implicat adânc în ajutorarea orfanilor şi a handicapaţilor, îmi spunea că a mers într'un spital de copii înapoiaţi mintal din Oradea şi i-a învăţat să se roage. Când a plecat de acolo, toţi copiii rosteau în cor rugăciunea învăţată. Câţi preoţi au făcut acest lucru? In luna Martie, când am fost în Bucureşti şi am vizitat orfelinatele în care copiii fuseseră botezaţi, îngrijitoarele îmi spuneau că de atunci, nici un preot nu a mai trecut pe la orfelinat să vadă copiii botezaţi şi, ca dovadă, erau numeroasele pătuţuri care nu aveau panglica tricoloră, semnul că pruncul din el primise botezul.

2. Acolo unde sunt mânăstiri prin apropiere, maicile şi călugării să meargă pe rând, în grupuri de doi sau trei şi să supravegheze copiii în timpul zilei, să-i înveţe să se roage, să fie cuminţi, să le aducă o consolare şi să le dea chiar îngrijirea medicală, atât cât poate da cineva cărora medicii le-au făcut un instructaj elementar. In felul acesta, aceşti rugători fierbinţi către tronul ceresc pentru toţi trăitorii din ţară, vor uni credinţa şi rugăciunea cu fapta şi vor arăta lumii credinţa lor din faptele lor, aşa cum spune Sfântul Iacob:

"Arată-mi credinţa ta fără fapte şi eu îţi voi arăta, din faptele mele, credinţa mea" (2:18)

In acelaşi timp, vor împlini porunca lui Hristos de a hrăni pe flămând, a îmbrăca pe gol, a vizita pe cel bolnav şi pe cel închis. (Cf. MT. 25)

3. Patriarhia şi Episcopiile, care îşi vor lua această sarcină divină, trebue să ceară guvernului sumele necesare pentru această asistenţă socială şi guvernul este obligat să le subvenţioneze, pentrucă fiecare stat alocă, prin buget, sume destinate ajutorului social. Un stat care nu prevede astfel de finanţări, este un stat criminal. Biserica va supraveghea, prin aceşti preoţi, călugări şi călugăriţe, ca şi prin grupurile caritabile de credincioşi laici, folosirea corectă a acestor fonduri.

4. In momentul în care Biserica va prelua orfelinatele şi spitalele speciale pentru copii, toate societăţile specifice de ajutor, care au văzut, ca şi noi, cum au fost jefuite de către FSN transporturile cu ajutoare, vor avea încredere şi vor trimite mult mai multe medicamente, mâncare, îmbrăcăminte şi echipament decât o fac acum. Aceste organizaţii cheltuiesc sume enorme trimiţând grupe de delegaţi cărora le plătesc transportul, care descarcă singuri pachetele şi le distribuie, pentrucă nu au încredere în localnici şi în oficiali.

După programul cu orfanii din România dela televiziunea americană, primul ministru Roman, a trimis repede o casetă la canalul ABC, în care apărea îmbrăcat într'un împecabil halat alb, cu nişte inscripţii adecvate pe fundal şi cu un copil bine îmbrăcat, care, probabil, ca şi pe vremea lui Ceauşescu, fusese desinfectat, în prealabil, dacă nu era cumva progenitura vreunui membru al nomenclaturii. Cu o figură tragică de circumstanţă, ministrul, după ce îl făcea cu ou şi cu oţet pe Ceauşescu pentru această moştenire groaznică, de parcă acele casete nu ar fi fost luate după zece luni de domnie fesenistă striga în gura mare: "Help, ajutor, help." A fost cea mai dezgustătoare emisiune după monstruozităţile arătate mai înainte şi în care, comentatorul acuza direct guvernul pentru nepăsare şi pentru intenţia de a asasina prin foame aceşti copii.

Telespectatorul american a fost dezgustat şi donaţiile au scăzut brusc, în ciuda apelurilor disperate făcute de asociaţii. De aceea cerem Bisericii Ortodoxe Române, care are zeci de mii de slujitori de mir şi monahi să preia această sublimă misiune, pentru a pune capăt speculaţiilor josnice făcute în spiritul mincinos al comunismului pe care lumea îl cunoaşte de o jumătate de secol.

Doctorul Paulescu spunea studenţilor lui în medicină: "Să nu-i îngrijiţi pe bolnavi ca pe nişte mizeri, nici ca pe nişte fiinţe umane, sau ca simpli semeni ai voştri, ci să-i îngrijiţi ca pe Insuşi Hristos, căci, iată, ce spune Domnul: "Adevărat zic vouă: întrucât nu aţi făcut unuia dintre aceştia prea mici, Mie nu Mi-aţi făcut". (Mt. 25: 45)

Abia atunci Biserica Ortodoxă Română se va face împlinitoarea desăvârşită a poruncii divine şi va recâştiga sufletul românesc bolnav de abandonare şi de nepăsare.

ACTUALITATEA ROMÂNEASCĂ LA TIMPUL TRECUT

——Adrian GRIGOROPOL——

-Corespondentul nostru din România-

La zece luni dela Revoluție și de guvernare fesenistă (a se citi neocomunistă a eșalonului II p.c.r.) țara a mers din ce în ce spre mai rău, deoarece cârmuitorii autoaleși paralizați de obsesia pierderii puterii, incapabili ab initio, nici n'au fost în stare de nimic, decât de folosirea unui arsenal de mijloace perfide cu care să-și păstreze scaunele pe care s'au cocoțat, iar în rest nici Doamne ajută, fiindcă au fost crescuți atei.

De aceea există tensiuni în izbucnire și creșteri continui, datorate situației în succesivă deteriorare și multe din ele provocate chiar de sus, cu iresponsabilitatea care caracterizează setea de putere.

Singurul factor pozitiv și care trezește o scânteie de speranță, este apariția unui reviriment de aliere a celor două ramuri de opoziție ''intra'' și ''extra'' parlamentară, pe care personal am considerat-o permanent necesară, iar în ultima vreme chiar un imperativ al momentului crucial. Fenomenul a luat forma unor alianțe denumite ''Forum-uri democratice antitotalitare'', inițial la Cluj și care se extind deocamdată în mai toate orașele țării. Ele cuprind partidele tradiționale Național Țărănesc creștin democrat, Național Liberal, Uniunea Democrată Maghiară, câteva alte partide democrate pe de o parte, precum și societăți, asociații, grupuri din opoziția extraparlamentară și chiar sindicate, pe de altă parte. Ele se aliază pe o poziție antitotalitară și anticomunistă, dar din păcate încă se mențin de partea ultimei părți în separatism ''nepartidic'', ceea ce este de înțeles pentru sindicate, dar nu și pentru ceilalți care ezită încă să facă opțiunea de partide care să-i introducă în competiția electorală unde să li se deschidă cale spre parlament și deci spre putere, acesta fiind mecanismul politic al democrației.

Trec la unul din cele mai recente cazuri de tensiune provocată, anume în cadrul Asociației Foștilor Deținuți Politici, al căror prim congres a avut loc în 10-11 Octombrie a.c. în București. Intr'un prim articol, România Liberă din 14-15 Octombrie, intitulat ''Presiuni asupra lucrărilor primului Congres al A.F.D.P.'' și într'un al doilea din Dreptatea, 16 Octombrie a.c., intitulat ''Adevărul despre primul Congres al A.F.D.P. și victime ale dictaturii din România'' - interviu cu președintele nou ales, Dl. Constantin Ticu Dumitrescu, au rezultat lucruri foarte neplăcute. Aceasta m'a determinat să am o convorbire cu Dl. Octavian Rădulescu, unul din vicepreședinții nou aleși; din ansamblul articolelor și convorbirea avută, sintetizez cele ce urmează:

A.F.D.P, la constituire, a avut președinte pe Dl. Constantin Lățea, vicepreședinți pe C. Ticu Dumitrescu și Radu Ciuceanu. Acum, congresul s'a desfășurat cu participarea a 37 din cele 38 de filiale (din 41 de județe), au fost prezenți 600 delegați, dintre care 467 cu drept de vot. In timpul discuțiilor precedente votării, s'a produs o diversiune din partea vicepreședintelui din conducerea provizorie, până la congres, Dl. Radu Ciuceanu, actualmente deputat de Județul Alba din partea Partidului Național Liberal.

Insoțit de două persoane, ar fi vociferat contra D-lui C. Ticu Dumitrescu, la adresa întregii asociații cu amenințarea ''că mâine o va desființa'' și au împrăștiat coli xeroxate atacând în principal pe Dl. C. Ticu Dumitrescu. In dezaprobarea participanților, au fost evacuați din sală. A doua zi, când a avut loc prin vot secret alegerea noii conduceri, fostul președinte provizoriu, Dl. C. Lățea a ieșit pe locul 6, iar președinte a fost ales Dl. C. Ticu Dumitrescu, iar vicepreședinți D-nii Octavian Rădulescu și Dan Vasile. Ca urmare, Dl. C. Lățea a contestat alegerea și a părăsit ostentativ podiumul, declarând că un congres va ține la altă dată, prezenta nefiind decât o adunare.

Noul președinte, în interviul dat ziarului Dreptatea arată: ''Dl. Lățea, cu sprijinul D-lui deputat Radu Ciuceanu, în spatele căruia știm foate bine cine se află la manevră, a întocmit un așa zis comunicat citit la orele 21 la RTV contestând congresul și anunțând că se va ține la altă dată. A rezultat că ''liberul'' pentru prezentarea pseudo-comunicatului a fost dat de același șef al T.V.R. - Dl. Răzvan Theodorescu cu toate că nu purta parafa asociației. După încheierea congresului, participanții, supraviețuitori ai teroarei comuniste, înfrățiți în idealul de a lupta cât trăiesc împotriva dictaturii, au depus coroane și au aprins lumânări în locurile unde au căzut eroii Revoluției, adăugând lacrimile lor fierbinți, sângelui vărsat atunci și celui vărsat la 13-15 Iunie a.c.

Prin urmare, dacă sufletele morților nu pot fi împăcate de ce s'a petrecut și se petrece, nici viii nu-și pot găsi liniștea supraviețuirii lor.

O dezmințire a fost transmisă în acea noapte la ora 01, ceea ce nu este tot una cu pseudo-comunicatul dela actualitățile de seară. In interviu, Dl. președinte AFDP, C. Ticu Dumitrescu arată că parafa asociației a fost înlocuită de cuvântul D-lui deputat Radu Ciuceanu. Personal rămân nedumerit față de cum îl cunosc și tot așa de nedumerit de alegerea sa pe lista Partidului Național Liberal și să nu fi candidat ca independent?

Se vede că zarva provocată în Congresul AFDP și manipularea TVR-ului, de altfel predispusă la acest lucru din anumită direcție, a avut rezonanță până în înaltele sfere, alarmate că din nou s'a gafat, astfel că la 17 Octombrie, în cadrul ''unui program nou de deschideri'' s'a transmis prima emisiune dintr'un serial acordat ''Forumurilor'' și s'a dat precădere Asociației Foștilor Deținuți Politici, unde preț de jumătate de oră conducerea nouă a asociației a avut prilejul să-și spună cuvântul.

Ulterior în convorbirea cu Dl. Octavian Rădulescu, la care m'am referit în context, am căutat să elucidez cu dânsul anumite aspecte. Astfel mi s'a spus că sunt cunoscuți de asociație circa 60.000 de foști deținuți politici, dar nu sunt înscriși mai ales săteni, fie pentrucă asociația nu i-a putut contacta pe aceștia, fie din reticențe de altă natură, precum și că ar fi circa 80.000 deportați. Din ambele situații, ei provin din toate categoriile sociale, care au fost reprimate, majoritatea nefiind cei care au activat în partide politice și printre ei sunt și cei care au luptat în munți contra dictaturii comuniste. Interlocutorul nu a făcut parte din nici un partid. La alegerile din Mai a candidat ca independent.

O chestiune de mare importanță a fost concretizarea naturii, nu a existenței unei asemenea asociații care nu comportă discuții, ci a formei de activare prin prizma politicului, dacă este o formație de presiune asupra puterii sau ce altceva. Domnia Sa a respins categoric etichetarea de formație de presiune, subliniind că este politică, dar neconstituită ca partid, că nu urmărește puterea dar ''militează împotriva oricăror încălcări ale unor norme elementare care să reflecte statul de drept, democrația, libertatea și nonviolența.'' Am intervenit arătând că acestea pot foarte bine să figureze în programul unui partid, care este instrumentul esențial al mecanismului democratic. S'a răspuns că nu se urmărește puterea, că urmăresc să fie cunoscuți, că reprezintă o linie etică și de spiritualitate românească, punct de raportare a tuturor atitudinilor partinice din viața socială, unde se poate întreba ce este bine sau nu, un fel de senat al înțelepciunii, al suferinței, dăruirii și corectarea răului. Un dialog deschis pentru oricine și pentru orice, un dialog de lămurire civică.

Le-am dorit succes din toată inima, să fie scutiți de provocări, dezbinări, obstrucții de care suferă toți cei, care ca și dânșii urmăresc cinstit binele tuturor, nu înainte de a-i pune o ultimă întrebare: dacă în asociația lor vor avea acces și cei victimizați prin arestări în timpul campaniei electorale, la 13-15 Iunie, precum și cei cărora în ultima perioadă a dictaturii, pentru a se mistifica situația drepturilor omului, li se înscenau procese de drept comun. Răspunsul a fost afirmativ pentru primii, dacă aceștia doresc, iar pentru ceilalți, situația fiind cunoscută, asociația neavând posibilități de investigații, le rămâne celor în cauză să facă dovada substratului politic prin toate mijloacele de probă, inclusiv cu martori.

Dl. Octavian Rădulescu a încheiat afirmând că-și ia în modul cel mai categoric responsabilitatea celor afirmate, că asociația poate fi contactată de toți cei interesați la sediul din str. Mântuleasa nr.10, iar personal la adresa str. Măgura Vulturilor nr. 15 et. 1 ap. 2 sector 2, București, tel. 53.92.07.

La rândul meu închei cu o notă optimistă. Ministrul Apărării Naționale, Dl. Victor Stănculescu, a declarat la o conferință de presă că ''Armata nu se sustrage controlului social al statului de drept și că aparatele de ascultat convorbirile telefonice au fost dezafectate''. Unii se întreabă, care stat de drept? Dar alte sisteme de ascultare netelefonice? Iar ziarul Adevărul ne îndeamnă ''Să ne rugăm ca să avem o iarnă blândă''. Tot e bine că mai avem o speranță!

DEȘTEAPTĂ-TE DIN NOU, ROMÂNE!

Când primul ministru Petre Roman a trebuit să recunoască (telegenic) existența în aparatul de stat, la diferite nivele, a unor vechi nomenclaturiști p.c.r., cred că a avut o mare strângere de inimă.

Pe 22 Decembrie 1989, a fost împreună cu actualul ''neo-ales'', Ion Iliescu, în balconul fostului c.c. și amândoi au auzit zecile de mii de glasuri care strigau: ''Jos comunismul!'' Au aprobat atunci această îndreptățită cerere a poporului.

S'a dovedit mai târziu că totul a fost doar o chestie de conjunctură.

Sub presiunea maselor, (A) Frontul Salvării Naționale i-a înlăturat pe unii nomenclaturiști... reînscăunându-i în funcții mai puțin ''la vedere'' sau pur și simplu mutându-i dintr'o parte în alta a țării. Si, probabil, cu aceleași ''renumerații''.

Cetățeanul președinte și cetățeanul prim-ministru s'au bazat pe două trăsături ale neamului nostru atât de greu încercat: Românul e răbdător și uită repede.

S'a dovedit că reînființarea unor celule p.c.r. în județele Argeș și Dolj nu e un simplu zvon.

Deșteaptă-te din nou, Române!

Deocamdată nu au nici forța, nici îndrăzneala să ridice capul. Dar, din subteran, a început campania de calomnieri, dezbinări, minciuni. Când vor prinde curaj, (cu ajutorul domnului... președinte) vor scoate la iveală și alte arme.

Trebue să veghem!

Să scoatem prin orice mijloace dintre noi aceste canalii!

Să-i aruncăm acolo unde merită: la groapa de gunoi a istoriei.

UN TANDEM SINISTRU: EUGEN BARBU ȘI ADRIAN PĂUNESCU

Ani de zile, susnumiții s'au întrecut în a se discredita unul pe celălalt.

Același ciolan îi atrăgea: bunăvoința familiei dictatoriale.

Eugen Barbu: unealta Securității strecurată în breasla scriitorilor. Mânjea tot ceea ce atingea. Un anti-Midas. Dar cu urechi de măgar. Un plagiator.

Adrian Păunescu: prieten al ''prințișorului'' Nicu Ceaușescu. Versificator megaloman. Trubadur sforăitor și râgâitor al ''epocii de aur''.

Decembrie 1989 n'a reușit să-i marginalizeze.

Acceptă anticeaușismul, dar nu și anticomunismul.

Se consideră... disidenți. Nedreptățiți.

Directori de imunde ziare (''România Mare'' și ''Zig-zag''), au încheiat un pact pentru a fi unul cârja celuilalt. S'au înhăitat pentru ca, în numele ''patriei'' și ''românismului'', să semene discordia între Români și Maghiari, între muncitori și intelectuali.

In viziunea lor, toți martirii și luptătorii din Decembrie 1989 au fost... huligani, trădători de țară, unelte ale ''agenturilor străine''. Parcă mai spunea cineva, nu demult, lucrurile astea.

Orice, numai steaua roșie în cinci colțuri să strălucească glorios.

Credem că le-ar sta bine în postură de ''zebre'' acestor ''scriitori'', alături de mai-marele lor întru credință... Dumitru Popescu-Dumnezeu.

A DOUA CĂFTĂNIRE

''Tovarășul'' Radu Motica, până în Decembrie 1989, lector la Facultatea de Stiințe Economice a Universității din Timișoara, și-a descoperit brusc... chemarea. Fără să fi făcut armata (soldat neinstruit, deci), ''domnul'' Motica a devenit pentru câteva săptămâni șeful Poliției din județul Timiș.

Dovedindu-și din plin incompetența și reaua credință, făcând declarații mincinoase la televiziune cu privire la numărul morților din Timișoara, în sângeroasele zile ale Revoluției anticomuniste, punând bețe în roate anchetelor pentru stabilirea adevărului, proaspătul colonel a fost ''mazilit'' în urma protestelor vehemente ale populației din Orașul Martir.

Cine îl propulsase în asemenea funcție? Nimeni altul decât ''revoluționarul'' Ioan Lorin Fortuna, al său cumnățel, pe atunci ''boss'' al Comitetului F.S.N. din județ. Cu altă ocazie vom vorbi și despre acest pseudo-revoluționar și despre nefasta-i - scurtă, din fericire - ''guvernare''.

După cădere, ''domnul'' Radu Motica și-a găsit ''azil politic'' la Uniunea ''Vatra Românească'', organizație ,,culturală'' care colcăie de ''rezerviști'' ai Ministerului de Interne. A devenit vicepreședinte al Comitetului Național Director.

Slujește, pune umărul la ''înălțarea românismului'', în cadrul acestei uniuni pro-F.S.N., uniune ce promovează (în urma unor ''indicații prețioase'') otrăvirea relațiilor inter-etnice și inter-confesionale, știindu-se că și (neo)comunismul are la loc de cinste lozinca: ''Divide et impera!''

Dan Emilian ROȘCA

CITIȚI REGULAT ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Literatură și Istorie

DESPRE FIINȚA NEAMULUI

PARTEA A II-A

——Titus BĂRBULESCU——

Limba română este așadar o limbă romanică, născută, formată în spațiul - matrice zis "România Orientală" (Sunt provinciile orientale ale Imperiului roman de Răsărit, mai exact: o parte a Europei centrale de astăzi (cuprindea atunci Dacia carpatică și dunăreană), o parte a Europei balcanice (cuprindea atunci, în mare, Moesia thraco-illyrică) care au fost intens romanizate, prin armată ("veteranii", bătrânii, în românește, nu se întorc acasă în imperiu... Rămân la "vatră" - cuvântul vatră s'a păstrat din substrat, trecând în limba latină vulgară a soldatului care l-a învățat, "luându-și muiere" din partea locului. Si-a făcut casă, familie. El și ai lui sunt în țara lor...); prin administrație și comerț de bunuri materiale și idei; prin statulul de "civis romanus" acordat băștinașului care a deprins limba imperiului și uzajul ei cultural politic. In partea unde au continuat să locuiască "Dacii liberi", spre Europa orientală de astăzi (adică versantul moldovenesc al Carpaților, coborînd pe văile apelor care se varsă în Siret, Prut, Nistru; spre delta Dunării, litoralul Mării Negre...) s'a petrecut un fenomen de atracție și asimilare lingvistică a acestora la trunchiul comun de limbă și civilizație romanică.

Dacii liberi au învățat limba fraților lor latinizați; mai mult, s'au adaptat - în curs de generații - modului de viață pașnică și prosperă a acestora. N'au refuzat avantajele materiale (comerț de bunuri, relații economice și sociale), și-au însușit limba comună a "fraților lor de dincolo"... Limba comună este o limbă romanică, adaptată firii și locului poporului de baștină, irigată lexical și în concepte de filosofie a vieții practice, de băștinași. Este factorul principal cultural de comunicare și unificare spirituală al societății în mutație, destinată să întemeieze o civilizație proprie. Adică un ansamblu armonios de comportamente morale, materiale, intelectuale, artistice ale omului plasat în inima unei firi excepțional de bogată în țesătura ei fizică și umană. Omul va fi menit s'o valorizeze în termeni de civilizație, nu s'o strice ...

Antropogeografia Românului este din punct de vedere "diachronic" (în istoria formației neamului românesc) și "synchronic" (sinteză de civilizație de tip arhaic rural), este legată de mesajul ' de civilizație, transmis prin limba comună a "românității". Transmis, e adevărat, și prin "sângele părinților", cum spune Blaga. In fapt, prin sângele cuceritorilor frământat, fermentat cu sângele cuceriților. Cu plebea - devenită de-a lungul veacurilor: plebea valahă-, care n'a fost nici mută, nici surdă de-a lungul istoriei poporului românesc. Când "sub vreme", uneori "peste vreme"! A fost vorbitoare, și-a menținut limba; și-a apărat "sărăcia, nevoile și neamul"! A rămas "așezată", a crescut și înflorit ca civilizație "arhaic rurală", în cadrul natural, grandios și "vorbitor" al firii Românului! Titlurile de noblețe ale Românului, "virtus romanae", sunt limba lui populară, filosofia lui de viață, unitatea lui de gândire și sensibilitate 9 ("unitate în varietatea tipurilor de creativitate umană", artiști, artizani, "nebuni pentru Hristos", care se identifică nu cu fanatismul religios, ci cu setea de dreptate pentru cei osteniți...)

A dăinuit ființa românească pe solul românesc, în sânul firii, date lui spre valorificare din "moși-strămoși". A "domnit" cu omenie, chiar și'n situații grele de subjugare vremelnică. Si-a omenit oaspetele, fie el om bun sau om rău - de "rasă cuceritoare", sau de "rasă blând - îndurătoare" -, dar care a deprins limba locului, care i-a înțeles semantica întimă ce înseamnă toleranță pentru străin ("barbarul" ignoră limba locului...) însă în același timp necesitatea, în momentul în care acesta s'a așezat printre Români, să fie ca ei. De-altminteri, în nenumărate cazuri, a fost chiar mai bun decât ei!... Să se comporte după "legea pământului", să se bucure să ia parte la probele sacre ale trăirii de toate zilele, la frângerea pâinii - să se frământe în aluatul comun... Sau, să se supere împreună, să se revolte contra stăpânirii când pâinea le-a devenit amară, "din lipsă de civilizație"!...

Românul n'a fost niciodată bucuros să se exileze. In ultima vreme a făcut-o totuși prigonitul, evadatul din lagărele morții. Păsările nobil ciripitoare din firea românească au zburat aiurea spre alte zări, de când rapacele, ciorile, fiarele cu chip de om și limbă pocită românească le-au împuțit izvoarele, natura, au năvălit peste cuvântători și cuvântătoare cu arma!De atunci, de când - de o jumătate de secol încoace, stăpânește peste țara și ethosul românesc "era ticăloșilor", a spus-o Marin Preda înainte de a muri. Cum a murit!...Si limba s'a stricat. Si-a pierdut omenia, calitatea ei esențială de stil, de civilizație. "Ticăloșii" se exprimă în stil pervers, mint, înjură, bălăcăresc martirii spiritului românesc, scuipă peste "virtutea romană" a limbii române, care știa altădată să facă partea cuvenită capului luminat și picioarelor făcute să umble după un ideal de frumusețe. Nu să lovească, strivind materia cenușie.

Picioarele, bâtele, gloanțele ucigașilor pe plată și mâncare de jaf, avatarele "gândirii" marxist - leniniste", practica denunțului șoptit la ureche, pe mită, "turnatul", crima răsplătită cu promoție socială, administrativă - sunt compozantele limbii stricate, ciuperci veninoase, șerpi în loc de colaci, cârtițe în locul câinilor bărbați...

In fața lor totuși își face loc, se afirmă în opoziție naturală, viguros și sănătos din punct de vedere al "facerii" lingvistice, compozantele de limbă bună românească, dulce la ureche, chiar când locutorul se supără, se revoltă contra imposturilor sociale politice, ideologice. In stilul scurt și grațios al "copiilor dela Timișoara", sprinteni, înfruntând cu pieptul gol și cântece gloanțele ticăloșilor...In stilul "golanilor "dela București, cu vorbă lată, grea de sensuri de adâncă revoltă ale intelectualului român, marginalizat la periferia culturii asiatice, nu europene! Exilat, vreme de două generații, de matricea lui culturală firească. Stil impregnat de umor negru, imaginativ, vizual - ca în partea a doua a "Scrisorii a III-a" de M. Eminescu.

In sfârșit, în stil grav, cu sonorități profunde de limbă veche statornic românească, în mesajul ei mesianic de românitate îndurătoare, tolerantă cu străinul care nu-i "strică limba nici civilizația". (Acesta, străinul intolerant și disprețuitor față de limba românească, el a scornit prin lume, în străinătate mai ales, că "Românul este rasist"...) Stil grav al rezistenței dela Cluj, dela Târgu Mureș. Admirabilele scrisori ale Doamnei Doina Cornea, plângerea perfect evanghelică și iertătoare a Uniților, probabil cheagul spiritual și ecumenic religios al bisericii române viitoare, unite cu ortodocșii - nu gonită de aceștia din bisericile lor!...

Moldova nu s'a auzit încă exprimându-se, desigur că libertatea de conștiință și de expresie nu a fost încă restabilită pe tot teritoriul românesc, din cauza domnilor Iliescu și Gorbaciov... Moldova a fost înlocuită în această vreme de transformare a limbii și de reînviere a ființei spirituale și teritoriale a neamului românesc, de frații basarabeni și bucovineni din Moldova răpită. Au vorbit, s'au rugat,au murit îmbrăcați în drapelul tricolor, sub inscripții și epitaf în litere latine. Au vorbit, au scris în stilul dulce "la urechea Românului", în stil clasic eminescian: ... "Limba nostră-i limbă sfântă/Limba vechilor cazanii, / Care-o plâng și care-o cântă/Pe la vatra lor țărănii..." (Al. Mateevici, Poezii 1926).

Speranța noastră nu poate fi decât aceea că limba bună românească făcută din firea neschimbătoare - în vremelnicie! -a pământului românesc și rătăcitoare a omului român pe meleagurile lui, moștenite din "bătrâni-moși-strămoși" (originar și etnic de orice neam și sânge sunt ei) va dăinui și înflori în pluralitatea ei stilistică: cu gravitate și dulceață muzicală, cu veselie, cu minte și cât-cum se cade omului care face haz de necaz. Căci și bocetul la căpătâiul mortului - și strigătura satirică în horă, blestemății fantastice, umor negru, țin cald inimii Românului.

P.S. Spunea Urmuz, profet suprarealist din vremea lui, anticipând peste Europa și peste vremea de astăzi: ... "Ismail primește și audiențe, însă în vârful dealului de lângă pepiniera cu viezuri. Sute de solicitatori de posturi, ajutoare bănești și lemne sunt mai întâi introduși sub un abat-jour enorm, unde sunt obligați să clocească fiecare câte 4 ouă ...Turnavitu nu a fost multă vreme decât un simplu ventilator pe la diferite cafenele murdare... Nemaiputând suporta mirosul ce era silit să aspire acolo, Turnavitu făcu mai multă vreme politică și reuși astfel să fie numit ventilator de stat, anume la bucătăria postului de pompieri Radu-Vodă..." Astăzi, probabil, Turnavitu a fost privatizat.

(URMUZ, Ismail și Turnavitu, București, 1923).

Ne scriu studenții

STUDENȚII, ORGANIZAȚIILE LOR ȘI LUPTA POLITICĂ

——Radu Mihai-CHESAR——

Mi-aduc aminte cu duioșie și nostalgie cum a început activitatea organizațiilor studențești.

Nu trecuseră decât puține zile dela răsturnarea lui Ceaușescu. Nu voisem să mai stau în spital și mă aflam acasă, uitându-mă, în sfârșit, la televizor. (Spre deosebire de cei ce au făcut "revoluția" privind la televizor). Deodată, l-am văzut pe colegul meu de an, Marian Mierlă, citind un apel pentru formarea unei Ligi a Studenților din România. El insista pe ideea că studenții trebue să se organizeze. O zi mai târziu apăream (cu el împreună) pe post povestindu-mi odiseea. După încă o zi reintram în universitate după exact două luni (27 Octombrie - arestarea mea - 28 Decembrie).

A fost o zi pe care nu o voi uita niciodată. A fost o zi mare. A fost ziua când primii reprezentanți ai studenților au fost aleși direct de către aceștia. Unul eram și eu. Eram reprezentanți provizorii, deoarece numărul studenților alegători nu fusese prea mare. In noaptea aceleiași zile redactam prima declarație-program. Liga Studenților se născuse. Ea cuprindea toate facultățile din Universitate.

O mai mare unitate nu s'a putut însă: în același moment se forma Sindicatul Liber Studențesc din I.P. B. și altele mai mici la A.S.E., Medicină, I.A.T.C.

La prima întâlnire a organizațiilor nou-născute (Sala Preoteasa - 30 Decembrie), din cauza unor interese personale și poate și datorită prezenței lui N.S. Dumitru (da!,el) nu s'a putut (după o noapte întreagă de discuții sterile) elabora un statut comun și pune bazele unei colaborări pe orizontală (necentralizată). Până după "Mineriadă" Liga Studenților și I.P.B.-ul (cele mai mari organizații) nu au colaborat fertil (vezi și formarea Ligii Studenților din I.P.B. când un grup nereprezentativ din S.L.S., s'a dezis de manifestația maraton din Piața Universității).

Lăsând la o parte aceste minusuri doveditoare de lipsă de experiență, organizațiile studențești au rezolvat întâi "bucătăria" organizatorică. Au început tipărirea programelor lor, a legitimațiilor de membru sau reprezentant și a apelurilor pentru organizarea de alegeri definitive. S'au alcătuit comisii speciale (legături cu organizații străine, legături cu presa străină, legături cu studenții, legături cu profesorii, etc).

La începutul lui Ianuarie s'au tipărit primele "revendicări". (Ministerul era de partea noastră dar "de sus" se amâna). Faptul că nu au fost luate în considerare de guvern nu a produs nici o îngrijorare. (Pe atunci câți știau ce se ascunde în spatele Frontului?)

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni și în cea de-a treia a lunii Ianuarie au avut loc alegerile definitive la Ligă. S'a cerut de către unii studenți ca membrii partidelor politice să nu fie aleși reprezentanți, asta ca garanție a caracterului apolitic. Astfel nu am mai fost ales deoarece mă înscrisesem la P.N.T.

Au avut loc alegeri pe ani de studii, pe facultăți și apoi pe Universitate. Deși apelul pleda și pentru alegeri pe țară, acest lucru iar nu a fost realizat.

După demonstrația lui Mazilu și după declarația Frontului că va participa la alegeri, un fenomen important urma să se producă.

Până acum, organizațiile studențești păstraseră un caracter complet neutru față de viața politică. Ei se preocupaseră numai de problemele studențești, linia apolitică fiind respectată. Acum însă, studenții și organizațiile lor realizau că între nerezolvarea cerințelor exprimate în revendicările lor și structura politică a acelui moment era o legătură clară. Ei participară la demonstrația anti-comunisto-frontistă din 28 Ianuarie. Munteanu a fost unul din reprezentanții studenților ce a încercat să joace un rol de mediator între opoziție (care avea cel puțin 100-150.000 de susținători în Piața Victoriei) și F.S.N. care dădea disperat telefoane în încercarea de a strânge dela fabrici partizani. Aceștia au venit ca la carte: îmbătați și înarmați de Securitate. Studenții și reprezentanții lor au avut dovada clară a mârșăviei "din spatele ușilor închise". Mi-l aduc aminte pe Marian Munteanu privind dela balcon și luându-se cu mâinile de cap văzând cum apar lozincile: "Nu ne vindem țara", "Noi muncim, nu gândim", "P.N.T. - moșierii; P.N.L. patronii", "Moarte studenților" și cum în spatele unei mașini frigorifice ce călca pur și simplu pe manifestanții anti-Front, gloata înarmată înainta. Câteva zile mai târziu, ei lansa istorica afirmație: "Să fii anticomunist nu e o chestiune de politică, ci de bun simț". Prima pagină a istoriei organizațiilor studențești fusese dată.

Din 28 Ianuarie și până la căderea comunismului în România, studenții și organizațiile lor nu au mai fost și nu vor mai fi neutre, ci din contră, au reprezentanți și vor constitui o forță în această mare cruciadă.

ION CREANGĂ

- 10 IUNIE 1839, HUMULEŞTI-NEAMŢ - 31 DECEMBRIE 1889, IAŞI -

——Gheorghe RĂDULESCU——

Anonimă, creaţia populară s'a înscris în literatura română prin valoarea unor opere ca: doinele, baladele "Miorița" ori "Mânăstirea Argeşului", adevărate opere ale patrimoniului culturii noastre folclorice.

Din acest anonimat s'au ridicat creatori de artă literară ca: Dosoftei, Ion Neculce ori Ion Creangă, adevăraţi artişti ai limbii şi stilului popular. Literatura română consemnează prin operele lor unitatea ce s'a statornicit de secole între varietatea universului creator al culturii noastre şi limba vorbită de poporul român pe teritoriul nostru naţional. Formal, Ion Creangă trece dela anonimatul literaturii populare, dela oralitatea propriu zisă, la opera povestită în scris, fiind reprezentantul autentic de rapsod şi creator, exponent al geniului popular, care s'a ridicat la nivelul celei mai originale creaţii literare şi lingvistice, cu profunde răsături mitologice.

Scriitorul moldovean este un colecţionar al unui vast tezaur artistic, conservat şi valorificat de popor, moştenit de secole, din generaţie în generaţie, pe care povestitorul l-a îmbogăţit, l-a înnoit şi ni l-a transmis în forma lui autentică, inimitabilă, aproape intraductibilă, subliniind unicitatea şi personalitatea creaţiei literare româneşti!

Singularitatea operei lui Ion Creangă constă în darul de a valorifica limba vorbită, de a şti să povestească, să prelucreze moştenirea testamentară a artei populare, să creeze efecte lingvistice şi stilistice, să scoată în relief faptul real, obişnuit prezentându-l în formă fantastă. Opera sa reprezintă un teatru epic, scris într'un limbaj adecvat scenei naturale a satului românesc, într'un decor şi univers cosmic pitoresc şi real în care unele personaje supradimensionale, cu însuşiri supraomeneşti iau proporţii homerice, halucinante, de mit.

Altădată, autorul lor este el însuşi crainicul sau interpretul iscusit, în rolul copilului universal, în deplina lui libertate de gândire, de acţiune şi expresie. Specialiştii, analizând opera lui Ion Creangă, au trasat unele corespondenţe concludente între creaţia scriitorului nostru şi opera lui Rabelais sau La Fontaine. Intr'adevăr există unele trăsături comune între aceşti scriitori francezi şi Ion Creangă, în privinţa semnificaţiei etice, a încadrării personajelor în supranatural, în special cu Rabelais, a modului de a accentua fabulosul. Ca şi în opera lui Rabelais însă limba pe care o utilizează Ion Creangă formează postamentul esenţial al creaţiei. Acelaşi lucru se poate afirma despre valoarea lingvistică a personajelor din opera lui I.L.Caragiale, existând de altfel o convenţă declarată, în această privinţă între cei doi scriitori români, atât de deosebiţi şi atât de apropiaţi din punct de vedere lingvistic, datorită efectelor de vorbire care sudează întreaga osatură din operele lor.

Ion Creangă îşi scrie opera povestind, recurge la tiparul popular, în genul lui Ion Neculce, întrebuinţând limba vorbită într'un stil şi o erudiţie tradiţional folclorică. Limba sa lipsită de abundenţa determinărilor adjectivale situate înaintea numelui, de construcţii brahilogice, de silepse ori de hiperbate, specifice construcţiilor savant-cărturăreşti se bazează pe vorbirea populară ca şi la Ion Neculce, realizând o armonie lingvo-stilistică. Plasticitatea expresiilor şi frecventa utilizare a proverbelor, a zicătorilor, a vorbelor cu duh pe care le întâlnim la Ion Creangă converg spre aceeaşi sursă populară înscrisă în letopiseţul talentatului cronicar. Afirmaţia celor care văd specificitatea lui Ion Creangă în particularităţi regionale lexicale, fonetice ori morfologice nu se poate susţine, deoarece aceste caracteristici le întâlnim şi în alte regiuni româneşti, de exemplu în Transilvania sau în Muntenia, nu numai în Moldova de Nord.

Analizând opera scriitorului ne dăm seama că nu aceste particularităţi formează întregul volum al limbii povestitorului, ci doar o minoritate neînsemnată în raport cu materialul lingvistic al creaţiei sale, al limbii unitare vorbită de poporul român. Originalitatea limbii autorului lui "Harap-Alb" constă în talentul de a gândi lingvistic, modelând şi răsucind ideile, întrebările şi răspunsurile în aşa fel încât ajunge la farsa umoristică populară care în mod neprevăzut provoacă multe surprize cititorului.

Având la dispoziţie o astfel de tehnică lingvistică, construcţia expresiei devine contorsionată, personală şi semnificativă. Formele morfologice populare, foarte rar întâlnite în limbajul livresc sunt folosite de Ion Creangă din abundenţă, sintaxa este valorificată, scoţând în relief funcţii neaşteptate. Totul decurge bine orânduit, logic şi creator. Din această operă originală, literară şi lingvistică ies din subtext modalităţile pe care scriitorul le foloseşte, acestea fiind strâns legate de caracterul personal şi de plasticitatea limbii vorbite populare, căreia Ion Creangă îi cunoştea atât de bine înţelesurile şi pe care o mânuia cu atâta uşurinţă şi talent, ca de exemplu în expresiile: "Si aşa, a trăit Ivan cel fără de moarte, veacuri nenumărate, şi poate că şi acum a mai fi trăind, dacă n'a fi murit".

Sau, "Ei, Ivane, destul de-acum; ţi-ai trăit traiul şi

ţi-ai mâncat mălaiul". Sau, "....şi eu fuga iepureşte prin cânepă, şi ea pe urma mea.. şi eu fuga şi ea fuga, şi eu fuga şi ea fuga; până ce dăm cânepa toată palancă la pământ." Sau, "Văzând eu că mi-am aprins paie în cap cu asta, am şterpelit-o de acasă numai cu beşica cea de porc, nu cumva să-mi ieie tata ciubotele şi să rămân de ruşine înaintea tovarăşilor". Sau, "Povestea ceea: un nebun arunc'o piatră în baltă şi zece cumini n'o pot scoate". "Vorba unei babe: să dea sărbători şi numai o zi de lucru." "Vorba ceea, cucoane: Ţăranul, când merge, tropăieşte; şi când vorbeşte, hodorogeşte."

Caracteristică vorbirii populare, epica lui Ion Creangă se impune prin originalitatea sa nu numai în privinţa valorilor lingvistice proprii acestui limbaj, dar şi prin modul de a-şi concepe povestirea, prin oralitatea prezentării sale, specifică stilului vorbit, în aşa fel încât în "Amintiri din copilărie" se ajunge la un adevărat lirism, la autodialog (vorbitor-ascultător) dând mai mare pondere construcţiei narative. In creaţia sa, acţiunea este urmărită într'o măsură mai mică sau mai mare, cu un şir întreg de fapte şi întâmplări, în care întrebarea pusă interlocutorului închipuit, sau sie însuşi, crează autodialogul.

Pornind dela acest dialog intim creat în gândirea sa, autorul povesteşte în scris cele gândite şi spuse sieşi, prezentând realitatea abstract-fantastă a copilului universal. " - Nu mi-ar fi ciudă încaltea, când ăi fi şi tu ceva şi de te miri unde, îmi zice cugetul meu; dar aşa, un boţ cu ochi ce te găseşti, o bucată de humă însufleţită din sat dela noi şi nu te lasă inima să taci; asurzeşti lumea cu ţăraniile tale.

- Nu mă lasă, vezi bine, cugete, căci şi eu sunt om din doi oameni; şi satul Humuleşti în care m'am trezit, nu-i un sat lăturalnic, mocnit şi lipsit de privelişte lumii ca alte sate; şi locurile care înconjoară satul nostru, încă-s vrednice de amintire: Din sus de Humuleşti vin Vânătorii Neamţului, cu sământă de oameni de aceia, care s'au hărţuit odinioară cu Sobietzki, craiul Polonilor".

Analizând opera lui Ion Creangă, ajungem la concluzia că această creaţie originală se impune culturii române printr'o estetică proprie populară, literar-lingvistică, ce deschide un spaţiu cu implicaţii în compartimentele trecutului îndepărtat ale mitologiei şi limbii noastre. Estetică literar-populară, deoarece motivul inspirator al universului inefabil şi elevat al copilului dela ţară cât şi acela din basme şi povestiri ne îndreaptă spre imaginaţia şi fantezia acestui popor, care pe un parcurs de secole, de întâmplări şi observaţii şi-a stilizat şi rafinat cu talent creaţia, ridicând-o la cel mai înalt nivel spiritual al artei popular-literare româneşti.

Estetică lingvistică populară, deoarece cuvântul este acela care străbate gândirea creatorului desăvârşind ideea care dă sens şi expresie. La Ion Creangă, cuvântul are un efect miraculos, plin de acţiune şi semnificaţie. Cuvântul său dă viaţă faptului în sine prin forţa lui de mobilitate şi sugestie, susţine întregul suport al inteligenţei creatoare. Lingvistica sa, pe cât e de simplă, pe atât de complicată, datorită formelor şi relaţiilor sintactice pe care scriitorul pe de o parte le simplifică, în privinţa ornamentelor determinative, iar pe de altă parte, cuvântul sau chiar sunetul se adâncesc în intensitate şi sens, primind valori şi înţelesuri nebănuite.

Prin cunoaşterea profundă a gramaticii limbii române. Ion Creangă ne pune la dispoziţie un adevărat studiu de cercetare ştiinţific în care cuvântul popular este înnoit şi valorificat, formele lui sunt readuse în actualitate, ajungând la valori şi funcţii cu totul originale şi îndrăzneţe (dativul etic, interjecţia, propoziţia apozitivă, propoziţia nominală), demonstrând nu numai iscusinţa sa scriitoricească, dar în acelaşi timp resursele inepuizabile ale limbii române, prin care povestitorul cu un număr redus de cuvinte, la fel ca şi Eminescu reuşeşte să creeze o operă unică în istoria literaturii române.

NOUTĂŢI EDITORIALE

PUTEŢI PROCURA

dela Editura "Cuvântul Românesc":

- "Căruţa cu scânduri" - roman de Marcel Petrişor, apărut sub îngrijirea Editurii Eminescu. Cartea costă 7 $ (expediţia inclusă).
- "Cu acul pe săpun" - poezii de Zahu Pană. Cartea costă 18 $ plus 2 $ expediţia.
- "Piteşti" de D. Bacu Cartea costă 20 $ plus 2 $ expediţia
- "Poezii din închisori" - culegere de Zahu Pană Cartea costă 25 $ plus 2 $ expediţia.

scriind la următoarele adrese:

-Canada:

Tudor Murgoci
P.O.Rockton
Ontario, L0R 1X0
Canada

- Europa:

Dipl. Ing. Paul Morcov
Georg Buchner Weg 12
6050 Offenbach-M
West Germany

- Statele Unite:

Zahu Pană
133 Bennett Avenue
Yonkers, N.Y. 10701
U.S.A.

DE VÂNZARE

Cărţi în limba română şi alte limbi străine.

Scrieţi la: Chirilă Ciuntu
605 Mill Street, apt.809,
Windsor, Ontario, N9C 4B7
Canada. Tel. 1 (519) 256-5720

A APĂRUT

INTERVIU CU ANA BLANDIANA

- REALIZAT DE MARIA BRIEDE-MACOVEI, POETĂ BASARABEANĂ STABILITĂ ÎN LETONIA -

Intrebare: Deși suntem de-un neam și-o limbă, noi, generația anilor șaptezeci vă citeam pe voi, scriitorii români, la secția de limbi străine dela Biblioteca de stat din Chișinău. Cu toate acestea, regimul totalitar nu a reușit să traseze și frontiere spirituale între noi, - astfel se explică existența admiratorilor poeziei tale în Moldova de peste Prut. In momentul de față editura intenționează să editeze cartea ta de versuri la Chișinău și numărul cititorilor poeziei tale se va mări. Dar în ultimul timp tot mai des se face auzit numele tău prin mass-media. Cum s'a întâmplat că începând cu evenimentele din Ianuarie din tăcerea scriitoricească ai nimerit direct în vâltoarea evenimentelor politice din țara ta?

Răspuns: Ceea ce numești tu evenimentele din Decembrie și ceea ce eu mă încăpățânez să-i zic revoluție, am trăit-o la început aproape prin voia întâmplării, apoi prin voia mea în permanență am fost în miezul lucrurilor. S'a întâmplat să întru în acest vârtej încă înainte ca el să fi ajuns la București. Era în 19 Decembrie, când am aflat că la Timișoara s'a tras și au fost omoriți oameni. Aș putea spune într'un mod care ar părea patetic, dar toată viața noastră din ultima jumătate de an este întrată într'un registru de anormalitate o anormalitate în care întră și acest registru de patetism când în rău, când în bine; când în entuziasm, când în revoltă. Deci am întrat în acest registru în clipa în care mi-am dat seama, că după ce oameni asemenea nouă, având în suflet aceeași nemulțumire și aceeași revoltă, au fost în stare, spre deosebire de noi, să iasă în stradă și să fie omoriți. Ei bine, mi-am dat seama că după acest eveniment nimic nu va mai putea fi ca înainte. Va fi absolut imposibil să trăim scriind o literatură, indiferent cât de revoltată ar fi fost ea, indiferent câte adevăruri ar fi spus ea în subiect sau printre rânduri. In clipa în care oamenii au avut curajul să iasă în stradă și să moară pentrucă au ieșit în stradă, nimic din ceea ce era spus indirect nu mai avea valoare. Totul trebuia spus pe față și mai ales făcut. Primul lucru pe care l-am făcut noi a fost legat tot de Timișoara, încă înaine ca evenimentele să se precipite la București. In acele zile un apel telefonic disperat a ajuns prin absurd la o prietenă. O voce disperată care țipa și plângea a cerut medicamente.

A spus că sunt morți, foarte mulți morți și vor fi și mai mulți dacă nu trimitem medicamentele, pentrucă nu aveau curajul să ducă răniții la spital, în spital ei sunt mitraliați de securitate. Si telefonul s'a întrerupt. Cred că-ți dai seama în ce stare eram, doar noi nu știam nimic. Posturile străine de radio spuneau că la Timișoara sunt morți, această voce, însă, spunea că sunt sute și chiar mii de morți. Evident că nici ei nu știau, de altfel, niciodată nu s'a știut cu exactitate câți morți au fost la Timișoara. Deci primul lucru pe care l-am făcut cu soțul meu am început să umblăm pe la doctori pentru a cere rețete, pentrucă vocea dela Timișoara ne ceruse antibiotice. După aceea am început să colindăm prin farmacii, cumpărând medicamente. Cu aceste farmacii am descoperit pentru prima oară că solidaritatea este posibilă și în România. De ani de zile ceea ce-i reprosam poporului român și nouă înșine era lipsa de solidaritate. Faptul că ne bănuiam în permanență unul pe altul, faptul că nici unul nu aveam încredere în celălalt și chiar faptul că aveam curaj, chiar dacă făceam acte riscante, o făceam fiecare pe cont propriu, niciodată mai mulți la un loc.

Culmea e că medicamentele nu au mai ajuns la Timișoara, pentrucă între timp izbucnise revoluția aici la București și deveniseră foarte necesare, că și aici situația era foarte gravă.

Incepând cu 22 Decembrie, practic, foarte multe zile la rând n'am mai întrat în casă. Am fost în toate punctele mai animate din oraș. Din 22 Decembrie, când Ceaușescu a fugit, am fost pe străzi tot timpul cât s'a tras. Pentrucă a existat mereu ideea, de altfel greșită, că dacă suntem pe străzi îi vom încuraja pe soldați să lupte. Eram cuprinși de un asemenea entuziasm, aproape de o nebunie a entuziasmului, încât stăteam pur și simplu sub gloanțe, deși asta nu folosea la nimic și pe soldați mai mult îi încurcam.

Intrebare: Ce sentiment vă domina în acele clipe, spaimă, disperare?

Răspuns: Spaima dispăruse total. Această noțiune pur și simplu încetase să existe. Exista, însă, o asemenea fericire, despre care măcar nici nu-mi închipuiam că poate fi posibilă vreodată.

Intrebare: Fericire chiar în mijlocul gloanțelor?

Răspuns: Chiar în mijlocul gloanțelor, pentrucă atunci nu aveam nici o bănuială asupra lor. Noi atunci am crezut că acel război este un război adevărat, după cum credeam că și teroriștii sunt adevărați, acum nu mai suntem și nimeni în România nu mai este sigur despre asta, dar e o problemă foarte complicată s'o deschidem într'un interviu...

Intrebare: Era fericirea de a merge, deși prin sânge și moarte, totuși spre libertate. Ca scriitoare ai simțit necesitatea să treci de partea celor nedreptățiți și să exprimi fie în locul lor, fie cu ei împreună, adevărul?

Răspuns: Din nefericire într'o țară ca a noastră în datoria de scriitor întră și obligația de-a spune adevărul în numele celor care nu o pot face. In mod normal ar trebui să rămân doar un scriitor, care-și face datoria normală de scriitor, aceea a-și exprima propria suferință. Dar suferința mea era aceeași cu suferința cititorilor mei și astfel ca scriitor, din ce în ce mai interzis, am ajuns să capăt o importanță politică. Această importanță politică, pe care nu mi-am dorit-o, a făcut să fiu numită, de altfel fără să fiu întrebată, la 22 Decembrie în Consiliul Frontului Salvării Naționale.

Intrebare: Dar foarte curând l-ai părăsit.

Răspuns: Am rămas în Consiliul Frontului atâta timp cât am crezut că e vorba de un organ provizoriu și l-am părăsit în momentul când hotărirea să participe la alegeri ca formațiune politică m'a făcut să înțeleg că provizoratul nu era decât o treaptă spre putere. Nefiind membru de partid înainte, nu voiam să devin nici acum și sunt convinsă că astfel mi-am fost credincioasă mei însămi, ceea ce este întotdeauna o formă de victorie. L-am părăsit în momentul când mi-am dat seama că votul meu aparținând unei insignifiante minorități, este lipsit de orice eficacitate și transformat într'un fel de ornament al puterii, într'un argument al faptului că lucrurile s'ar petrece cu adevărat democratic. Am sperat că plecarea mea poate funcționa ca semnal de alarmă și, mergând în Piața Universității, mi-am confirmat destinul de om și autor solidar întotdeauna cu cei candidați la suferință, cu cei expuși la represiune, cu cei destul de slabi ca să fie închiși.

Intrebare: Deci tu ai trecut de partea tinerilor, acelor tineri care făcuseră revoluția, dar care într'o perioadă foarte scurtă de timp deveniseră opoziția puterii, declarată de președintele Iliescu într'un interviu din "România literară" opoziție de legionari, stimulați atât de forțele interne cât și de cele externe. Ce s'a întâmplat într'o perioadă atât de scurtă de timp, să fie din cauza scindării prin ură a oamenilor de către fostul regim totalitar sau au apărut alte motive la baza acestor schimbări inverse?

Răspuns: La ora actuală societatea românească este societatea urii. Acesta e cel mai îngrozitor lucru, care se poate spune despre România. Inainte răul pe care-l prezenta dictatorul și dictatura era atât de evident, încât în pofida intenției lui de a scinda și domina, întreaga societate ajunsese să fie unită în aceeași ură împotriva dictaturii și dictatorului. Ură care, în sfârșit, a reușit să izbucnească în stradă și să producă revoluția și fericirea, despre care vorbeam, din Decembrie. Din nefericire această bucurie extraordinară a durat puțin. In timp ce revoluția a fost făcută de tineri ce au ieșit în stradă, pentrucă nu mai voiau să trăiască așa, pentrucă au avut curajul și exasperarea de-a opta între sclavie și moarte pentru moarte. Stii, probabil, că una din cele mai extraordinare lozinci în 21 Decembrie a fost: "Vom muri și vom fi liberi!" Iți atrag atenția, din "Vom muri sau vom fi liberi" a devenit în fața armelor care trăgeau: "Vom muri și vom fi liberi!". Deci au fost conștienți că șansa "Sau vom muri sau vom fi liberi" aproape că nu există, pentru că erau o mână de oameni dezarmați în fața mitralierelor care trăgeau. Numai astfel se explică miracolul revoluției. Faptul că au existat câteva mii de tineri care au acceptat mai bine să moară decât să trăiască așa. Miracolul a fost că extraordinara lor explozie de curaj și libertate a făcut să cutremure întreaga națiune, care i s'a alăturat și a învins.

Eram printre ei în piață și la un moment dat mi-a trecut prin minte că visez și singurul meu argument că e adevărat e că n'am fost niciodată în stare să visez ceva atât de extraordinar. Iți dai seama, realitatea devenise mult mai extraordinară decât visul. Niciodată n'am fost în stare să visez această revoluție, pentrucă nu mi se părea posibilă. Faptul că ea era mai mult decât visul meu era o realitate. O realitate miraculoasă în care toți din stradă cântam și nu ne dădea nici unuia prin cap să-i luăm locul lui Ceaușescu.

Intrebare: Atunci, cum de se întâmplă că în același interviu din "România literară" președintele Iliescu califică toate evenimentele, din Ianuarie, Februarie și Iunie, ca lovituri de stat?

Răspuns: Au fost cinci ore în care n'a fost nimeni la putere, pentrucă noi reușisem să răsturnăm dictatura și pur și simplu ni se părea că de acum încolo vom trăi într'o societate ideală. Ei bine, în această pauză puterea a fost preluată de un grup, aparținând vechii nomenclaturi, aflându-se ei înșiși într'o opoziție tacită față de vechea dictatură și care se bucura să descopere că Ceaușescu a fost doborît și care, în nici un caz, nu voiau să doboare în același timp și comunismul. Deosebirea dintre cei din piață și dintre cei care au preluat puterea era de ordin ideologic. Asta a fost marea falie între cei aflați în stradă, care voiau numai libertate și cei care au preluat puterea. Ceea ce a urmat a fost reacția puterii, care se simțea vinovată față de cei cărora le datora puterea și pe care îi trăda dela un act la altul. Dacă cei care au preluat puterea ar fi rămas credincioși celor care se aflau în piață, cei din piață nu le-ar fi contestat niciodată puterea. In timp ce cei care muriseră și cei care din întâmplare nu muriseră și rămăseseră în viață voiau o democrație reală de tip occidental. Cei care preluaseră puterea voiau doar un comunism cu fața ceva mai umană. Era prea puțin pentru prețul pe care-l plătisem. Așa s'a născut opoziția dintre stradă și cei dela putere, așa s'a născut fenomenul Piața Universității.

Intrebare: Si totuși cum de s'a ajuns că au început să-i amenințe și să-i deteste pe cei care doar numai cu câteva luni în urmă erau considerați salvarea națională, că numai peste șase luni să conteste adevărurile lor, spuse în Piața Universității ?

Răspuns: Părerea mea-i că majoritatea nici n'au ajuns să afle acele adevăruri.

Intrebare: Deci ca în vechea structură de stat - detestă fără a se cunoaste cauzele? Cauzele nu au nici o importanță, important e să detestezi?

Răspuns: E marea vină a televiziunii. Informațiile pe care le-au dat au fost tăiate și selectate în așa fel încât imaginea globală nu mai avea nimic comun cu adevărata realitate . Acel dialog îndelung cerut și mereu refuzat ar fi trebuit să se desfășoare în fața camerelor de luat vederi, pentru ca toată lumea să afle, în sfârșit, despre ce e vorba. Pentrucă cei din zona liberă de neocomunism nu cereau răzbunare, ci dreptate; ei nu voiau puterea, ci purificarea puterii; ei nu luptau împotriva unor persoane sau grupări, ci împotriva unui sistem.

Intrebare: Dece nu s'a mers la dialog, el ar fi evitat conflictele dela 14.-15 Iunie, conflicte care au făcut ca lumea occidentală să pună la îndoială esența transformărilor democratice din România?

Răspuns: Dialogul nu există nu numai între putere și opoziție, dar nici între diversele categorii ale populației, care se urăsc fără să se cunoască și fără să se întrebe una pe alta de ce. Dialogul nu numai că nu se produce, dar el este refuzat cu violență și ură.

Intrebare: Doar se știe că violența și ura generează numai moarte și eșecuri. Personal am întâlnit femei, cadre didactice universitare care vorbeau cu atâta ură despre studenți, încât uitaseră nu numai de faptul că, indiferent dacă-ți place ori nu o categorie socială, ei sunt cetățeni ai României cu care e necesar ca să te înțelegi trăind într'o societate, dar uitaseră până și de faptul că ei sunt propriii lor copii, copiii națiunii. Cum de s'a ajuns la imposibilitatea de a se auzi unul pe altul, auzind numai propria lor ură?

Răspuns: Eu cred că imposibilitatea de a realiza democrația în scurt timp a apărut în momentul în care a fost pusă în funcțiune ceea ce eu aș numi mașina de producere a urii. Aceasta s'a petrecut la sfârșitul lui Ianuarie și nu s'a oprit nici acum. Atât timp cât a fi membru al altui partid decât a celui aflat la putere sau a emite o părere deosebită de cea oficială, poate fi în ochii majorității periculos, nu există minime condiții pentru funcționarea unui sistem democratic. Incet se fac înscenări macabre și enorme ale căror regizori își pot permite să-și omoare actorii cu adevărat. Au dezvoltat în noi germenii iraționalului și al urii. Au fost în stare să creeze o psihologie abisală la scara unui întreg popor. Pasiuni monstruoase, sentimente exagerate, , violențe se întâlnesc la tot pasul și la toate categoriile sociale într'o vulgaritate și cu o lipsă de măsură de neînchipuit și de neînțeles.

Nu cred că oricât ar fi de îngrozitoare suferințele și umilințele trecutului pot să explice și să justifice ura nenaturală, care a izbucnit între Români și ne-Români, între orășeni și țărani, între muncitori și intelectualitate, între Românii din țară și cei din străinătate. O savantă mașină ne folosește sufletele ca materie primă pentru producerea urii, care permite să ne dezbine și să ne stăpânească.

(Continuare în numărul viitor)

O ARMATĂ PENTRU UN NOU ÎNCEPUT

de Vintilă HORIA

Dacă, așa cum spune Ortega y Gasset, cel mai lucid gânditor spaniol din secolul al XX-lea, dacă militarul de azi nu ar fi altceva decât războinicul de altădată deformat de industrialism, as zice de tehnologie, atunci din spiritul etic al armatei de odinioară nu a mai rămas nimic. Si cu atât mai puțin în armatele regimurilor comuniste, în totală descompunere, provocată nu de un atac exterior, ci de propria impotență a acestora de a da societății și omului care o alcătuiește un sens nu numai economic și tehnic. Stiința ne-a liberat de prejudecăți marxiste, sau materialiste, ne-a reîntregit ființa și destinul, în așa măsură încât numai popoarele care au știut să-și asume o astfel de integritate, care nu exclude nici individualismul creator, nici spiritualitatea religioasă, au fost singurele capabile să înfrunte cu succes marea încercare la care suntem cu toții supuși în acest final de secol și de mileniu. Soldații sovietici care cersesc pe marginea șoselelor germane, sunt imaginea vie, sau moartă, a unei cumplite neînțelegeri, a rupturii inițiale dintre marxism și realitate. Să sperăm că Rusia, Ucraina, Bielorusia sau Siberia vor fi în stare să le ofere ceea ce U.R.S.S. nu a putut niciodată să le pună dinainte: nu numai un blid de linte și o bucată de pâine, dar nici măcar -ceea ce e și mai grav- o imagine adevărată despre lume și viață. Din această destrămare a unui fals imperiu, însă, noi, Românii și, împreună cu noi, toți vecinii Leviatanului crepuscular, va trebui să tragem o ultimă concluzie: descompunerea Statului sovietic poate aduce cu ea, un teribil pericol pentru toți, acela de a face față unei revoluții înăuntrul imperiului, totatât de spontană și de violentă ca și aceea ce a zdruncinat lumea românească în Decembrie trecut și a readus-o, sperăm pentru totdeauna, pe făgașul realității.

Singurul factor eficace, în stare să țină departe de frontierele noastre și ale Europei, violența care, probabil se va naște din mizerie și din dorința de mai bine, din disperare și din setea de adevăr, violența din ce în ce mai posibilă și mai ușor profetizabilă, este armata. Armata, bineînțeles, nu numai ca forță brută, calculată în efective umane și tehnice, dar mai ales ca simbol al unor virtuți tradiționale, capabile, în momente de restriște, să refacă legătura cu istoria, deci cu realul.

Ortega y Gasset crede că un popor trebue să-și simtă onoarea legată de oștire nu pentrucă aceasta ar fi instrumentul cu care ar putea pedepsi ofensele venite din afară. Lucru mai important este acela ca un popor să fie în stare a-și da seama că gradul de perfecțiune al armatei sale măsoară cu surprinzătoare exactitate chintalele de moralitate și de vitalitate națională care-l definesc pe dinăuntru. "Neamul, scrie Ortega, care nu se simte, față de el însuși, dezonorat de incompetența și demoralizarea organismului lui războinic, este profund bolnav și deci incapabil de a se ține bine pe planetă".

Abia ieșiți -și cu câte sacrificii!- din războiul dela 1918, Românii au fost în stare nu numai să țină în frâu revoluția comunistă, care ne amenința dinspre Răsărit, dar și să o sugrume în fașă pe câmpiile ungare. Armata noastră de atunci a fost într'adevăr, instrumentul tehnic și moral de care avea nevoie noul Stat românesc ieșit din cumplita confruntare. Azi nu avem numai nevoie de a recupera provincii injust și tiranic pierdute, în urma înțelegerii dintre Hitler și Stalin, dar și de o coloană vertebrală etică urcată din valori tradiționale pe care elementele politice, narcotizate de marxism, nu mai sunt în stare să le susțină, să le folosească și nici măcar să le detecteze. Marxismul a distrus totul, sau aproape totul, și din acest puțin care ne mai rămâne, disponibil pentru a face din el o intrare în viitor, suntem nevoiți să ne facem sabie și catedră. Imi închipui că printre ofițerii mai tineri ai armatei române, devenită sub comuniști apărătoarea unui partid, a unui tiran și a unei ideologii fără rost, mai există respectul pentru niște valori fundamentale, dincolo de politică și de ideologie, capabile să restructureze un Stat român instalat în el însuși, o țară de peste un veac, cum o cânta Nichifor Crainic, vreau să spun o țară conștientă de ceea ce înseamnă intrarea în secolul XXI și în al treilea mileniu. Mă gândesc la niște ofițeri capabili să înțeleagă "Scrisoarea a III-a" și sacrificiul lui Mihai Viteazul, moartea lui Constantin Brâncoveanu sau semnificația fundamentală a bătăliei dela Mărășești, ca și jertfele fără număr dar pline de simbol dintre Prut și Caucaz.

Armata îmi apare astfel ca primul țel pe care o Românie cu adevărat liberă e obligată să-l atingă, un țel lipsit de înfumurare și silnicie, întocmai pajurei lui Brâncuși. O armată echilibrată și reprezentativă, scoasă din urîciunea uniformei sovietice, care-i mânjește până și sufletul, nu numai aparențele, și dispusă să înțeleagă ceea ce înseamnă ieșirea din noaptea comunistă, pe de o parte, și pe de alta, pericolul care continuă să se ridice dinspre Răsărit, în acest moment în care cresterea în lipsă de morală tipică lumii sovietice, stă să transforme acea lume într'o cumplită destrămare, contrară atât integrității românești cât și echilibrului european din care facem parte.

Nu e vorba deci de recâștigarea unei bunăstări materiale, fără de care, probabil, nu se poate, dar mai ales de repunerea în drepturi a unor virtuți românești, fără de care cu siguranță nu se poate. Lumea, între caragialescă și pseudodemocrată, tehnologică și bisnițară, în care suntem pe punctul de a ne transforma, în acest sfârșit de ciclu materialist, prăbușit, încă de pe acum, în propria lui descumpătare, nu e o lume românească. Este, exclusiv, mostenirea acelei smulgeri violente din realitate care a fost domnia comunistă. Ierarhia, onestitatea, curajul fizic și moral, echilibrul sufletesc, constiința netă a pericolului, abilitatea în a mânui arme de otel dar și de duh, posibilitatea de a sta drept în fața destinului, toate acestea sunt valori războinice, în sensul cel mai politic, mai etic și mai spiritual al cuvântului, din care erau construiți cavalerii de pe vremuri, deci și cavalerii români ai lui Mircea, Matei Basarab, Mihai sau Stefani și fără de care astăzi nu am putea înjgheba decât un Stat fără stare, o ființă desființată înainte de a fi un morman de morminte fără însemnătate, inutilizate de politicieni fără conștiință; o Românie fără armată n'ar mai putea trece nici printr'un război, dar nici măcar printr'o pace.

DIN ISTORIA RECENTĂ A MATEMATICII ROMÂNEȘTI

Dr. Adelina GEORGESCU
-Institutul de Matematică, București-

La începutul anilor '70 clica conducătoare ceaușistă sesizează din ce în ce mai clar incompatibilitatea dintre introducerea științei și tehnologiei moderne, cu corolariile lor - computerizarea și informatizarea societății - și tipul de dictatură rigid centralizată, pe care se pregătea s'o instaureze la toate nivelele vieții social-economice. Ca urmare, Academiei și tuturor instituțiilor sale de cercetare științifice li s'a aplicat lovitură după lovitură. Mai întâi a fost creat cadrul organizatoric, prin infiltrarea treptată a partidului comunist și apoi a securității în institutele de cercetare și învățământ superior. Apoi urmează demolarea progresivă a cercetării inaugurată de desființarea cercetării medicale, urmată la scurt timp de institutele tehnice ale Academiei. Nici un cercetător nu rămâne fără slujbă, dar în loc de cercetare fundamentală i se vor impune activități străine de pregătirea sa.

Fiind lipsit progresiv de contacte cu comunitatea științifică internațională și de documentație, fiind obligat să colaboreze la contracte cu producția pentru a-și câștiga existența, dintr'un creator, cercetătorul dela Academie va deveni un funcționar bine pregătit, închis la locul de producție, supus interdicției științifice, sclav științific al vârfurilor conducătoare semidocte ale ierarhiei politico-adminstrative. In pofida părerii acreditate și întreținute de administrația Ceaușescu, că institutele Academiei n'au nici o utilitate practică, acestea vor deveni nuclee pe lângă care se vor realiza obiective economice de importanță națională (în aviație și energetică nucleară), meritele fiind asumate însă de acea ierarhie, iar cercetătorii Academiei fiind tratați drept reacționari. Specialiști mediocri sau submediocri devin șefii acestor cercetători de elită și le vor da "indicații prețioase".

Obligativitatea unui program de opt ore în instituție impus cercetătorului Academiei trebuia, chipurile, să arate ștergerea în socialism a diferenței dintre diferitele tipuri de activități și câștigarea, prin mistificare, de partea administrației, a muncitorimii. In acest mod, în așa zisele institute de cercetare științifică și inginerie tehnologică s'a ajuns la situația aberantă în care cercetătorii proveniți dela Academie erau împiedicați să-și desfășoare o activitate normală, în timp ce mulți muncitori din aceste instituții deserveau servicii pentru potentați: în astfel de institute și-au făcut șefii de tot felul, vile pentru ei și ai lor fii, cu materiale și mână de lucru din institute.

Degenerarea vieții în România s'a manifestat printre altele prin activitatea (care numai științifică nu se putea numi) din aceste institute, în care salariații se bărbiereau, își reparau încălțămintea lor sau pe a altora, își reparau orice ustensile de acasă, creșteau găini, iepuri, nurci (un palton de nurci a fost dăruit de Institutul de Aviație din București Elenei Ceaușescu), își pregăteau zarzavatul pentru ciorbă și mâncare, tricotau pulovere, confecționau rochii, meditau elevi, alcătuiau proiecte de diplomă pentru ingineri, etc... In timpul programelor de lucru, muncitorii institutelor de cercetare erau folosiți de șefi pentru a le crește copiii sau nepoții sau pentru a le curăți casa sau repara lucruri din casă... Dacă un cercetător se ocupa de o problemă științifică, colegii slab pregătiți îi reproșau că "vrea să parvină prin muncă" sau îi ziceau: "cine-i harnic și muncește are tot ce vrea, cine-i leneș și chiulește are tot așa!" sau "cine-i harnic și muncește ori e prost ori nu gândește!"

Tocmai în aceste condiții am fost obligată să muncesc 14 ani după desființarea Institutului de Matematică. Multe așa zise "activități științifice" numite "găini moarte", erau aberante dar ni se impuneau tocmai pentru a ne ocupa timpul și a împiedica activitatea științifică autentică. Ca să mi se permită să merg la Facultatea de Matematică pentru a-mi ține cursurile, am fost obligată să fac așanumitele "munci de folos obștesc": să spăl geamuri la blocuri noi, să adun roșii pentru gospodării agricole de stat (în compania elevilor, soldaților și pușcăriașilor), să sortez cartofi și ardei grași. Toate acestea erau bine apreciate de șefii dela partidul comunist, în timp ce activitatea științifică nu conta. Importantă era prezența la program și nu activitatea științifică efectuată.

In timpul acestor ani, colegii mei dela Secția de Matematică, care lucrau în același institut (INCREST) se comportau de parcă n'ar fi știut nimic despre mine și alți matematicieni aflați în situații disperate, monopolizând spre binele lor exclusiv drepturi și avantaje cuvenite întregii comunități științifice în INCREST (grade științifice, posibilități de a-și pregăti doctoratul, posibilități de contacte cu specialiști străini, participări la reuniuni științifice în România sau în străinătate, posibilitatea de a studia în biblioteca situată în localul Facultății de Matematică.)

Pe scurt, cercetătorii care-și pierdeau orice urmă de conștiință profesională și de morală, pactizând cu banditii din conducerile institutiilor, o duceau mai bine material și aveau o viață mai ușoară. De asemenea, se mai "descurcau" cei care avuseseră și o activitate didactică, obținând acum contracte dela foștii lor studenți, ajunși șefi de întreprinderi. Dacă nu te implicai în hoții și nereguli, deveneai "dușman al poporului", persecutat și chinuit permanent chiar și de colegi. "Toți trebuiau mânjiți" - aceasta era ultima dintre infernalele idei ale "clanului". Toate acestea au făcut, ca în timp descalificarea să-și spună cuvântul, nucleele de cercetare ajungând, cu mici excepții, să nu mai poată nici măcar adapta tehnologii străine, da'mi-te să mai creeze ceva original, valoros. Maximalizarea "hardului" în raport cu a "softului" va constitui de asemenea o perfidă deturnare a sutelor de mii de specialiști cu calificare înaltă dela adevărata lor menire. Cel mai bine vor rezista descalificării, cei care în 1970 erau deja cercetători principali II. Această rezistență științifică își are originea în rezerva de cunoștințe acumulată timp de peste 15 ani de cercetare adevărată. Ultimii cercetători care mai beneficiază de o pregătire corespunzătoare, sunt cei care au terminat facultatea în 1965. Cu o rezervă de 10 ani de pregătire, această promoție a mai rezistat suflului înghețat, pe care partidul îl trimitea asupra cercetării.

Exemplară în această direcție a fost istoria și soarta Institutului de Matematică (IM) al Academiei Române, fondat în 1949 de un grup de străluciți matematicieni, sub conducerea lui Simion Stoilov. Prin calitatea excepțională a cercetătorilor săi, IM avea să devină în curând un simbol al inteligenței românești și în același timp o instituție reprezentativă a țării.

De prin 1972 partidul își intensifică presiunea asupra institutelor care mai aparțineau Academiei. Incep organizările și reorganizările. In 1973 IM trece în subordinea Ministerului Educației. In același an este creat Institutul Central de Matematică (ICEMAT), organism inutil, care va servi intereselor străine de comunitatea română de matematică, al cărui rol nefast, este, în multe privințe, asemănător cu acela al Consiliului Național pentru Stiință și Tehnologie. După amenințări repetate cu desființarea, la 1 Aprilie 1975, printr'un decret al Academiei Statului, IM-ul se reorganizează (citește "se desființează"), cercetătorii cu excepția a 10 persoane, fiind transferați în diferite institute tehnice. Aceeași soartă va fi împărtășită și de celelalte institute ale Academiei, a cărei administrație se va restrânge dela 60 la 7 funcționari.

In același timp, din promotor al unei activități științifice autentice, Academia se va transforma în principal într'un promotor al normatorilor și activiștilor partidului comunist. Multe false personalități ale vieții noastre politice vor deveni academicieni. Printre cei care vor plăti cu viața împotrivirea lor la distrugerea Academiei, menționăm cu pioșenie, numele marelui matematician Miron Nicolescu.

In Ianuarie 1990, printr'un decret al puterii revoluționare, s'a născut o nouă Academie care are drept scop, conform statutului său, "să promoveze valorile adevărate, să contribuie la dezvoltarea pe baze democratice a științei și culturii românești, la afirmarea lor pe plan național și internațional". Dar independența și viabilitatea acestui Forum, condus de vicepreședintele guvernului, rămâne încă să fie dovedite de activitatea sa viitoare.

BISERICA CREȘTINĂ

CRĂCIUNUL SUFLETULUI

—Pr.Dr. Dumitru ICHIM—

E de ajuns a rosti cuvântul Crăciun și sufletul se înfioreză de sfinte aduceri aminte. Ele vin din copilăria noastră și din copilăria lumii. "Astăzi s'a născut Hristos Mesia chip luminos." Profeții l-au căutat în semne, l-au văzut la hotarul dintre timp și etern, l-au arătat lumii. "Iată Fecioara, striga Isaia proorocul din latura și umbra morții, va avea în pântece și va naște Fiu și se va chema numele lui Emmanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu".

Ingerii îl vestesc din ceruri. Steaua străjuiește veacul călăuzind pe magii dela Răsărit. Păstorii slavoslovesc din fluier diaconind Luminii. "Nașterea ta Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoștinței." Pretutindeni glasuri de îngeri și glasuri de copii: "Primiți cu colindatul!"

Sărbătorim de Crăciun Nașterea Domnului. Dar cine nu știe aceasta? Dar câți mai știu aceasta, este răspunsul. Ne împodobim casele, ne umplem pivnițele, ne îndestulăm frigiderele cu de toate, înfrumusețăm pomul cu hârtie colorată, beculețe și lumini, împachetăm cadouri, felicitări, etc., etc., Dar unde e Crăciunul, unde e Pruncul, unde e Maica Domnului, unde este Sărbătoritul!

Departe, și într'adevăr atât de departe, demult, dureros de demult, ieșise poruncă dela împăratul Romei să se facă un recensământ în întreg imperiul. Fiecare trebuia să meargă să se înscrie în orașul părinților. Maica Domnului împreună cu Iosif au plecat să se înscrie în Betleemul Iudeii. Nici un loc să doarmă peste noapte. Nici o inimă deschisă. Frig și noapte. Peștera. Cât de frumos ne-o imaginăm din camerele noastre încălzite. Numai Papini și Maria Valtorta au descris-o așa cum era. Un fel de grajd pentru animale, friguros și murdar.

Când vorbim de taină ne referim la cunoaștere, la izlazurile rațiunii, dar aici e vorba de o taină a dragostei, care depășește orice cunoaștere. Dumnezeu se face om, pentru ca omul să se îndumnezeiască. Se face om pentru a învăța omenia noastră să grăiască rosturile dumnezeirii, pentru a aduce pe om, și prin om întreg universul, la "Chipul și asemănarea lui Dumnezeu".

Sfinții Părinți adeseori au făcut un paralelism între Eva și Maica Domnului. Prima nu a ascultat de Dumnezeu. S'a revoltat împotriva Lui. Cu știință. De bună voie. Din mândrie. Așa cum făcuse Satan. Rupându-se de Dumnezeu. Asemeni lui, nu și-a cerut iertare. Nu a făcut nimic pentru a îndrepta ceea ce fusese strâmbat prin ispita diavolească. Eva acuză șarpele. Dă vina pe el. Si nici Adam nu recunoaște: "Femeia pe care mi-a dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat." Indirect, îl acuză pe Dumnezeu. Iată o schiță a istoriei omenești. Drumul îndepărtării de Dumnezeu. Drumul prin care omul întoarce spatele paradisului.

Unii au încercat să-l "apere" pe Adam. Nu a știut. Ca și Eva, a fost slab. Era normal să "greșească". Dar atât Eva cât și Adam nu erau slabi. Ei fuseseră înzestrați cu o putere de a ajunge la deplinătatea harului. Mintea și voința lor erau curate și neslăbite și pervertite ca ale noastre din cauza păcatului. Erau curați ca și îngerii. Nu exista păcatul să-i murdărească. Nici să-i împovăreze. Nici rațiunea nu oscila în dileme, silogisme și parasilogisme, pentrucă Dumnezeu "se auzea" mergând pe cărările paradisului, care erau cărările lor. Cărări spre Dumnezeu. Drumuri venind dela Dumnezeu. Poteci țesute de Dumnezeu și de om. Unul spre celălalt. Unul în căutarea celuilalt.

Si tot "apărătorii" lui Adam pun întrebarea de ce Dumnezeu nu l-a făcut atât de puternic încât să nu greșească! Dar Dumnezeu l-a făcut atât de puternic să nu greșească. Dacă în fața ispitei s'ar fi simțit slab putea să-i ceară ajutorul lui Dumnezeu, să-i întrebe sfatul și Dumnezeu nu ar fi rămas nepăsător și l-ar fi covârșit cu har. Ceea ce "apărătorii" nu înțeleg este că Adam și Eva au fost creați perfect. Nu cu jumătate de măsură. Au fost creați liberi. Atât de liberi încât puteau să spună "nu" chiar și lui Dumnezeu. Fără libertate nu există dragoste. Fără dragoste nu există sens, nici în creație și nici în "facerea" omului. Si Dumnezeu este Dragoste.

Cea de a doua Evă este Maica Domnului. Când arhanghelul Gavriil o pune să aleagă ea spune "da" lui Dumnezeu: "Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!" (Luca 1,38) Si ea putea să zică "nu". De acest "amin" al ei depindea întreaga lume și ar fi fost mult mai ușor pentru ea să rămână o fată necunoscută în Nazaret. Câte lacrimi, câte dureri, câte suferințe câte necazuri, câte umiliri nu ar fi fost evitate din viața ei neacceptând pe "da".

Maica Domnului, asemeni Evei, a fost creată prea curată, zămislindu-se cu un paradis feciorelnic destinat numai lui Dumnezeu. La revolta lui Eva răspunde cu dragoste, necredinței cu credință, mândriei cu adâncă smerenie și umilință.

Nașterea Domnului este primul pas prin care mândria lui Satan și a omului care a fost amăgit, a fost călcată în picioare. Impăratul lumii se naște în cea mai mare sărăcie. Impăratul cerurilor e culcat în ieslea animalelor și încălzit de acestea.

Câtă jertfă și în umilința mamei! A fost ușor oare să suporte îndoielile lui Iosif de pururea ei feciorie? Nu se apără, nu argumentează, ci disprețuită de acesta care și-a pus în gând să o părăsească, își duce crucea ca preînchipuire a Crucii. Nu dela ea, ci dela înger află Iosif: "Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s'a zămislit într'însa, dela Duhul Sfânt este." (Matei, 1.20) Este uoșr oare pentru ea acum la sfârșitul veacurilor, după ce evanghelia a fost citită de miliarde de ori în toate colțurile lumii să vină creiere bolnave și spurcate și să aducă blasfemii la adresa ei? Cine sunt aceștia care își bat joc de Mama lui Dumnezeu pe care însuși Iisus a respectat-o și a iubit-o și nu a uitat de grija pentru ea nici măcar în durerile răstignirii și printre ultimele lui cuvinte fiind încredințarea ei ucenicului pe care l-a iubit mai mult?

Nașterea Domnului nu este o figură de stil, ci o realitate istorică. Iisus s'a născut când "a ieșit poruncă dela Cezarul August să se înscrie toată lumea." In Siria era cârmuitor Quirinius, iar peste Betleemul Iudeii stăpânea Irod; după moartea lui Irod va urma Arhelau, fiul acestuia.

Scopul Intrupării este răscumpărarea istoriei noastre, transfigurarea ei prin restaurarea chipului lui Dumnezeu în om. Pentru prima dată în istorie apare Dumnezeu ca persoană luând chip de om, făcându-se nouă, cum spune Apostolul, întru toate asemenea în afară de păcat. De aici, un sens nou dat istoriei, ca soteriologie. De obicei, când mergi la spital, înainte de operație sora îți recapitulează și îți cercetează "istoria". Aceasta nu constă în realizările tale pe plan spiritual, ci bolile și suferințele tale trupești. Asemănătoare "istoriei" pacientului avem și cealaltă "istorie" a unui popor, sau a omenirii în general, care este o înșiruire de calamități și războaie, de regi care urmează altor regi, a "vremurilor" sub care omul este supus, cum bine observau cronicarii noștri.

Prin Intruparea Domnului devenim contemporani cu Dumnezeu, iar nașterea lui devine CON-ETERNA. Mai mult chiar, Hristos este cel care se îmbracă în fire omenească, dându-i acesteia fraternitate divină și cele ale supra-firii făcându-ni-le firești. Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea încât pe unicul lui Fiu l-a dat să se întrupeze pentru noi, să se răstignească pentru noi, să moară și să învieze pentru noi. Pentru fiecare în parte. Tu și eu. Cei din Vechiul Testament și cei care nu s'au născut încă. Toți sunt recapitulați în Hristos, teoria cea mai îndrăgită a Sf. Irineu fiind cea a Recapitulării.

Pentru noi Românii, Nașterea Domnului este legată de nașterea neamului nostru. O Românie istorică fără Nașterea lui Hristos ar fi o Românie numai geografică. Am trăit și viețuim numai prin Hristos.

Ce înseamnă Crăciunul pentru noi? Inseamnă iubirea lui Dumnezeu. Inseamnă iubirea aproapelui. Inseamnă convertirea noastră la Dumnezeu și părăsirea păcatului. E trist, dar tocmai acest sens al Crăciunului l-am pierdut. Pierderea sacrului este sinonimă cu pierderea omeniei noastre și a tot ceea ce este ființial.

Iubiții mei, mai avem puțin timp până la Crăciun. Hristos nu a găsit un loc unde să se nască. Dece acum când Maica Domnului bate la inima noastră nu i-am deschide? Intră Maică a Domnului și în umilul nostru suflet dă naștere lui Hristos! Iată inima noastră este deschisă cu fiecare pridvor de colind.

Cum putem să facem aceasta? Simplu. Ca atunci când primești oaspete pe un rege. Stergi prin spovedanie toate păcatele, te curățești de toate fărădelegile, mături la gunoi toată ura și toate cuvintele urâte, împodobești sufletul cu rugăciune și post, aprinzi lampa dragostei și te împărtășești cu Iisus Hristos.

Maica Domnului în această noapte sfântă ne oferă Pruncul să-L luăm în brațe. Nu ezita. Ia-L! Astăzi s'a născut Hristos /Mesia chip luminos!

EVANGHELIA EXILULUI (DECEMBRIE 1990)

CU ARMELE LUMINII

—Sergiu GROSSU—

Apostolul celei de a doua Duminici a lunii ne îndeamnă așa: "Luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit total" (EFESENI, 6.13). Este vorba, prin urmare, de o luptă spirituală - de "lupta cea bună a credinței", luptă de o uriașă forță interioară, de o nebănuită frumusețe morală. Luptă a râvnei și a priceperii. A spiritului și a luminii. A jertfei și a triumfului.

In această luptă, inerentă trăirii creștine, înarmarea duhovnicească joacă un rol primordial, deoarece de ea depinde câștigarea victoriei. Lupta, pe care o recomandă Cuvântul lui Dumnezeu, este o luptă INARMATA, o activitate cu arma în mână, după cum citim în cartea lui Neemia: "Cei ce zideau zidul și cei ce duceau sau încărcau poverile, cu o mână lucrau, iar cu alta țineau arma. Ficare din ei când lucra, își avea sabia încinsă la mijloc" (NEEMIA, 17-18).

In lupta cu vrăjmașul nu te poți avânta neînarmat; nu te poți bizui numai pe propria ta capacitate. Inarmarea precede lupta. Să-l ascultăm pe Moise sfătuind poporul: "Inarmați dintre voi niște bărbați pentru oștire și să meargă împotriva Madianului" (NUMERI, 31.3). In plus, înarmarea este INTEGRALA, ca în situația celor cincizeci de mii de oameni din Zebulon, care, în afară de faptul că stăteau "gata să se lupte cu o inimă hotărîtă", erau "înarmați pentru luptă cu toate armele de război..." (1 CRONICI, 12.33).

Despre ce fel de arme poate fi vorba pe câmpurile de luptă ale misionarismului creștin? "Arme de război", fără nici o îndoială, însă adecvate luptei spirituale și îmbrăcate pentru această luptă, în mod simplu, printr'o tactică simplă, dezbrăcându-ne de "faptele întunericului" și îmbrăcându-ne cu "armele luminii", după îndemnul paulinic (ROMANI, 13.12).

ARMELE LUMINII sunt armele lui Dumnezeu. Ele aparțin, ca atare, arsenalului divin și le găsim în Dumnezeu, care este lumină; care este stâlp de foc și rug aprins în noaptea lumii. De aceea "armele cu care ne luptăm noi - subliniază Pavel, atletul lui Hristos - nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile" (2 CORINTENI, 10.3-4).

Același sfânt și inegalabil strateg al celei mai sublime ofensive spirituale din istorie, ne atrage atenția asupra VALORII armelor în lupta creștină, pentru a ne convinge, cu argumentele experienței sale mistice, că numai "prin armele de lovire și de apărare, pe care le dă neprihănirea", creștinii vor arăta că sunt "niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu (...) în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine (...), ca neavând nimic și totuși stăpânind toate lucrurile" (2 CORINTENI, 6.4,7-10).

Incetul cu încetul, taina luptei spirituale își trage marama de pe față și înțelegem, în fine, că "armele luminii" cu care trebue să ne îmbrăcăm - ca să rămânem "în picioare", după ce vom fi biruit "totul" - sunt ARME DE LOVIRE SI DE APARARE. Sau, inversându-le ordinea funcțională: arme de apărare și de lovire. Fiindcă, înainte de a lovi, trebue să ne apărăm de dușmanul în care vrem să lovim și pe care dorim să-l înfrângem.

Din rândul ARMELOR DE APARARE fac parte platoșa, scutul și coiful, respectiv: "platoșa neprihănirii", "scutul credinței" și "coiful mântuirii" (EFESENI, 6.14-17). In special cele trei virtuți creștine fundamentale credința, nădejdea și dragostea reprezintă "armele de apărare" ale luptătorilor neprihănirii, carcasa lor protectoare, de care aceștia nu se pot dispensa în nici o împrejurare, după cum ni se revelează: "Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei și să avem drept coif nădejdea mântuirii" (1 TESALONICENI, 5.8).

Platoșa sau scutul credinței ne ajută să putem stinge "toate săgețile arzătoare ale celui rău" (EFESENI, 6.16), împotrivindu-ne lui "tari în credință" (1 PETRU, 5.9), și câștigând "biruința asupra lumii" prin credința că "Iisus este Fiul lui Dumnezeu" (1 Ioan, 5.4-5). Platoșa dragostei de Dumnezeu și de aproapele ne păzește de "tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudărosia vieții" și izgonește frica; pentrucă "în dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica" (1 IOAN, 2.15-16; 4.18). Iar coiful nădejdei, care este "nădejdea mântuirii", ne apără de îndoiala și greutatea luptei, de poticniri și reculuri rușinoase, dându-ne ghes să ducem lupta până la capăt. "Noi muncim, în adevăr, și ne luptăm - îi scrie Pavel ucenicului Timotei - pentrucă ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor..." (1 TIMOTEI, 4.10).

In ce privește ARMELE DE LOVIRE sau, ca să folosim un termen militar, armele de șoc, vom menționa: "Duhul Adevărului" și "sabia Duhului". Omul din lăuntru va lupta cu ajutorul nemijlocit al Mângâietorului, și anume "Duhul Adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentrucă nu-L vede și nu-L cunoaște", și care, conform făgăduinței, "rămâne cu voi și va fi în voi" (IOAN 14.16-17). Duhul Adevărului va îmbrăca pe "omul ascuns al inimii" cu puterea de sus a lui Dumnezeu, colaborând cu voința liberă a acestuia și întărindu-l în luptă. Cu alte cuvinte, îl va învăța "toate lucrurile" și-i va "aduce aminte" de toate poruncile lui Iisus (IOAN, 14.26); va face să moară "faptele trupului" și îl va ajuta în slăbiciune, mijlocind "după voia lui Dumnezeu" (ROMANI, 8.13, 26-27).

Inarmați cu Duhul Adevărului, noi, creștinii diasporei românești, ne vom învrednici să luptăm pentru supremația acestui Adevăr într'o lume a minciunii și a nedreptății sociale, a materialismului și-a degradării morale, cu ochii întorși spre brazda natală și cu inima deschisă spre nevoile actuale ale poporului nostru, nedescătușat, încă, pe deplin.

Să nu neglijăm, de asemenea, ca armă de luptă, "sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu" (EFESENI, 6.17). Despre această "sabie" le vorbea Iisus ucenicilor, cu puțin înainte de sfâșietorul ceas al dramaticei confruntări de pe muntele Măslinilor: "Cine n'are sabie, să-și vândă haina și să-și cumpere o sabie" (LUCA, 22.36). Numai înarmați cu "Duhul adevărului" și cu "sabia Duhului", vom putea lupta împotriva unei societăți descreștinate, tăindu-i dela rădăcină spinii și bălăriile; vom putea sfărâma inimile de piatră ale dușmanilor credinței, izbăvind din robia dualității, a incertitudinii și-a neputinței sufletele care se vor lăsa străpunse de cele două tăișuri. Căci Cuvântul lui Dumnezeu "este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțurile și gândurile inimii" (EVREI, 4.12).

Să fim bine încredințați că "sabia Duhului" este Evanghelia lui Hristos. A lupta cu "sabia Duhului" înseamnă a propovădui preceptele Evangheliei. Inseamnă a lupta prin "nebunia propovăduirii crucii" (CORINTENI, 1.18), având drept obiectiv întoarcerea fiilor risipitori dela porcii și roșcovele păcatului, la Iisus Hristos, pentru a se întâlni cu el în propria lor conștiință, sub bolta de lumină a răscumpărării noastre veșnice.

DESPRE SOARTA ROMÂNIEI ÎN LUMINA ASTRELOR

—Florian ONITZA—

Potrivit datelor furnizate de astrologul român Armand Constantinescu, autorul cărții "Cer și Destin" actul Unirii Principatelor s'a semnat la ora 2.54 post meridian, în ziua de 24 Ianuarie - 5 Februarie 1859.

Ascendentul României, se află așadar la 16 grade în constelația "Racului". In cartea lui Janduz (J. Duzea) gradul respectiv este supranumit "triumf neașteptat".

In legătură cu acest "neașteptat" îmi aduc aminte că pe timpul directoratelor ministeriale, Sever Bocu (pe atunci ministrul Banatului) ar fi spus că România Mare s'ar fi făcut datorită unei întâmplări neașteptate, la care un ziarist i-a spus ministrului: "mai de grabă ai ajuns dumneata ministru la întâmplare, domnule Sever Bocu".

Ceva poate fi totuși adevărat în interpretarea gradului 16 din cartea lui Janduz, dacă luăm în considerare unele evenimente istorice, produse în mod cu totul "neașteptat", mai ales că gradul respectiv este interpretat ca "întăritor moral și că o elită conducătoare, va înfrunta și învinge minciunile, calomniile și obstacolele întâlnite în cale."

Un lucru care nu trebue uitat, este că Soarele din horoscopul Americii, este foarte apropiat de Ascendentul României. Acest lucru, ar trebui să-i îndemne pe Români să stabilească relații cât mai strânse cu America.

De altă parte, chiar în prezent, Jupiter trece peste Ascendentul României. Ca să deducem ce s'ar putea face sub acest aspect bun, trebue să știm ce s'a făcut în trecut sub acest aspect creat de Jupiter.

Urmăriți, vă rog, dragi cititori, întâmplările și evenimentele petrecute sub aspectul Jupiter-Ascendent:

In anul 1907 această configurație care se produce cam din 12 în 12 ani a adus răscoalele țărănești, sub lozinca: "Vrem pământ!" Poetul român, Coșbuc George, avea atunci vârsta de 41 de ani caracteristică pentru reacția împotriva spiritului dominator al altuia (Uranus ajunge la vârsta respectivă să fie pe cer în opoziție cu Uranus din ziua de naștere). Poate că starea produsă de Uranus l-a făcut să scrie: "Să nu dea Dumnezeu cel Sfânt / Să vrem noi sânge, nu pământ;/... Nu veți scăpa nici în mormânt!"

Peste alți 12 ani, adică în anul 1919, când Jupiter a trecut din nou peste Ascendentul României, s'a făcut România Mare, s'a făcut reforma agrară și s'a introdus votul universal și egal al tuturor bărbaților. Exact în perioada când Jupiter a făcut conjuncție cu Ascendentul României, a fost semnat Tratatul de Pace și s'a recunoscut de drept Unirea cu Transilvania, Crișana, Maramureșul și Banatul.

In anii 1930-1931, Jupiter a revenit din nou în constelația "Racului" unde este Ascendentul României și a avut ca rezultat tot un mare succes pentru țara noastră, prin alegerea lui Nicolae Titulescu, apărătorul drepturilor noastre la Liga Națiunilor. El a fost ales cu 46 de voturi din 50.

In a doua jumătate a anului 1942, când Jupiter a ajuns din nou peste Ascendentul României, Generalul Ion Antonescu primește puteri depline, dar nu putea face nimic cu ele, pentrucă al doilea război mondial l-a sustras influenței protectoare a lui Jupiter, fiind primul în sfera de influență a lui Hitler, care avea la naștere aspectul negativ dintre Marte și Saturn (cruce, adică 90 de grade). Acest aspect este interpretat astfel de astrologi: "încăpățânare, refuzul de a primi îndrumări. Reacții impulsive, atacuri din partea adversarilor, uneltiri ascunse, atentat la viață și zădărnicirea planurilor".

Infrângerea lui Hitler a fost calculată de mine la începutul lunii Septembrie 1943, după cum se poate vedea din documentul de mai jos. Este vorba de un plic închis, semnat de colegii mei din Direcția Generală PTTR. A mă hazarda să afirm cu glas tare, sub ocupația hitleristă că "peste un an nu veți mai fi" și că "veți fi distruși" însemna în anul 1943, a mă sinucide.

Conținutul integral al plicului, desfăcut după armistițiu, a fost publicat în România, în revista "Timpul familiei" nr. 251 din Noembrie 1944.

După alți 12 ani, adică în anul 1954, Jupiter peste Ascendentul României n'a mai avut puterea să-l apere pe un alt om de valoare și anume pe Lucrețiu Pătrășcanu, care a fost condamnat la moarte, pentru - că a afirmat că el este întâi Român și apoi comunist!.

După alți 12 ani, în 1966 și apoi în 1978, conjuncția Jupiter -Ascendent, a fost neutralizată de aspectele negative dintre planete nefaste, Neptun, Uranus, Saturn și Pluto. Așa de pildă, în anul 1966, Uranus cu Pluto în conjuncție, au favorizat dezvoltarea în toată lumea a puterilor potrivnice păcii, aducând crize în viața omenirii, acte de violență, persecuții și terorism.

In anul 1990, Jupiter în constelația "Racului" este rău aspectat de Neptun, Uranus și Saturn din constelația "Capricornului" în care planeta Saturn este dominantă aducând dezbinări, amânări și frământări, până în Aprilie-Iunie 1991, când Jupiter și Saturn vor fi într'un aspect de criză și lupte pentru putere, din care va ieși "triumful neașteptat" de care am amintit la începutul acestui articol.

In ultimele luni ale anului 1991, Uranus, Neptun și Jupiter vor fi însemne de pământ, favorizând apariția unui conducător în România, înzestrat cu putere și spirit de justiție, care va schimba totul, va face reforme și va impune principii de conducere și organizare pentru îmbunătățirea soartei poporului român.

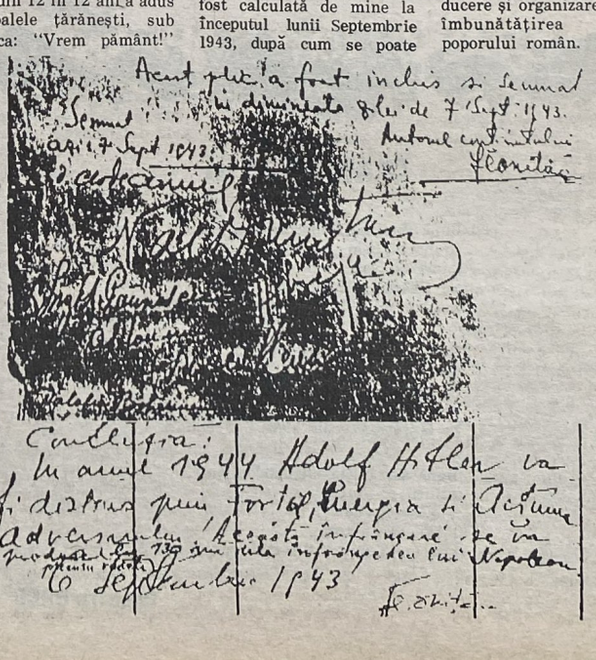

FARA ARMÂNEASCĂ

CU SIBEPEA A CRĂCIUNU ȘI A ANLUI NOU

FARA ARMÂNEASCĂ

VĂ UREADZA A TUTULOR SĂRBĂTORLI CU HARAUĂ

ȘI ANUL NOU CU AMBAREAȚĂ TRI MULȚ ANI!

AMINTAREA A HRISTOLUI

Tu chirolu aţel işi dimândare dila Cezar August, ca tută lumea s'neargă şi să scrie la numirare. Aistă soie di scriare s'feaţi prima oară tu chirolu cându ma mare pisti Siria irea Quiiirinius.

Tuţ s'duţeau si sa scrie, cafişun tu ţitatea lui. Si alină şi Iosif dit Galileea dit ţitatea Nazaret tu Iudeea, tu ţitatea al David ţi s'acllima Betleem, că el irea dit casa şi dit soia al David, ca si să scrie deadun cu Maria isusita lui cari avea armasă greuă. Ma cându elli ireau acolo, s'împlinără dzălili şi vini chirolu ca Maria s'amintă cilimean.

Si amintă Pi Hilliul a Ilei, Aţel Unul Amintat, lu'nfăşe tu culpanie şi îl băgă tu pâhnie, că nu s'avea aflată loc şi tri elli tu casa di oaspiţ.

Tu loclu aţel ireau picurari ţi şideau cu oili pi câmpu şi avigllíau deavârliga noaptea, turmili a lor.

Si ialca anghilul al Dumnidză şidzu ningă elli şi gloria al Dumnidză 'nvilicea de-avârlige di elli, ma elli si-aspărară cu frică mare, ma anghilul lădzăsi: "Nu v'aspărat, că viniu s'v spun unâ mare harauă cari va s'hibă ti tut popolu; ază tu ţitatea al David s'amintă tri voi un Hărdzitor cari casti Hristolu Dumnidză. Si semnlu va s'hibă aist: Va s'aflaţ un cilimean înfăşat, băgat tu păhnie".

Diunoară s'vidzu deadun cu anghilul, mare armadă din ţer ţi lu-alăvda pi Dumnidză şi dzâţea: "Glorie al Dumnidzălu dit analt, pisti loc pace şi namisa di oamini, bunăvrere'"

După ţe fudziră anghilii dila elli şi se-anălţară la ţer, picurarilli zburau nândoi cătră alanţi: "S'neardzim dicara până la Betleem s'videm aist zbor ţi s'feaţi şi cari nu-l feaţi Dumnidză, cunuscut".

Si agunisindu-si elli viniră şi alfară pi Maria, pi Iosif şi pi Cilimean, băgat tu pâhnie Si cum îl vidzură, deadiră hăbare di zborlu ţi lă fu grit a lor ti aist Cilimean şi tuţ căţ: avdzau, s'ciudiseau di aţeali ţi lă spuneau a lor, picurarilli.

Iara Maria păstra tuti aisti zboară şi li băga tu inima a llei.

Si s'turnară picurailli mărindalui şi alăvdândalui pri Dumnidză tri tute câti avdzără şi vidzură, aşi cum lă si spusi.

Pi grailu armânesc di

Zahu PANĂ

DIAMANDARI

Bună dimineaţa mardzină di lumi
adunată gllem
inimă di ţeară
cai ţ'hărdzi blăstem
noaptea, pit pădurea ţi-avea gura'n spumi?

Bună dzua albă mardzină di vreari
occlliu di vârculac
'inimă di neauă
va-ţ virsă fârmac
tu fântâna veaclliă ş'apa-i di lâhtari.

Bună seara laie mardzină di hoară
suflitu pi prag
ş'inima di vimtu
luclllii savan trag
pisti gură'nclisă ţi s'andreadzi s'moară.

Dumitru BACU

EPOCA ARMATOLILOR

- CACIANDONI-

Sterie DIAMANDI

URMARE DIN NR.TRECUT

E încredinţat că nu este decât o singură cale de urmat: lupta. Nu stă să cântărească condiţiile şi împrejurările, riscurile şi sorţii de izbândă. El nu-i diplomat, e armatol.

Coletti stă în preajma tiranului, îi intră în voie, îl serveşte, atâta timp cât îşi dă seama că n'are altceva mai bun de făcut. Caciandoni nu vrea să ştie decât de un singur lucru: să trăiască liber şi să răzbune nedreptatea şi insultele aduse fraţilor săi.

Consecvent acestei atitudini, el stă mereu cu arma în mână; face incursiuni în satele turceşti şi albaneze, hărţuieşte continuu trupele lui Ali Paşa. Când e rănit sau se întemeiază primejdia, el se refugiază în insulele Ionice şi în special la Santa-Maura. Aparţia lui, în costum fărşerotesc, cu platoşa de aur pe piept, cu aerul mândru şi privirea pătrunzătoare, înconjurat de faima care-l însoţeşte, face senzaţie.

Popasul în aceste meleaguri, cu climă dulce şi cer mediteranean, nu-i un prilej de moleşire, ci unul de odihnă şi reculegere. De fiecare dată se întoarce la Agrafa, cu forţe noi şi dorul întetit. Incep incursiunile şi hărţuiala. Actele lui de bravură şi chiar de cruzime uneori, vără spaima în duşmani. Ali Paşa turbează de mânie că nu poate pune mâna pe el. Exasperat, trimite împotriva lui Caciandoni pe unul dintre cei mai viteji şi vrednici aghiotanţi, pe Veli Ghega. Teribilul Dervenaga, înciudat că nu-i dă de urmă, se răzbună, prigonind oamenii din partea loculuí; îi bănuia că ascund şi ajută pe Caciandoni.

Căpitanul, aflând de aceste lucruri, îi scrie lui Veli Ghega: "Veli Ghega, mi se spune că mă cauţi şi te plângi că nu mă poţi găsi. Dacă într'adevăr doreşti aşa ceva vino la Cria Vrisi - Apa cea Rece - unde mă aflu şi te aştept".

Lupta dela "Cria Vrisi", dintre Caciandoni şi Veli Ghega a fost imortalizată de popor, prin numeroase cântece.

In colecţia sa "Chanta popularies de la Grèce Moderne", Fauriel reproduce două dintre ele. După această versiune, lupta s'a dat cu puşca. Veli Ghega cade omorît de glontele lui Caciandoni. I. Caragiani, bazat pe informaţii personale şi unele cântece fărşerotesti susţine că lupta s'a dat cu paloşul corp la corp, câte 20 de fiecare tabără. Atât Caciandoni cât şi Veli Ghega au rugat pe tovarăşi să-i lase pe dânşii să se bată. După o luptă crâncenă, Veli Ghega cade răpus de sabia lui Caciandoni.

Această faptă de arme sporeşte faima căpitanului aromân şi bagă groază în oamenii lui Ali Paşa.

Aşa de încrezător era Caciandoni în forţele sale, încât nu se sfieşte să se angajeze la consfătuirea dela Santa-Maura, pe cuvânt de onoare şi pe a lui răspundere personală ca să prindă vii sau morţi pe cei 5-6.000 soldaţi, trimişi de Ali Paşa, la Preveza.

Seful consfătuirii însă îi spune să rezerve acest act de bravură pentru un moment mai prielnic; până atunci, îl roagă "a traiter les Grècs d'une manière plus fraternelle, qu'il ne l'avait fait jusquelà".

Imbolnăvindu-se de vărsat, el părăseşte insulele Ionice. Caută vindecarea în aerul munţilor din patria sa. Mai întâi se refugiază la o mânăstire, dar nefiind sigur, caută un nou adăpost. Insoţit de fratele său Gheorghe Haşoti şi de alţi patru voinici, se ascunde într'o peşteră din văgăunile munţilor Agrafa. E o ascunzătoare cât se poate de bună. Un singur om cunoaşte taina, călugărul care le aduce de mâncare. De aici le va veni nenorocirea. Omul lor de încredere îi trădează. In cea mai mare taină şi cât se poate de repede, Ali Paşa trimite o puternică poteră. Pe negândite, Caciandoni cu fratele său Haşoti şi ceilalţi tovarăşi se văd împresuraţi din toate părţile. In zadar viteazul Haşoti şi ceilalţi patru voinici caută să-şi facă drum, cu arma în mână. Ii copleşeşte numărul, iar trecătorile sunt bine păzite. După o luptă crâncenă şi disperată, Caciandoni, dimpreună cu Haşoti şi ceilalţi tovarăşi sunt prinşi. O poezie populară în dialect ne înfăţişează, în formă artistică, episodul dramatic al prinderii vestitului armatol,

Duşi la Ianina, sunt osândiţi de Ali Paşa să ispăşească printr'o moarte atroce, vina de a fi luptat pentru neatârnare şi libertate. In cruzimea lui fără margini, satrapul dela Ianina hotărăşte să li se zdrobească oasele, cu maiul... Execuţia are loc în piaţa publică.

Slăbit de boală şi sfâşiat de dureri groaznice, la un moment dat, când unealta de tortură îi sfarmă fluierele picioarelor, Caciandoni lasă să-i scape un ţipăt.

Fratele său, Gheorghe Haşoti, care se găsea de faţă la acest spectacol înfiorător, mirat şi mâniat totodată de acest semn de slăbiciune, îi zise: "Ei bine, Caciandoni, nu te mai înţeleg, ţipi ca o femeie!"

Când îi veni rândul lui Haşoti, acesta suportă tortura fără să scoată un cuvânt măcar.

Asistenţa e zguduită de emoţie.

Pouqueville, descriind executarea sentinţei şi curajul lui Gheorghe Haşoti, adaugă: "Son courage apprit à l'Epire qu-il renaitrat des vengeances de sa cendre."

In curând va împărtăşi aceeaşi soartă şi Costa Lepenioti, al doilea frate al lui Caciandoni. E omorît de oamenii lui Ali Paşa, în ziua de Paşti, pe când ieşea dela biserică. Avusese imprudenţa să se încreadă în cuvântul satrapului dela Ianina.

Cionga şi Caraiscachi, cei doi aghiotanţi ai lui Caciandoni, vor duce lupta mai departe.

Numele căpitanului flutură pe buzele tuturor armatolilor.

Poporul îi plânge moartea şi-i proslăveşte memoria.

"Acum când a sosit luna lui Mai şi fagii au înverzit, când Aromânii au ieşit sus la munte, numai tu, Caciandoni, n'ai ieşit, în vara aceasta să te baţi cu câinii de Dervenagale, să te războieşti cu Albanezii", se întreabă autorul anonim din poezia populară.

In nopţile lungi de iarnă, copiii strânşi în jurul vetrei ascultă cu nesaţ din gura bătrânilor, isprăvile vestitului căpitan de armatoli, iar fetele cântă la horă cântecul lui Caciandoni.

Cu timpul care trece, numele lui devine un simbol; el reprezintă lupta pentru libertate şi apărarea demnităţii.

In ochii tineretului dela munte, el întruchipează tipul eroului de legendă. Caciandoni a avut soarta care a râvnit-o.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

RESTITUIREA CATEDRALEI ORTODOXE ROMÂNE DIN CERNĂUŢI

——Ion CREŢU——

De-a lungul istoriei seculare, biserica din Nordul Bucovinei nu a fost batjocorită într'un chip atât de barbar ca în perioada de dominaţie sovietică. Sute de lăcaşe sfinte au fost închise, transformate în depozite, muzee, săli de sport sau, pur şi simplu, lăsate la voia întâmplării, adică sortite distrugerii. Chiar şi acelea vechi, ridicate cu sute de ani în urmă, pe pereţii cărora au fost instalate plăci cu inscripţia, "Monument al culturii, ocrotit de stat". Insă vai de această "ocrotire", când în loc de uşi şi geamuri erau bătute două scânduri în cruciş, iar cupolele se asemănau mai mult cu nişte ciururi, prin care pătrundeau înăuntru ploaia şi zăpada.

Dar, slavă domnului, sufletul restructurării (care, din păcate, a cam început să bată pasul pe loc, fiind frânat în fel şi chip de cadrele conducerii de partid şi sovietice de tip stalinist-brejnevist) a obligat autorităţile bucovinene să-şi schimbe întrucâtva atitudinea faţă de biserică. In ultimii doi ani, credincioşilor le-au fost reîntoarse peste 80 de biserici, iar acolo, unde au fost distruse, s'a permis construirea altora noi. Desigur, fără nici un ajutor din partea statului! Si lumea, punând mână dela mână, au început să construiască. Astfel, în pitoreasca localitate Crasna dela poalele Carpaţilor, în care la 1871 poposise Mihai Eminescu în drum la serbările dela Mănăstirea Putna, credincioşii au şi ridicat o mândreţe de biserică, unde astăzi se pot aduna din nou la serviciul divin.

Un mare triumf al adevărului îl constituie restituirea Catedralei ortodoxe a Românilor din Bucovina, credincioşilor. După ani şi ani de pângărire, în timpul cărora au fost distruse complet altarul, icoanele, mai toată pictura murală, Catedrala Sfântului Duh din Cernăuţi va fi folosită din nou după menirea directă. Conform unei hotărîri speciale din 15 Ianuarie 1990, ea a fost întoarsă credincioşilor ortodocşi.

Pentru cititorii publicaţiei "Cuvântul Românesc", pe care destinul i-a împrăştiat pe toate meridianele globului pământesc, propunem o succintă notiţă istorică a acestui locaş sfânt.

Catedrala Sfântului Duh este cea dintâi biserică românească de zid a oraşului Cernăuţi, care până la ridicarea ei avusese numai biserici din lemn.

Românii din Bucovina, în frunte cu episcopul lor, au cerut zeci de ani de-a rândul dela guvernele austriece încuviinţarea zidirii unei catedrale reprezentative pe spesele Fondului bisericesc al Bucovinei. In 1792 câţiva boieri români înaintează curţii imperiale din Viena o petiţie prin care cereau reînfiinţarea mănăstirilor desfiinţate în anul 1786. Cererea lor fu respinsă. In schimb, însă, guvernul austriac încuviinţează în principiu zidirea unei Catedrale naţionale la Cernăuţi pe cheltuiala Fondului religios al Bucovinei. Dar negocierile cu autorităţile locale pentru aflarea şi fixarea parcelei de construcţie şi aprobarea planurilor şi detaliilor s'au târâgânat zeci de ani de către birocraţia austriacă, căreia nu-i era pe plac ca o biserică monumentală ortodoxă (şi încă românească) să fie ridicată chiar în centrul oraşului.

In anul 1834 fruntaşii credincioşilor ortodocşi din Cernăuţi înaintează guvernului o nouă cerere pentru aprobarea clădirii Catedralei în centrul oraşului. Această cerere fu rezolvată şi aprobată abia după 9 ani, adică în 1843, când se publicară ligitaţiile pentru acordarea lucrărilor de construcţie pe locul de azi, care fusese mai înainte o grădină de duzi.

Temelia Catedralei s'a pus cu mare solemnitate la 15 Iulie 1844, după modelul Catedralei Sf. Isaac din Petrograd. Construcţia Catedralei (sub îndrumarea inginerilor "Cercului Bucovinei" Marin şi Rohll şi a arhitectului primăriei Radar) a fost terminată în anul 1964 sub episcopul Bucovinei Eugen Hacman (- 1873), ale cărui oseminte se aflau înmormântate în altarul bisericii. Pe faţada acestei clădiri impozante cu cupole rotunde în stilul Renasterii se află o inscripţie cu litere chirilice: "Unuia în trei ipostasuri Dumnezeu", iar deasupra uşii dela intrare: "A.D. 1844". (Adică Anul Domnului)

Intre anii 1893-1896 Catedrala a fost renovată şi pictată cu frumoase fresce de către pictorul bisericesc din Viena Karol Iobst. In toamna anului 1936 a fost din nou (şi ultima dată) restaurată din iniţiativa şi prin grija deosebită a Sf. Mitropolit al Bucovinei Visarion Puiu, care a redeschis-o cu mare solemnitate la 29 Noembrie al aceluiaşi an.

Si iată, peste mai bine de jumătate de secol, cu voia bunului Dumnezeu, a început o nouă restaurare, care va cere eforturi enorme din partea enoriaşilor, a tuturor credincioşilor. Ortodocşii din ţinut, membrii Societăţii pentru cultură românească "Mihai Eminescu" au donat sume mari de bani. Patriarhia din Moscova a pus la dispoziţie tabla de cupru pentru acoperiş. Lucrările de reparaţie sunt în toi.

Dar, când miile de credincioşi ortodocşi din Bucovina erau încercaţi tot mai mult de bucuria reîntoarcerii Catedralei, o nouă năpastă se abătu asupra lor. La 21 şi 22 Iulie, un grup de oameni din mişcarea ucraineană "RUH" din regiunile galiţiene, precum şi adepţi ai lor din Cernăuţi, în frunte cu pseudoepiscopul Daniil, au năvălit pe teritoriul Catedralei, încercând s'o ocupe. Motivările - cică ea aparţine Bisericii autocefale ucrainene, care la ora actuală nu este recunoscută de nici un patriarh. A fost nevoie de intervenţia forţelor de menţinere a ordinii publice.

In legătură cu aceasta, episcopul Cernăuţilor şi al Bucovinei, Antoniu, s'a adresat cu o scrisoare organelor administrative şi procuraturii regiunii şi oraşului în care, printre altele, se spune: "Vă înştiinţăm că pe teritoriul regiunii Cernăuţi n'a existat niciodată Biserica autocefală. Toate locaşurile sfinte au fost şi vor fi ortodoxe. Biserica noastră în 1917, a fost separată de stat, înseamnă că a fost separată şi de politică. Pentru noi nu există Ucrainean, nu există Român, nu există Rus, cu toţii suntem fraţi şi ne supunem unicului Domn Iisus Hristos.

Enoriaşii ortodocşi din regiunea Cernăuţi vă roagă să întreprindeţi măsuri şi să ne apăraţi pe noi şi lăcaşurile sfinte ortodoxe ale noastre de atacul autocefalilor.

Protestăm şi nu vrem ca pe pământul nostru bucovinean să curgă sânge".

Iată aşa, după ce au fost colonizaţi de Ucraineni, rămânând astăzi în inferioritate numerică, Românii din Bucovina sunt ameninţaţi să se vadă şi fără catedrala lor. Dar credincioşii ortodocşi, care au fost puşi nu o dată la încercări grele, ştiu să-şi apere dreptul. Ei îşi ridică glasul, îşi unesc spiritele pentru a salva regiunea noastră de vrăjmaşii credinţei moştenite dela străbuni. Dumnezeu e de partea lor.

PRIETENII BASARABIEI

COMITET AD-HOC PENTRU AJUTORAREA ROMÂNILOR DE PESTE PRUT

Situaţia din Moldova dintre Prut şi Nistru este disperată.

Ruşii reacţionari din republică, ajutaţi de cercurile imperialiste din Moscova încearcă o nouă dezmembrare a trupului Basarabiei.

La Tiraspol şi Tighina a fost declarată republica Nistreană.

28 de sate de Găgăuzi din Sudul Basarabiei s'au declarat independente.

In cazul dezmembrării colosului sovietic se preconizează o republică Rusă pe litoralul nordic al Mării Negre care ar urma să înglobeze şi cele două regiuni româneşti.

Pentru a-şi apăra teritoriul şi fiinţa naţională, Moldovenii au decis înfiinţarea unei Gărzi Naţionale voluntare. Membrii gărzilor de voluntari trebue însă îmbrăcaţi, cazaţi şi hrăniţi, iar familiile lor au nevoie de ajutor umanitar.

Frontul Popular din Moldova a cerut armatei sovietice să părăsească Basarabia deoarece s'a constatat că soldaţii sovietici au fraternizat imediat cu populaţia rusă şi găgăuză.

Primul ministru Mircea Druc a vorbit despre iminenţa unui război civil.

Câţiva compatrioţi moldoveni au şi fost ucişi.

Frontul Popular a cerut României să adopte o poziţie fermă şi clară, dar nu credem că actualul guvern dela Bucureşti va adopta poziţia necesară.

Există posibilitatea ca Basarabia să ceară intervenţia forţelor ONU.

Frontul Popular din Moldova a lansat un APEL URGENT către exilul românesc. Este nevoie imediată de ajutoare materiale.

Este nevoie de fonduri umanitare.

IN NUMELE FRATILOR NOSTRI BASARABENI,

Grupul care l-a invitat în America pe Iurie Roşca, vice-preşedintele Frontului Popular din Moldova, lansează acest apel către toţi Românii din exil:

TRAIM MOMENTE ISTORICE SI CRUCIALE. NE ESTE IN PRIMEJDIE FIINTA NATIONALA. RASPUNDETI GENEROS ACESTUI APEL!.

Va rugăm să trimiteţi donaţiile pe numele Avram Iancu Society, Inc. for Bessarabia Fund, c/o Mihai Vânătoru

Avram Iancu Society, Inc.
50 West 89 Street,
New York, NY 10024

Avram Iancu Society Inc. este o organizaţie fără profit.

Donaţii primite până la ora actuală:

Nicolae Dima	$1000.00
Simina Farcasiu	$500.00
Dr. Anca Popa	$1000.00
Mihai Vânătoru	$1000.00
Asoc. Românilor Floridei	din Sudul $1000.00

APELUL

COMITETULUI EXECUTIV AL SFATULUI POPULAR DIN MOLDOVA

Concetăţeni,

Situaţia social-politică din republică continuă să se menţină încordată din cauza preparativelor intense ale mişcării separatiste din Transnistria.

Elementele separatiste caută în permanenţă să ne antreneze într'un joc politic murdar, sustrăgându-ne şi atenţia şi forţele dela soluţionarea problemelor majore: reforma economică şi socială, trecerea la relaţii economice de piaţă, democratizarea tuturor sferelor vieţii. In acelaşi joc sunt antrenate acum şi alte republici care au pornit pe calea independenţei (Lituania, Ucraina, Georgia) şi în toate cazurile scopul urmărit este acelaşi: confruntarea fizică directă între naţiunile băştinase şi reprezentanţii minorităţilor conlocuitoare, destabilizarea situaţiei şi menţinerea dominaţiei imperiale.

Pentru a evita orice ciocniri interetnice care ar putea fi provocate pe fundalul alegerilor ilegale din Transnistria, Comitetul Executiv al Sfatului F.P.M. cheamă pe toţi cetăţenii Republicii Moldova, fără deosebire de naţionalitate, stare socială sau confesiune, să-şi păstreze calmul, să nu se lase antrenaţi în acţiuni provocatoare, să ignoreze alegerile separatiştilor care, chiar dacă vor avea loc, nu vor dispune de cadrul legal necesar pentru a căpăta statut juridic, pentrucă orice formaţiune statală se constituie juridic numai într'un cadru legal şi în urma recunoaşterii ei de către alte state. Deocamdată nu credem că s'ar găsi vreo republică în actualul imperiu sau în afara lui care ar îndrăzni să ignoreze parlamentul legal al Moldovei şi să recunoască actele ilegale şi anticonstituţionale ale separatiştilor găgăuzi şi ale celor rusofoni din Transnistria.

Suntem convinşi că nu este departe ziua când populaţia din zonele afectate de morbul separatismului, îndusă atâta timp în eroare, îşi va da seama de pericolul în care a fost împinsă şi va cere socoteală criminalilor de stat dela Comrat şi Tiraspol pentru toate câte le-au făptuit, dar mai ales pentru gravele prejudicii aduse înţelegerii şi convieţuirii paşnice a tuturor cetăţenilor Rep. Moldova.

APELUL A FOST TRIMIS LA REDACTIE DE "THE ROMANIAN-AMERICAN FOUNDATION INC." AL CARUI PURTATOR DE CUVANT ESTE DL SERBAN OLARU

PERESTROICA ŞI ROMÂNIA

—Aurelian GULAN—

Perestroica gorbacioviană nu a constituit o "novoe mîslenie", o abordare nouă, o concepţie programatică inovatoare, ci o soluţie impusă şi acceptată de Uniunea Sovietică, în speranţa salvgardării unor reziduri comuniste, a imperiului rus şi a unei economii ajunsă la limita celei mai catastrofale crize.

Prima cauză a vertiginoasei degringolade a comunismului a constituit o politică pe termen lung a SUA, Canada şi a Europei occidentale prin concesiile aparente oferite Uniunii Sovietice în domeniul politic, economic şi al securităţii, care au condus la acceptarea de către aceasta a conceptelor occidentale asupra democraţiei autentice, libertăţii şi drepturile omului (coşul 4), ceea ce a impus apariţia "glasnost-ului", a transparenţei, concretizată prin liberalizarea massmediei, prin demascarea nemiloasă a anacronicei ideologii comuniste, a totalei ineficiente a aberantului sistem economic socialist. Aceasta a evidenţiat grave crize sociale datorită celui mai feroce apartheid cunoscut în lume. Nu între rase diferite, condamnat unanim de lumea liberă, ci între fraţi de acelaşi sânge, între intelectuali şi muncitori, între membrii şi nemembrii de partid, între armată reprezentând forţa sau KGB-ul cea mai monstruoasă teroare şi civilii supuşi celei mai inumane degradări fizice, spirituale şi morale. Între Ruşi şi celelalte naţionalităţi supuse exterminării în timp, concretizate în funestele teze antiumane, dictatura proletariatului şi lupta de clasă, totul fiind doar masca panslavismului, a unui ultim imperiu colonial, inuman şi amoral.

A doua cauză o constituie politica NATO în problema securităţii colective şi individuale a statelor faţă de politica agresivă a URSS-ului de expansiune armată, a comunismului şi a imperialismului slav. Politica competitivă de suprainarmare a celor două părţi, a condus la modernizarea şi perfecţionarea armamentelor ofensive de distrugere în masă, în aşa măsură încât războiul din punct de vedere al urmărilor a devenit o imposibilitate. Aici a intervenit şi politica benifică de descurajare, concretizată printr'un efort mai mare cantitativ, dar mai ales calitativ, care s'a bazat pe avansul enorm al occidentului în unele tehnologii de vârf, informatică, electronică, laser, tehnică spaţială etc., ceea ce a condus la saltul calitativ forţa de distrugere şi precizia, devenind preponderent faţă de saltul cantitativ al Pactului dela Varşovia.

Abandonarea ultimelor pretenţii expansioniste s'au datorat în ultima instanţă şi sistemului de apărare strategică adoptat de SUA. Deci, cauza implimentării perestroici se rezumă la imposibiliatea expansiunii comunismului prin război devenit imposibil. Cursa competitivă nebună ducând Uniunea Sovietică la cea mai inimaginabilă criză economică şi socială, generatoare de anarhie, haos, poate chiar războaie civile interetnice.

Dacă mai adaugăm întreţinerea unei armate de aproape două milioane de soldaţi, tehnicieni şi de spioni în toate domeniile, ajutoarele frăţeşti, războiul din Afganistan, Cernobilul, revolte interetnice, grevele şi alte crize sociale, ne putem imagina dezastrul politic şi economic, care nu putea fi contracarat decât cu cea mai perversă, cinică diversiune politică, perestroica, care se caracterizează printr'o manevră temporară a comunismului, a imperiului rus, un "time out" de unul-două decenii, în care timp comunismul regenerat şi mai uman ar trebui să-şi reimpună expansionismul şi şantajul printr'un progres tehnologic şi militar realizat cu ajutorul occidentului, printr'o economie redresată de investiţii de capital occidental, care eliberează capaciatea de producţie sovietică, care vor lucra exclusiv în domeniul înarmărilor făţişe sau secrete.

Scenariul gândit de Gorbaciov nu a putut ţine seama de toate conexiunile unui astfel de proces, de evoluţiile catastrofale ale unor interdependente. In URSS neavând loc reforme politice şi economice de fond, s'a salvat un comunism aşa zis uman, s'a consolidat gruparea reformatoare de continuarea perestroicii, au apărut unele tendinţe centrifuge, chiar anti-comuniste, dar s'a revenit la autoritatea excesivă a armatei pentru stăvilirea procesului de dezintegrare a imperiului şi la teroarea KGB-istă, pentru evitări în metastază a cancerului economic, social şi moral.

Salvarea unor reziduri comuniste muribunde au condus la acceptarea condiţiilor de dezarmare, retragerea din Afganistan, acceptarea dezintegrării lagărului comunist, acceptarea unificării Germaniei, inclusiv aparteneţa acestia la NATO, la convocarea unei noi conferinţe de securitate şi cooperare europeană, dela care Uniunea Sovietică speră salvarea aparentă a prestigiului său destul de terfelit şi un rol fals atribuit, de "mare putere". Si acest scenariu, ca şi celelalte, a fost sortit eşecului, renuntarea la brejnevizarea ţărilor est-europene, conducând la desfiinţarea sau totala marginalizare a unor partide comuniste, sau mai nou socialiste sau feseniste, la părăsirea acestor state pe calea democraţiei autentice: pluripartide, la economia liberă de piaţă, la încadrarea lor economică, socială şi culturală. Unele speră chiar şi politică, în structurile similare existente în Europa, şi la desfiimţarea de facto a CAER-ului şi Pactului dela Varşovia.

Reducerea substanţială a bugetelor militare, liberalizarea unor capitaluri, o politică înteleaptă şi deschisă, ar putea asigura câteva procente pentru a fi investite în mod eficient în economia ţărilor est-europene. Orice tergiversare poate fi inclusă de pe acum în marile gafe politice ale Occidentului.

Deci, reanimarea perestrocii în URSS se impune numai pentru consolidarea efectelor ei (perestroicii) în URSS, cât şi în statele est-europene. Salvarea perestroicii în URSS şi implicit a iniţiatorului ei, urmând a se analiza temeinic prin efectele ei de lungă durată, trebue condiţionată şi riguros controlată pentru a nu deveni un bumerang politic şi mai ales militar. Un respiro nu este echivalentul unei capitulari, iar aspectele exterioare, chiar dacă par îmbietoare, trebuiesc disecate profund în structura intrinsecă a armatei, a KGB şi a unei ideologii care n'a cedat niciodată benevol, şi al cărui cinism în domeniul politic se bazează pe forţă, teroare şi minciună.

IN NUMĂRUL URMĂTOR:

Analiza situaţiei din România, în acest context.

Pentru a vă ţine la curent cu ultimele ştiri din România, echipa noastră redacţională, lucrează fără încetare... Nu rămâneţi în urma timpului... Citiţi lunar "Cuvântul Românesc" şi participaţi la viaţa exilului românesc pentru a forma un puternic front de luptă anti-comunistă.

VELEAT 1990

Ne crucim şi ne uimim
ce-i în Tara Românească:
Pocitura Ochi de Broască
cu Corcitul June, Prim
şi rânjitul Pierde Vară
stăpânesc întreaga ţară.

Ca'n Peking şi'n Bucureşti,
nici să mori, nici să trăieşti;
toate merg de-a'ndoasele,
iarăşi se frâng oasele,
iar se'mpuşcă şi omoară,
c'a intrat urgia'n ţară...

Zâmbăreţul de Ilie
-ca băiat de prăvălie-
i-ar sta bine cu clienţii
să-şi arate, rânjind, dinţii,
dar ca dit-ai preşedinte,
nu-i stă bine nici un dinte
să-şi arate când rânjeşte,
că spunându-i româneşte:
"Când ne muşcă des cu ei,
să-i arate, nu-i temei"...

Tineţi minte? toată vara
au urlat "Nu vindem ţara"!
însă după săptămâni
s'au schimbat din rădăcini:
"Nu ne vindem la Români
dar ne vindem la străini".
Si Ilie cu-al său sfat
au scos ţara la mezat
cum scoţi vita la obor:
- Care, cât daţi, domnilor!

Negustorii mai de soi
nu se bagă pe la noi,
dar mai sunt şi coate goale
care mor după parale
şi-ajutaţi de Roman Rică
fură ţara fără frică.

Rică, fante de caré,
Prim Ministru fesene,
cu dosarul la Toulouse
- a întors cu dosu'n sus
visele din România,
pângărind democraţia.

Ochi de Broască, filosof,
cu capul ca un cartof
şi urdorile la ochi,
nu i-e frică de deochi
şi vrea ţara, câtă-i mare,

Un lagăr de concentrare,
iar el, spânul roş şi pici
să o mâne, dând din bici...

Cel cu capul fără minte
care-acum e preşedinte,
i-a trăznit în toiul verii
s'aducă'n oraş minerii
-adunându-i de prin şanţuri
cu ciomege, rângi şi lanţuri,
răspândindu-i în cetate
(turmă de fiare turbate)
care urlau "Aferim,
noi doar batem, nu gândim".

Ca'n Peking şi'n Bucureşti,
nici să mori, nici să trăieşti,
dar din tainiţa minciunii
se mai află'n ţară unii
care'n ziua de Crăciun
l-au răpus pe căpcăun
şi din nou pornind la viaţă,
vor veni în Marea Piaţă
într'o nouă Golaniadă
toată lumea ca să-i vadă
cum în noua Românie,
tineretul ţării ştie
să lupte pentru dreptate
pentru sfânta libertate,
şi să scoată sabia
pentru Basarabia.....

RĂVAŞE DE PLĂCINTĂ CU DULCEAŢĂ DE CIREŞI AMARE

de ARGUS

ÎNTELEPCIUNEA "PREŞEDINTELUI"

L-au întrebat pe Iliescu'n sală
"Dece-ai adus mineri în Capitală"?
Iar el mereu cu zâmbetul pe gură
a mai lansat o nouă'nvăţătură:
"Nu poţi avea o lume fără soare
decât când cârtiţa e dregătoare"...

LA CARUL CONDUCERII

Badea Ion citind ziarul,
îi spunea lui Stan, amarul:
"Vere vezi că gloaba asta
ne-a adus toată năpastă;
să o dăm la vr'un ţigan,
este Rom şi-i de un an.

DIN TIMPUL CAMPANIEI

Taţa Leana din ogradă
se mira ce vede'n stradă
şi ce-i auzea urechea
dela un' Bătu-l-ar strechea:
"Fraţilor din România,
votaţi cu ...Ecologia..."

COMPETIŢIE

Colo'n umbra pomilor
stă Partidul Romilor
ţinând sfat, că se aude
că la Vadul Morilor
vor să facă, alte rude,
şi Partidul Ciorilor...

LOZINCĂ ELECTORALĂ

Tine minte, trei cuvinte
cetăţene pesimist,
fericirea ţi-o aduce
"Partidul Liber Schimbist".

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

VIZITA PREȘEDINTELUI ILIESCU LA UNICEF

Un cititor "A.B." din New York (Nu-l cunoaștem) ne-a trimis o scrisoare cu rugămintea:... "pentru repararea prestigiului tricolor, vă rugăm să publicați alăturatul articol".

Ciugulim din cele trimise sub titlul: "Succesele pe meridianele Americii ale D-lui Ion Iliescu, președintele României, om cu vastă cultură de apă și muzică rock", iar ca subtitlu, "Copiii de azi vor fi bărbații și femeile de mâine și bunicii de poimâine!"

"Cu ocazia conferinței mondiale cu nivelul la etaj, pentru copii (UNICEF)--scrie A.B.--Dl. Președinte s'a dovedit un specialist în treburile copilărești: cum trebuesc înfășați pruncii ca să nu capete SIDA (Aids) și pieptănați cu cărarea la mijloc, etc."

"TV-ul American (ABC) a vizitat orfelinatele din țară arătând grija guvernului pentru viitorii bunici, dezmințind zvonul că în România orfanii n'ar avea batiste ca să-și sufle nasul."

"Dl. Iliescu s'a bucurat de mare stimă în cercurile diplomatice, însuși președintele Bush și-a amânat planul de a merge în Arabia de Sud ca să vină la ONU să strângă mâna Președintelui României.

Grupuri de refugiați au defilat pe 5-th Ave., purtând placarde: 'Trăiască al doilea Fiu Iubit' și au cântat 'Ole, Ole, să trăiești Iliescule!"

"Dl. Președinte și-a adăugat cultura vizitând câteva muzee, iar pentru îndulcirea relațiilor cu vecina din Apus, Dl. Ion Iliescu a pasat invitația trimisă de președintele Bush--ca să vină la Casa Albă--prietenului Arpad Gomes, președintele Ungariei.

Tot pentru bune relații cu Dl. Vaclav Havel, președintele Cehoslovaciei, Dl. Iliescu a refuzat să citească poezii de Eminescu în fața Parlamentului American".

Publicând acest articol--scrie A.B.--veți stabili adevărul:

"Sunt mincinoase știrile presei 'golăniste' că Românii au purtat placarde 'jos comuniștii', că o doamnă i-a strigat în față "ucigașule", iar Președintele Bush, intenționat a uitat să-l invite la Casa Albă, așa cum au fost invitați reprezentanții fostelor țări satelite.

ERORI ANONIME

Comuniștii, când dau cu oiștea'n gard, spun c'au greșit.

Dar niciodată nu se spune precis ce s'a greșit. Au venit minerii, au devastat, au bătut, au omorît, și Dl. Președinte le-a mulțumit.

Toate aceste crime au fost explicate: s'a comis o eroare!

Dar cine a comis eroarea? Pietonul care se ducea la serviciu, ori minerul care l-a bătut?

S'au devastat laboratoarele universităților, sediile partidelor politice, etc. ...iarăși o eroare!

Unde-i eroarea? Au mai rămas partide de opoziție nedevastate?

A "erorizat" Dl. Iliescu când a mulțumit dela balcon minerilor, ori trebuia să meargă în stradă și să pupe mâna celor care i-au salvat democrația?

Nu pricepeam livretul "Mineramei", dar a venit Dl. Președinte la New York și ne-a pus întrebarea: "Știi dumneata ce înseamnă comunismul?"

Îl asigurăm pe Dl. Președinte că acum știm ce înseamnă comunismul. Ni l-au explicat pe viu minerii!

CU SALAMUL DUPĂ MINE

La sosirea pe aeroportul Kennedy, câinii dresați, au mirosit în bagajele anturajului prezidențial... mere și salam. (Notă: în țară este lege că nimeni nu poate păși peste graniță cu alimente!)

ÎNLESNIRI PRIVIND VIZA DE TURIST ÎN SUA

Ambasada Americană din București anunță:

Cei care doresc să obțină viza de turist trebue să procure:

Pașaport, două fotografii--tip buletin. Invitația dela o persoană din S.U.A. în care să fie menționat venitul anual al persoanei din S.U.A. Vizitatorul trebue să aducă o adeverință de serviciu, în care să fie menționat venitul lunar, plus perioada de concediu acordată de întreprindere.

In general trebue să dovedești că vrei să te întorci în țară.

Aplicanții vor primi răspunsul în timp de o săptămână dela depunerea actelor. Cei refuzați pot obține o convorbire cu Consulul.

CERNAVODA 1994

După amânări, transformări, refuzuri, etc., Canada a decis să ia, sub propria ei supraveghere, terminarea construcției uzinei de energie nucleară dela Cernavodă.

Specialiștii canadieni vor prelua conducerea șantierelor. Canada a acordat credit României și speră că în anul 1994 primul reactor va începe să producă electricitate.

DEMONSTRAȚIILE ANTI-COMUNISTE DIN ȚARĂ

Mari demonstrații de protest au avut loc în toată țara începând cu 1 Noembrie.

Primele proteste au fost organizate de muncitori împotriva "liberalizarii" prețurilor.

Aceste proteste cu caracter economic s'au transformat în demonstrații politice împotriva președintelui Ion Iliescu și a guvernului lui Petre Roman.

Demonstrații anticomuniste au avut loc în Piața Revoluției (Piața Palatului) precum și în Piața Universității.

La Timișoara, manifestanții au demonstrat în Piața Operei, solidarizându-se la lupta anticomunistă.

La Brașov, zeci de mii de manifestanți au protestat în Piața Sfatului. Cu această ocazie a vorbit Dna Doina Cornea, originară din Brașov.

De asemenea, au avut loc demonstrații similare la Cluj (în Piața Libertății),la Constanța,(în Piața Ovidiu), cât și la Craiova, Hunedoara, Suceava, Iași, Sibiu, Bacău, etc.

DEMONSTRANTI PE STRAZILE BRASOVULUI

ÎNTR'O LUME ÎN CARE PREȚURILE ENERGIEI CRESC

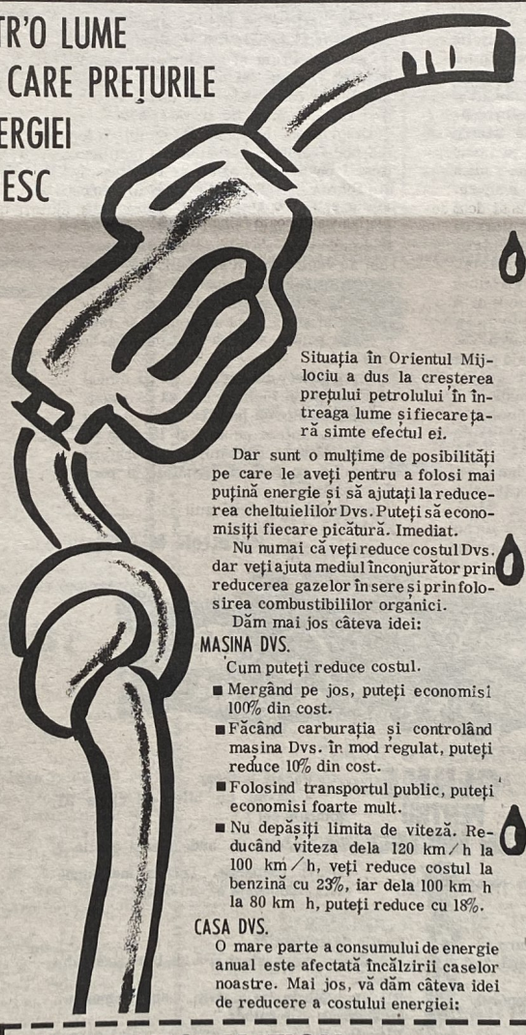

Situația în Orientul Mijlociu a dus la creșterea prețului petrolului în întreaga lume și fiecare țară simte efectul ei.

Dar sunt o mulțime de posibilități pe care le aveți pentru a folosi mai puțină energie și să ajutați la reducerea cheltuielilor Dvs. Puteți să economisiți fiecare picătură. Imediat.

Nu numai că veți reduce costul Dvs., dar veți ajuta mediul înconjurător prin reducerea gazelor în sere și prin folosirea combustibililor organici.

Dăm mai jos câteva idei:

MAȘINA DVS.

Cum puteți reduce costul.

- Mergând pe jos, puteți economisi 100% din cost.
- Făcând carburația și controlând mașina Dvs. în mod regulat, puteți reduce 10% din cost.
- Folosind transportul public, puteți economisi foarte mult.
- Nu depășiți limita de viteză. Reducând viteza dela 120 km/h la 100 km/h, veți reduce costul la benzină cu 23%, iar dela 100 km h la 80 km h, puteți reduce cu 18%.

CASA DVS.

O mare parte a consumului de energie anual este afectată încălzirii caselor noastre. Mai jos, vă dăm câteva idei de reducere a costului energiei:

PUTEȚI ECONOMISI FIECARE PICĂTURĂ ASTFEL:

ÎNCĂLZIREA

- Dacă coborîți termostatul Dvs. dela 22°C la 20°C în timpul zilei și la 17°C noaptea, puteți economisi 15% din costul încălzirii.
- Încălzitoarele cu petrol trebue curățate o dată pe an.
- Curățați sau înlocuiți filtrele dela încălzitoarele Dvs. regulat.
- Etanșați conductele de aer dela încălzitoarele Dvs. cu bandă specială și izolați conductele de aer cald ce trec prin spații neîncălzite.

IZOLAȚIA

Etanșați ferestrele și ușile.

Astupați locurile libere la uși și ferestre.

Izolați podul, pereții și pivnița la nivelele recomandate. Instalați o barieră pentru vapori unde este necesar.

LUMEA DVS.

Aproape fiecare bucată de plastic pe care o folosiți este derivată din combustibili organici. Producția de hârtie, metal și sticlă folosește cantități enorme de energie. Așa că protecția mediului înconjurător cu 3R este la fel de vitală. Reduceți folosința de energie oriunde puteți. Refolosiți sacii, conteinerele, sticlele și materialele de ambalat când este posibil. Comunitatea Dvs. probabil că are centre de reciclare și programe la care puteți participa.

ȘI NOI PUTEM AJUTA

Noi avem încă o serie întreagă de idei în privința conservării energiei.

SUNAȚI LA NUMĂRUL DE TELEFON GRATUIT AL SERVICIULUI DE ENERGIE

1-800-267-4248

In timpul orelor de lucru
Luni - Vineri

FREE INFORMATION "M"

Please rush me your Energy Savings Package today.

Name _____

Address _____ City _____

Province _____ Postal Code _____

Send to: Energy Publications, 580 Booth Street, Ottawa, Ontario K1A 0E4

Energy, Mines and Resources Canada — Hon. Jake Epp, Minister

Énergie, Mines et Ressources Canada — L'hon. Jake Epp, Ministre

Canada

CUVANTUL COPIILOR

ABECEDAR CREŞTIN

Dragi copii,

In vremea aceea era un împărat în Roma care se numea Cezarul Augustus. Acesta voia să ştie câţi oameni trăiesc în imperiul lui. Deci a dat o poruncă să fie număraţi. Dar cum putea să se facă aceasta fără ca să nu se încurce şi să numere pe unii de mai multe ori, iar pe alţii deloc? S'a hotărît ca fiecare familie să meargă şi să se înscrie în oraşul în care se născuseră părinţii şi bunicii lor.

După cum bine ştiţi cu toţii, Crăciunul este ziua de naştere a Domnului nostru Iisus Hristos, Maica Domnului trebuia să nască. Ca să se supună poruncii împăratului a plecat împreună cu Iosif, un om sfânt care avea grijă de ea, către un orăşel, foarte departe de Nazaret, unde trăiau ei, care se numea Betleem.

Drumul a fost foarte greu. Când se înseră au intrat în Betleem. Lume multă din toate părţile. Incepuseră să răsară stelele şi frigul era tot mai greu de îndurat. Iosif era supărat şi dezamăgit şi inima lui tot mai neliniştită pentrucă ori şi unde bătuseră la poartă pentru găzduire li se spuseseră că nu mai este nici un loc. Toate hanurile, adică hotelurile, şi toate casele erau ocupate.

Sfântul Iosif era disperat. Ce să facă acum? El ar fi putut să petreacă noaptea şi afară pentrucă nu-i păsa prea mult de el, dar se gândea la Maica Domnului. Cineva l-a îndrumat spre marginea oraşului unde era o peşteră şi unde ar fi putut să stea peste noapte.

Când au ajuns acolo înlăuntru era noapte şi frig. Era un fel de grajd pentru animale. Sfântul Iosif a făcut un foc înlăuntru şi lângă ieslea animalelor a aranjat un loc unde Maica Domnului să se odihnească. Peste noapte Sfânta Fecioară Maria a născut pe Iisus Hristos. Totul s'a umplut de lumină şi peştera părea mai frumoasă decât orice palat împărătesc. Se născuse Mântuitorul lumii. Ingerii coborau şi urcau spre ceruri şi cântau aşa de frumos cum nu se mai auzise niciodată pe pământ. Mii de coruri îngereşti se auzeau cântând: "Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace şi între oameni bună voire."

Nu departe de Betleem, pe dealuri, erau ciobanii cu oile. Ei au văzut o lumină mare venind spre ei şi s'au speriat! Nu mai văzuseră niciodată un înger. Când îngerul a stat deasupra lor aceştia tremurau de frică aşteptând să li se vestească o mare nenorocire, dar îngerul a zâmbit la ei: "Nu vă temeţi. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că vi s'a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David." Ingerul, de asemenea, le-a spus şi cum să-l găsească. Vor găsi un prunc, culcat în iesle şi înfăşat în scutece.

Câtă bucurie pe păstori! Imediat au luat tot felul de daruri şi au plecat. Când au găsit pe Prunc şi pe Mama lui i s'au închinat şi i-au luat din peşteră şi i-au dus într'o casă unde mai târziu îi vor găsi cei trei magi de la răsărit.

Dragi copii, Naşterea Domnului este cea mai frumoasă sărbătoare a familiei. Rugaţi pe părinţii voştri să vă citească din Sfânta Scriptură în fiecare zi. Acolo veţi găsi la Sf. Matei şi Sf. Luca mult mai pe larg şi mult mai clar decât cuvintele mele cum s'a născut Iisus Hristos, cum au venit păstorii şi magii, care erau regi în nişte ţări îndepărtate şi cum, în cele din urmă, Sfântul Iosif, cu Maica Domnului şi cu Iisus au trebuit să fugă în Egipt pentru a scăpa de mânia regelui Irod.

Si nu uitaţi dragi copii, ca nu numai de Crăciun, ci în fiecare zi să vă rugaţi împreună cu toată familia. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi şi tuturor vă dorim Sfintele Sărbători ale Naşterii Domnului cu fericire, sănătate şi pace dumnezeiască.

La mulţi şi fericiţi ani!

Părintele MITREL

NE IUBEŞTE DUMNEZEU

Elu plânge şi şopteşte:
-Nimeni nu mă mai iubeşte!
-Nu plânge, copilul meu:
te iubeşte Dumnezeu,
E-o iubire cum nu-i alta
de curată şi înaltă.
El ţi-e Tată sus, în cer.

Mă închin la El,
şi-i cer -
tot ce cred că îmi lipseşte...

Si Iisus te mai iubeşte,
El a pătimit, ştii bine,
pentru mine, pentru tine,

Când necazurile dor,
tu,
să-L chemi în ajutor,

Puiul mamii, să iei seamă:
tot în cer mai ai şi-o mamă,
Maica Domnului, curată
în lumină îmbrăcată.
E o maică-atât de bună!

Hai Eluţu, împreună,
în genunchi să ne-aplecăm
să'nvăţăm să ne rugăm.

Florica BAŢU

GLUME PENTRU CEI MAI MICI

Mama vorbea copilului despre o mătuşă bătrână:
- Tu nu ştii -zicea ea- cât de bună şi frumoasă e mătuşa; are un păr parcă e argint.
Copilul: -Mamă, atunci mătuşa e şi bogată dacă are părul de argint.

Păcală la tren:
- Dă-mi un bilet de clasa III, domnule şef!
Seful gării: Da unde mergi omule?
Păcală răspunde: Treaba mea unde merg; dumneata dă-mi bilet!

Pădurarul plecă cu fiul său în pădure să taie lemne. Abia apucă cărarea şi băgă de seamă c'a uitat toporul acasă.
- Gheorghiţă, dă fuga, vezi nu-i toporul lângă uşă?
Băiatul se duse într'o goană şi iată-l venind gâfâind:
- Da, tată, toporul era acolo lângă uşă.

Tatăl: -Iţi place la şcoală, puiule?
Copilul: -Imi place tată.
Tatăl: -Si când îţi place mai mult la şcoală?
Copilul: -Când sună clopotul să plecăm acasă.

Lecţie de gramatică.
Invăţătorul către elev: -Fă analiza cuvântului gheaţă.
Elevul: -Substantiv comun, genul femenin...
Invăţătorul: -Ce număr?
Elevul: -După cum e piciorul celui care o poartă.

Vasilică se suie în tramvai. Vine încasatorul, îi cere taxa şi-l întreabă:
- Copile, până unde mergi?
Vasilică: Dă-mi bilet până la bunica.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Florian, 22 ani, 1,82 m, bijutier, designer, doresc să cunosc persoană corespunzătoare. Răspund tuturor scrisorilor însoțite de fotografie. Adresa: Faludistr.12, 7540 Gussing, Os'erreich (Austria).

*Mariana Marinescu, inginеră română, 28 ani, 1,65 m., 65 kg, șatenă cu ochi verzi, doresc corespondență cu cetățean străin de origine română în vederea prieteniei (eventual căsătorie). Vă rog răspuns și fotografie la adresa: Str. Stefan Gheorghiu Nr.125, Ploiești, cod 2000, România.

*Cetățean canadian, pregătire medie, fără obligații familiare, 43 ani, 1.75 m., 86 kg, doresc corespondență în vederea căsătoriei cu tânără Română din orice țară. Scrieți la redacție, pentru "EUGEN DIN MONTREAL".

*Suedez de origine română, 1,75 m, 70 kg, 25 ani, student electro anul III, doresc corespondență în engleză sau română cu tânără drăguță și simpatică, fără vicii, studentă la medicină, în USA sau Australia, preferabil de origine română".

*Inginer electronist, 33 ani, 1,75 m, prezentabil, doresc căsătoria cu o doamnă corespunzătoare din SUA sau Canada. Sunt foarte serios interesat de întemeierea unui cămin fericit, căruia aș dori să-i dedic toată atenția. Rog să-mi fie trimise scrisori însoțite de o fotografie recentă. Vârsta nu e critică, numai seriozitatea. Adresa: R. Lucian, 3295 Lackenhof 24, Austria.

*Doamnă singură, fără obligații, vârsta 45 ani, minioană, drăguță, dorește să cunoască cetățean român stabilit în Canada, vârstă apropiată. Răspuns cu fotografie. Greceanu Ana, Str. Didițel nr.24, sector 4, București.

*Văduv, cetățean canadian, profesie bună, înalt, inimos, dorește cunoștință serioasă, până la 45 de ani. Răspundeți cu fotografie recentă la: Station "A", Box. 275, Winnipeg, Manitoba, R3K 2A1, Canada.

*Dana Merluscă, 19 ani, șatenă, ochi albaștri, 1,72m, 60 kg, dorește să poarte corespondență cu tineri între 20-25 ani din USA, Franța, Italia, Australia. Rugăm scrieți la: Dana Merluscă, Str. Plugului nr.4, Tecuci, Jud. Galați, cod 6300, România.

ANUNȚĂM
DESCHIDEREA CABINETULUI MEDICAL
DR. JACOB SWEIDAN
-TUSTIN MEDICAL CENTRE, SANTA ANA-
Santa Ana - Tustin Medical Center
801 N. Tustin Ave. Ste. #305
Santa Ana, CA 92705
Tel: (714) 571-0301
Adult Medicine • Pediatrics • Neonatology
Medicină generală, pediatrie, subspecialitate:
NEONATOLOGIE
Cabinetul este echipat cu E,K.G., Spirometry, Laborator, Mese de tratament computerizate
VORBIM ROMÂNEȘTE
ACCEPTĂM MEDICAL,
MEDICARE ȘI ORICE ALTĂ ASIGURARE

S.O.S.
Pentru salvarea unui experiment - în arta plastică al Dlui Prof. Victor Foca - Botoșani
Ne roagă să-l ajutăm a-și salva opera la care lucrează de 23 de ani, fără niciun sprijin din partea autorităților.
Informații pentru cei interesați, la adresa:
Victor Foca
Str. Cuza Vodă Nr. 3
Bloc M3D, Scara B, Etaj 2, Apt. 6
Botoșani - 6800, România.
Telefon: 985- 10738

FLORIDA
MARYDeROSA REAL ESTATE INC.
Vă oferă: CASE, MOTELE. HOTELURI, MAGAZINE, RESTAURANTE,
în scopul unei eficiente investiții într'o zonă deosebit de frumoasă și liniștită, situată între două centre importante:
MIAMI - FORT LAUDERDALE
-MARIANA HUS-
TELEFON: (305) 925-7784, orele: 10.30 AM - 8.30 PM
(305) 456-7277, orele: 8.30 AM - 10.30 AM

Mutual of Omaha Insurance Company — La Mutuelle d'Omaha Compagnie d'assurance
PAUL SÂRBU
-Reprezentativ-
PENTRU TOȚI ROMÂNII DIN ONTARIO
Life Insurance- Educational Plans- Retirement Plans- Employee Benefits- Disability Income Protection- Visitors to Canada Insurace- Travelling Insurance (Outside Province of Res.)
265 Rimrock Road, Suite 205
Downsview, Ont. M3J 3C6
Res.: 429-0951 • Bus.: 631-6523

HENDRIX AUTO-BODY & SERVICE
COSTICĂ UNGUREANU
RESTAURARI DE MASINI DE LUX SI ANTICE
* MANOPERA SISTEM EUROPEAN
* RESTAURARI COMPLETE
* SASIURI
* LUCRARI LA CERERE
*LUCRU DE CALITATE PENTRU COMPANII DE ASIGURARE
*SUDURA SI ANTIFONARE
*VOPSIRE DE CALITATE DUPA PROCEDEE TEHNOLOGICE EUROPENE
* ESTIMARI GRATUITE
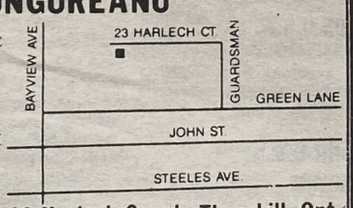

23 Harlech Court, Thornhill, Ont
Tel:(416) 764-3751 Fax:(416) 764-1923

Foamea prizonierilor

Ioan RESLER

Începuse - așa cum vremea o sortise - încă o iarnă grea, cu geruri mari, cu viscol și zăpadă multă.

Încă o iarnă cu frig în case, cu foame, lipsuri și nevoi și griji-așa cum "cel mai iubit" poporului cel mut și mult o hărăzise.

Din urmele lăsate de jivine, în jur pe la pătule, se ntrezărea, sub grelele zăpezi, cum încolțește, palidă, speranța roadelor de mâine.

Bătând cu pintenii peniței cuvintele de lemn, scribii, se osteneau de pe acum să stoarcă din elesărmanele cuvinte - noi rezonanțe scărțâite, umflând în cifre nemaiîntâlnite succese și glorii măsluite pentru discursul triumfal pe care "oratorul" avea să-l bâlbâie la "bâlciul" programat în primăvară.

În "alcoovul" cald, servii cei mari, se plictiseau cumplit sorbind licorile de prin pocale, și picoteau discret în moile sofale, în fața "celui mai..." ce repeta înregistrând vorbe de clacă,npestrițate pe banda cu "lozinci, urale și ovații" mai înainte aranjate.

Din spatele ferestelor înalte, totul părea frumos și calm în țară.

Atâta doară, că'n aer plutea o liniște ciudată...

Dela un timp, afară, începuse ca să bată un vânt înșelător de primăvară.

Un vânt ce adia când tare, când ușor.

Un vânt ce desprindea la întâmplare, în piață, sau la colț de stradă, câte un steag, sau vreo lozincă - mai mică sau mai mare - și, peste care "prizonierii cei mulți și mulți" călcau cu nepăsare.

Un vânt care bătea'n obloane noaptea, prevestitor.

Incinse de fiorul fals al primăverii "gloatele de prizonieri înfometate" deveneau și ele din ce în ce mai agresive și mai înverșunate.

Se impunea concluzia că trebuiau luate măsuri severe de pază și securitate și că acum, în prag de primăvară, era chiar necesar și bine să fie "curățate" prea se'nmulțeau, umplând întreaga țară!

In atmosfera de masacru ce începea să crească - mute dar multe- "gloatele de prizonieri flămânde" simțeau că'n sinea lor "ceva" se chinuia să nască.

Simțeau că pot, că trebue, acum, să glăsuiască!

Un glas, precum un clopot uriaș, umplea văzduhul în cetate.

"Gloatele de prizonieri flămânde", acum descătușate, cereau cu disperare să-și potolească foamea... nu cea de pâine, cea de libertate.

DE NACHTEGAAL VAN LISSE
EUROPA ON SALE
CALL ADRIAN
(416) 591-5466
TRAVEL & TOURS
DORIȚI SĂ CĂLĂTORIȚI?
VĂ OFERIM CELE MAI AVANTAJOASE PREȚURI
ROMÂNIA
SUB 1000 DOLARI
ÎN SEZON DE VARĂ
TORONTO - BUCUREȘTI dela 850.00
EDMONTON - BUCUREȘTI dela 1250.00
TORONTO - FRANKFURT dela 599.00
TORONTO - LONDRA dela 499.00
DIN EUROPA SPRE BUCUREȘTI DELA 150.00
ÎNCHIRIERI DE MAȘINI
ÎN GERMANIA, AUSTRIA, IUGOSLAVIA ȘI ROMÂNIA
PREȚURI SCĂZUTE PENTRU ORIENT, CALIFORNIA ȘI CARAIBE
BILETE # PLĂTITE # ÎN AVANS
BUCUREȘTI-TORONTO
TELEFONAȚI:
ADRIAN PINTEA (416) 591 5466 TORONTO
385 Yonge Street, Ste. 301 Toronto, Ont. M5B 1S2
Tel: (416) 591-5466 Fax: (416) 597-0217

ALIANȚA CIVICĂ

Mai multe grupări ale societății civile: Asociația 15 Noembrie Brașov, Solidaritatea Universitară, Societatea Timișoara, Grupul pentru Dialog Social, Societatea Agroa Iași, Grupul Independent pentru Democrație, Asociația Prodemocrația și mai mulți semnatari ca reprezentanți ai acestor grupări ori cu titlu personal, luând act de impasul social generat de intolerabila tăcere asupra adevărului despre revoluție și despre mișcările sociale care au culminat cu violențele din 13-15 Iunie, având în vedere sentimentele de disperare ale celor care văd cum au fost trădate victimele din Decembrie și cum recuperarea vechiului aparat de stat și de partid capătă treptat dimensiunea unei contra-revoluții, urmărind cu îngrijorare blocajul structurilor economice, datorită unui corp birocratic care nu vrea să renunțe la vechile și nemeritatele lui privilegii; având în vedere lipsa de speranță a sutelor de mii de Români, care au luat calea exilului, luând în considerare că forța alternativă interesată să se opună și capabilă să se opună acestor tendințe, a fost și este societatea civilă, au hotărît înființarea Alianței Civice, drept structură de cooperare a tuturor energiilor sociale, care susțin valorile credinței umanismului, democrației, la rândul lor singura cale de propășire și recâștigare a demnității naționale.

DECLARAȚIA DE PRINCIPII

Societatea românească se zbate într'o criză gravă din care nu poate ieși, decât printr'un efort al nostru, al tuturor;

- Alianța Civică se adresează tuturor celor ce se consideră la fel de răspunzători de viitorul României, ca și cei ce se află la putere;

- România se găsește împinsă într'un angrenaj putând duce la catastrofă, dacă grupurile, personalitățile, persoanele care au dovedit atașament pentru democrație și valorile civilizației europene, nu întreprind o largă acțiune în cadrul societății civile;

- Viitorul nu depinde decât de hotărîrea noastră de a ne dedica în întregime redresării naționale;

- Alianța Civică își propune să acționeze energic pentru sprijinirea procesului de dezvoltare a unei societăți civile, singura în măsură să asigure exercitarea drepturilor cetățenești;

- Alianța Civică consideră ca factori agravanți multiplele forme de intoleranță, mistificare, ură, corupție, egoism, rea voință, Alianța Civică militează pentru eradicarea tuturor acestora și susține că avem tot atâta nevoie de adevăr, ca și de pâine;

Fără o reînviere grabnică a adevărurilor morale afirmate în revoluție, poporul nostru este în pericol de a se cufunda în haos și barbarie;

- Suntem conștienți că protecția cetățeanului nu se poate realiza decât într'o economie liberă;

- Suntem săraci într'o țară bogată. Singura ieșire o reprezintă inserarea economiei românești în circuitul mondial prin trecerea la o economie de piață;

- Alianța Civică sprijină o reformă radicală și realistă, ca singura ieșire din situația în care ne aflăm, dar și luarea concomitentă a tuturor măsurilor de protecție socială, mai ales a păturilor sărace și dezavantajate.

Susținem că reformarea economiei românești nu se poate face decât în strânsă legătură cu democratizarea deplină a vieții politice și sociale.

Ne pronunțăm pentru o constituție care să garanteze toate libertățile din democrațiile tradiționale;

-Respectul pluralismului, al dreptului de asociere, asigurarea drepturilor omului, libertatea presei, sunt valori în afara cărora societatea civilă și statul de drept nu pot exista.

- Alianța Civică respinge orice formă de cenzură și limitare a libertății de expresie a cetățenilor;

- Alianța Civică afirmă că numai o exprimare corectă și la timp poate feri societatea de abuzuri și încălcări ale regulilor democrației și duce la formarea unui cetățean implicat conștient în viața politică și socială.

- Alianța Civică susține dreptul fiecărui cetățean de a avea acces la sursele de informare, precum și la documentele administrației locale și culturale, ca în toate societățile civilizate.

Astfel, alegătorul își va putea exercita controlul permanent asupra puterii pe care el însuși a delegat-o să-i apere interesele.

- Alianța Civică apără fără rezerve valorile europene cărora prin origine, mentalitate și tradiție le aparțin. Românii trăiesc astăzi pe toate continentele. Fie ca înurma eforturilor noastre, să asigure patriei un viitor.

- Alianța Civică susține că e nevoie mai mult ca oricând de acțiuni energice și largi de protecție a cetățeanului. In acest cadru, Alianța Civică apără revendicările muncitorilor pentru bunăstare, pentru o viață mai demnă și îndeplinăa libertate, pentru drepturile izvorîte din munca lor;

- Alianța Civică militează pentru împroprietărirea cu pământ a țăranilor.

- Alianța Civică se manifestă împotriva oricăror forme de violență, inclusiv amenințarea cu folosirea ei;

- Alianța Civică cheamă biserica să sprijine eforturile de reînviere a societății civile și să-și asume răspunderile care îi revin.

- Alianța Civică invită cetățenii să adere la declarația noastră și să-i aducă îmbunătățiri.

Nu putem reusi decât împreună!

Printre alții, semnează: Gabriel Andreescu - fizician; Vartan Arachelian - redactor la televiziune; Petre M. Băcanu - ziarist; Horia Bernea - pictor; Ana Blandiana - scriitor; Octavian Buracu - medic; Liviu Ciocârlie - conferentiar doctor , Emil Constantinescu - conf. dr. Univ. Buc; Doina Cornea - profesor; Petru Creția - filolog; Mircea Diaconu - actor ; St. Augustin Doinaș - scriitor; Constantin Ticu Dumitrescu - președintele AFDP; Sorin Dumitrescu - pictor; Radion Galeriu - medic; Dan Grigore - prof. muzicolog; Stere Gulea - cineast; Florin Iaru - scriitor; G. Liiceanu - scriitor; Nicolae Manolescu - prof. dr.; Angela Marinescu - scriitor; Mariana Mihuț - actor; Horia Moculescu - compozitor; Marian Munteanu - student; Stefan Niculescu - compozitor; Alexandru Paleologu - scriitor, Octavian Paler - scriitor; Păun Ion Otiman - prof. dr. rector Univ. St. Agricole, Alex. Petzamosca - medic; Lucian Pintilie - regizor; Mariana Popa - conf. dr.; Nicolae Predescu - prof.; Silvia Radu - sculptor; Victor Rebengiuc - prof. dr. rector Acad. Teatru-film București; Corneliu Regman - scriitor; Mircea Spătaru - sculptor, rector Acad. de Arte; Petre Stoica - scriitor; Liviu Ioan Stoiciu - redactor șef - Contrapunct; George Serban - asist. universitar, Timișoara; Mihai Sora - filosof; Stelian Tănase - redactor șef revista "22"; Eugen Todoran - prof. dr. rector Univ. Timișoara; Eugeniu Toma - fizician; Eugen Tudose - lăcătuș mecanic Brașov; Atanasie Trutea - Decan Fac. Fizică; Tora Vasilescu - actor; Alexandru Valentin - Decan Fac. Filosofie; Mihai Zamfirescu - prof. universitar; Vladimir Zamfirescu - pictor.

FILIALE ÎN STRĂINĂTATE

PROVINCIA ONTARIO-CANADA

PURTĂTORI DE CUVÂNT

George BALASU	-	farmacist
Mihaela MOISIN	-	inginer
Dumitru ICHIM	-	preot
Nicolae ZELEA	-	preot
Tudor MURGOCI		
Florin SANDULESCU		

PROVINCIA QUEBEC-CANADA

PURTĂTORI DE CUVÂNT

Alex. GRIGORE	-	inginer
Laura RIGA	-	fostă deținută politică
Nicu NAUM		
Nicolae POPESCU	-	doctorand
Petre POPESCU	-	preot

GERMANIA

PURTĂTORI DE CUVÂNT

Dumitru CUCU	-	dr. inginer
Ina PACURARIU		

STATUL ILLINOIS-U.S.A.

PURTĂTORI DE CUVÂNT

Eugen BARSAN	-	scriitor
Mircea SABAU	-	profesor univ.
Ghe. RADULESCU	-	profesor univ.
Ilie LUCUTA		

STATUL NEW YORK-U.S.A.

PURTĂTORI DE CUVÂNT

Pană ZAHU	-	scriitor,fost deținut politic
Nic. ILIESCU	-	profesor univ.
Aurel CIUFECU	-	profesor univ.
Elena MUNTEANU		

WASHINGTON-U.S.A.

PURTĂTORI DE CUVÂNT

Ghe. CALCIU	-	preot
Ghe. CUCU	-	inginer
Stefan DUMITREASA	-	inginer

STATUL OHIO-U.S.A.

PURTĂTOR DE CUVÂNT

Ion HALMAGHI	-	profesor univ.

STATUL CALIFORNIA-U.S.A.

PURTĂTORI DE CUVÂNT

Dan MOLDOVAN	-	profesor univ.
Dan PAUN	-	arhitec
Viorel POPESCU	-	doctor
Nic. POPA	-	fost deținut politic
Lucian CRUCEANU	-	asistent cercetător

Listele rămân deschise pentru toți Românii din străinătate

MARE DEMONSTRAȚIE ÎN BUCUREȘTI

CEI PESTE 200.000 DE DEMONSTRANȚI DIN BUCUREȘTI

Peste 200.000 de cetățeni au mărșăluit prin București în ziua de 15 Noembrie și alte zeci de mii, în diferite orașe ale țării. Aceasta a fost cea mai mare demonstrație de protest în România, dela Revoluția din Decembrie 1989.

In București, demonstranții au mers în marș dela Piața Universității până la clădirea guvernului, cerând demisia FSN dela conducerea țării.

Acest protest a fost organizat de "Alianța Civică", blocul opoziției de pe întreaga țară, înființată recent, precum și de muncitorii implicați în revolta din 15 Noembrie 1987 din Brașov.

Comemorarea zilei de 15 Noembrie 1987 a fost folosită de demonstranți pentru a aminti poporului român că lupta anticomunistă nu s'a terminat, precum și pentru a-și arata revolta la decizia parlamentului în majoritate fesenist, de a acorda guvernului puteri speciale de a conduce economia prin decrete.

La acest cel mai mare protest s'a scandat: "păcat, păcat de sângele vărsat", "somn ușor, somn ușor ați votat un dictator", "Nu stați în balcoane că muriți de foame", "Unde's teroriștii I-ați făcut miniștri", etc.

Demonstranții au înconjurat clădirea guvernului, cerând desființarea Frontului Salvării Naționale și "pensionarea" lui Ion Iliescu și al lui Petre Roman.

Vorbitorii au cerut de asemenea ca toate datoriile și tranzactii economice ale guvernului să fie făcute publice, precum și toate proiectele de reforme să fie discutate public înainte de a fi decise de un parlament controlat de guvern.

De asemenea, Alianța Civică a cerut să se găsească vinovații pentru crimele din timpul revoluției și al mineriadei.

Chemarea acestei mari manifestații a fost: "Cine stă deoparte, nu vrea libertate".

ŞTIRI DIN ŢARĂ

DIN 30 ÎN 30 DE ZILE

UN TEZAUR DAT UITĂRII

Până la pâinea cea de toate zilele, necartelată, Românul va trebui să aştepte încă un an sau doi, iar în 3-4 ani, nu va mai sta santinelă la uşa măcelăriei ca să aştepte delirul suprem: Vine carnea!

Peste 5-7 ani industria, cu ajutorul împrumuturilor, va respira în trei cilindri...Vom fi fericiţi şi privatizaţi!

Ne vor trebui ani de Purgatoriu, nu ca să întrăm în Rai, ci ca să ieşim din Raiul Comunist.

Dar în goana după două televizoare şi maşină în garaj, am uitat de adevărata bogăţie sufletească ce ne-a fost mutilată sub povara minciunii şi teroarei.

Am uitat OMENIA!

Va trebui să treacă timp, o generaţie ori mai mult, până ne vom regăsi cel mai preţios tezaur ce ne-a fost dăruit în clipa zămislirii ca neam creştin.

Furturile, neîncrederea, nepăsarea, ura, gelozia, în care ne scăldăm, sunt consecinţele unei educaţii care a început din prima zi când copilul şi-a băgat nasul în buchiile abecedarului.

I s'a spus că Dumnezeu nu există, că mila înseamnă slăbiciune, că trebue să-ţi iubeşti "Partidul" şi să-ţi denunţi părinţii. Tata şi mama devenind maşini de reproducţie cu cota fixă de patru exemplare.

Retrezirea omeniei, e cheia supravieţuirii noastre ca Români.

Din fericire, omenia n'a dispărut. Se găseşte pitulată, alături de credinţă, în inima ţăranului: talpa ţării de mâine.

ÎN AŞTEPTAREA IERNII ŞI A INFLAŢIEI

Statul a inclus în buget suma de 25 miliarde lei pentru subvenţionarea energiei, combustibilului, chiriei şi unor alimente de strictă necesitate.

Pentru a menţine forţa de cumpărare la un nivel egal cu cel al inflaţiei se vor face statistici lunare care vor servi ca "indicele mediu previzibil de creştere a preţurilor şi tarifelor, care va servi la indexarea salariilor şi pensiilor"

Se vor acorda " ... sume fixe pe persoană, atât salariaţilor cât şi pensionarilor," în acord cu inflaţia (Legea 19 1990).

Leul a fost devalorizat: 35 lei pentru $1.

In timpul inflaţiei din Germania (Războiul nr. 1) muncitorii încasau leafa zilnic, iar pe bancnote nu mai era loc de zerouri.

ECHIPA NOUĂ S'A ÎNVECHIT

Dl. Prim-ministru a anunţat o solidă remaniere.

Au fost "eliberaţi din funcţii" 18 secretari generali şi mai puţin generali. Cinci dela Ministerul Agriculturii şi Alimentaţiei, doi dela Ministerul Resurselor şi Industriei, trei dela Ministerul Lucrărilor Publice şi Transporturilor, etc.

Schimbările ne arată unde scârţâie căruţa:

Agricultură, Industrie, transport, lucrări publice, etc.

REVINE M.A.N.?

Domnului Preşedinte nu-i place să aibă un Parlament bicameral, aşa că doreşte formarea unei singure adunări legislative.

Dl. Iliescu păşeşte pe urmele "Fiului Răposat" care avea ca ştampilă pentru aprobarea decretelor "Marea Adunare Naţională".

VIZITA DNEI ROMAN ÎN USA

La începutul lunii Noembrie, soţia primului ministru Petre Roman, a făcut o vizită în Statele Unite. Ea a petrecut un concediu de trei săptămâni la New York, Boston şi Washington.

Motivul vizitei în America a Dnei Mioara Roman, a fost participarea la vernisajul expoziţiei Brâncuşi dela New York.

Soţia primului ministru Roman, a făcut câteva declaraţii procomuniste, care merită să fie cunoscute cititorilor noştri:

- Toate agenţiile străine de spionaj acţionează în România, pentru a destabiliza situaţia economica a ţării.

- Partidele de opoziţie fac jocul străinătăţii, în timp ce Iliescu şi FSN-ul reprezintă interesele poporului.

- Evenimentele dela Timişoara din Decembrie, anul trecut, a fost resultatul agenţiilor străine, atât din Est cât şi din Vest.

- A 'condamnat Statele Unite, care se lasă influenţate de către cei ce doresc răul României, pentru refuzul de a acorda ajutor României, o ţară, a spus dânsa, prietenă cu U.S.A.

"LIBERALIZAREA" PREŢURILOR

Pe data de 1 Noembrie a fost anunţată aşa zisa "liberalizare"a preţurilor. In fond este vorba de o scumpirea a lor. Preţurile au crescut de 2 ori şi chiar de 10 ori la produse care nu erau deloc neglijabile.

BANCA PENTRU TINERET

Începând dela 1 Ianuarie 1991 toţi cetăţenii capitalei şi S.A.I., până la vârsta de 40 de ani, vor putea face împrumuturi pentru construiri de case, cumpărări de automobile, mobile, pentru excursii, probleme de sănătate, etc.

Pentru moment nu se va lucra cu bani în numerar, ci cu carnete C.E.C. la purtător cu limită de sumă.

Banii trebuesc cheltuiţi numai pentru a acoperi scopul împrumutului.

INDEPENDENTE DAR CU DIFICULTĂŢI

Braşov, Timişoara, Târgu Mureş, Oradea, Cluj au posturi de TV care transmit cca.10 ore pe săptămână. Ele se ocupă de probleme locale şi vor să fie neutre. Dar neutralitatea înseamnă a fi contra guvernului aşa că li se pun beţe "politice" în roate.

Redăm cazul postului TV-Braşov: Pe timpul alegerilor emisiunea a fost suprimată din ordinul primarului pe motiv de nereguli financiare... neregulile, curios, au dispărut după alegeri.

"In acest fel--scrie "România Liberă", 23.10.90--braşovenii au fost lipsiţi de posibilitatea de a cunoaşte candidaţii înscrişi pe liste şi programele lor, ceea ce a condus la un vot mai degrabă după 'ureche' decât după convingerea bine fundamentată pe informare corectă şi precisă."

Emisiunile micilor posturi independente din provincie dau ştiri pe care postul TV cel Mare şi "Liber" din Bucureşti, le gâtuie pentrucă aşa cer interesele F.S.N.-ului.

Una din metodele cu care Dl. Preşedinte Iliescu şi-a adunat cele 85% din voturi.

MAURII AU VOTAT...

Inainte de alegeri săptămâna de lucru a fost redusă la cinci zile, acum Dl. Roman a anunţat că se revine la vechiul orar de 44-48 ore săptămânal, pe motivul că producţia a scăzut cu 28% şi exportul cu 46%. Cauza scăderii productivităţii nu se spune...

POVESTE CU PORCI ADEVĂRAŢI

Conform planurilor economiei centralizate există un trust destinat creşterii porcilor...şi livrării cărnii la export.

Iată raportul dela complexul Palota (Bihor): La sfârşitul lui Noembrie 1989 erau în stoc cca. 249 mii de porci, dar la 30 Decembrie 1989 (după Revoluţie), stocul a fost redus la 97 mii de porci. Unde s'a "topit" slănina celorlalţi 152 mii de porci?

Scuza c'au murit nu-i verosimilă. Sunt prea multe decese, prea repede şi n'a fost nici o epidemie.

S'au donat porcii. de bucurie c'a reuşit revoluţia, tovarăşilor dela "Trustul pentru ....livrarea cărnii"? ori revenim la o a treia explicaţie?

S'au falsificat statisticile ca să mulţumească pe vechiul dictator care putea să se laude că în România porcăria e în plin progres.

HAIDUC LA BUCUREŞTI

Fostul securist Matei Pavel HAIDUC (azi Mathieu Forestier) a luat parte la Târgul Internaţional din Bucureşti ca reprezentant pentru Europa al firmei "Thompson"...

Se ştie că Matei Haiduc a fost trimis la Paris, (1982) din ordinul lui Ceauşescu, ca să-i omoare pe Virgil Tănase şi Paul Goma. In loc ca să-i ucidă, el s'a prezentat autorităţilor franceze, dezvăluind complotul.

A profitat Securitatea Română de informaţiile fostului agent ca să vadă cine au fost părtaşii?

REÎNFIINŢAREA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

După ce în Ianuarie Ion Iliescu a interzis partidul comunist , cu scopul de a câştiga popularitate, a revenit asupra deciziei luate, a bâjbâit şi în această problemă ca şi în altele, în final, la 16 Noembrie a hotărît să-l reînfiinţeze, evident sub alt nume.

Sub pretextul desfăşurării unei conferinţe a Asociaţiei Economiştilor, în ziua de 16 Noembrie 1990, în clubul întreprinderii Faur s'a produs fuzionarea Partidului Democrat Muncitoresc cu Partidul Comunist Român, sub numele de Partidul Socialist al Muncii.

Noul partid, condus de comuniştii Ilie Verdeţ şi Constantin Pârvulescu, care doreşte să instaureze un socialism "prosper" în România, a stârnit protestul poporului, chiar şi al lui Sergiu Nicolaescu, fesenist convins, care cu această ocazie a demîsionat plin de indignare.

Revitalizarea partidului comunist în România, moment periculos pentru guvernul FSN-ist la putere a avut loc în timp ce Ion Iliescu se afla la Paris, lăsând tot necazul şi răspunderea pe "bietul" Petre Roman.

ILIESCU ÎN VIZITĂ LA IAŞI

Inainte de a pleca spre Japonia, pentru a lua parte la ceremonialul încoronării Impăratului Akihito, preşedintele României Ion Iliescu s'a oprit la Iaşi, localitate unde a funcţionat ca prim secretar al p.c.r. în anii 1974-1979. Cu această ocazie a participat la un dialog cu studenţii pe tema liberalizării preţurilor.

Tot la Iaşi el a luat parte la spectacolul Teatrului Naţional din localitate. Spre surpriza lui, când a părăsit teatrul, el a fost aşteptat de un grup de aproape 300 persoane, care au protestat împotriva lui Ion Iliescu şi a guvernului FSN.

Demonstranţii scandau: "Primul actor Să iasă din rol", referindu-se la unul dintre cei mai mari actori ai României de azi - Ion Iliescu.

In ziarul "Opinia studenţească" din Iaşi, sunt redate câteva dintre perlele actualului preşedinte Ion Iliescu, din timpul conferinţei de presă ce a avut loc la Iaşi: "Cine sunt ăştia?" "Să împingă ţara în haos? Unii vor poate aşa ceva, dracu' să-i ia", "Singura alternativă e să mergem cu ce avem".

Dictatorul literar-artistic, Adrian Păunescu dela revista Zig-Zag, a fost concediat.

•••

In primele opt luni ale anului 1990 valoarea furturilor dela fabrica de automobile din Piteşti a atins cifra de 100 de milioane lei, echivalent a 1300 de maşini. Printre articolele furate se numără 50 de automobile ce urmau să fie livrate cumpărătorilor.

•••

Sare este dar...lipseşte. Motivul e simplu şi explicabil: fiind prea ieftină, Centrala Sării din Ministerul de resort nu găseşte că-i profitabil s'o transporte şi s'o distribuie la prăvălii.

•••

A luat fiinţă un nou partid, cel de al 108-lea: "Partidul Naţional-Tărănesc". A treia aşchie a partidului "Naţional Tărănesc, creştin şi democrat". Diferenţa de opinii dintre partidele politice e "lămurită" de cele 1100 de ziare.

•••

Numărul copiilor orfani, din orfelinate, este doar de 1%. Restul sunt copii abandonaţi.

•••

Ministrul Apărării Naţionale al României, General Victor Atanase Stănculescu a făcut o vizită neoficială Majestăţii Sale Regele Mihai, la reşedinţa sa dela Versoix, de lângă Geneva.

•••

Dela 1 Ianuarie la 30 Septembrie s'a exportat faţă de anul trecut, doar 52.3% pe relaţie de cliring şi 57.4% pe devize convertibile.

•••

La Iaşi s'a pus temei Facultăţii de Teologie cu statut de Institut Teologic Universitar.

•••

O nouă lege interzice "înstrăinarea prin acte între vii, a terenurilor de orice fel situate înăuntrul sau în afara localităţilor..." Face excepţie pământul (maximum 1000 metri pătraţi) vândut pentru construirea unei case inclusiv curtea.

•••

Pe 9-10 Octombrie a avut loc la Sibiu Congresul Romilor.

•••

La Facultatea de Drept din Bucureşti s'a organizat un sindicat pro-fesenist, cu scopul de a contracara acţiunile "Ligii Studenţeşti", principala organizaţie studenţească de luptă.

•••

Intre Universitatea din Braşov şi Universitatea Tehnică din Budapesta s'a încheiat un protocol de colaborare pe 6 ani în probleme de învăţământ, ştiinţă şi cultură.

•••

Sunt dovezi că securitatea caută să-şi reîntregească serviciul consacrat spionării cetăţenilor. Au fost invitaţi foştii informatori, scrisorile continuă să fie deschise, iar convorbirile telefonice au trei urechi.

•••

Senatul a validat proiectul de lege privind constituirea societăţilor comerciale cu capital străin.

•••

In loc de combustibil, cetăţenii au primit sfaturi: "Prin închiderea cu ramă metalica şi sticlă a balcoanelor se obţine un plus de 2-3 grade în interiorul apartamentului".

•••

La Bucureşti s'a înfiinţat Fundaţia "Mareşalul Ion Antonescu", având ca scop stabilirea adevărului în privinţa oamenilor politici compromişi de guvernul comunist.

•••

Conform "tradiţiei-ceauşiste", soldaţii au fost trimişi la culegerea cartofilor.

•••

Pentru alegerile prezidenţiale din 1992, Biserica Ortodoxă Română a propus pe poetul mistic Ioan Alexandru.

•••

Nu mai sunt cozi în faţa magazinelor alimentare pentrucă nu mai sunt alimente. Lumea protestează, dar protestele nu produc nici cartofi şi nici ceapă.

•••

Numărul întreprinderilor particulare se ridică la 50.000, dar sunt în pragul falimentului. Cauza: lipsa de materii prime.

•••

In comparaţie cu trecutul, anul acesta "Târgul Internaţional, Bucureşti '90" a dus la unele rezultate pozitive.

S'au încheiat contracte de import-export cu diferite firme internaţionale. In general, România va livra nave, utilaj petrolifer, material rulant, etc. şi va importa aparatură medicală de laborator, produse electronice, etc.

•••

In timpul ciocnirilor din Piaţa Universităţii, televiziunea informa publicul de persoanele declarate de familie ca dispărute. Intre timp muncitorii dela crematoriu erau foarte ocupaţi.

•••

A trecut o jumătate de an şi nici un raport cu privire la năvălirea minerilor. Fundaţia Internaţională Helsinki cere Bucureştiului să dea amănunte cu privire la atacul dela televiziune şi Ministerul de interne din 13 Iunie. Au fost studenţii ori Securiştii care au aţâţat focul, ca apoi guvernul să cheme minerii?

•••

Tigările indigene s'au scumpit de 2-3 ori în ultimul timp. Tigările româneşti "Carpaţi" costă acum 9 lei pachetul , iar când nu se găsesc pe piaţă, acestea sunt revândute la speculă cu 40 lei pachetul.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

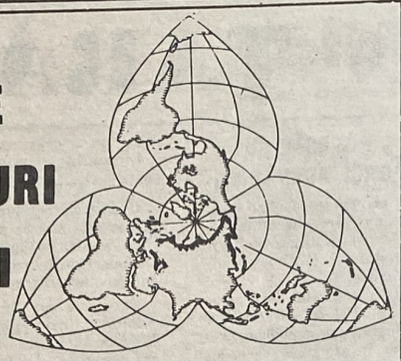

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

DEMISIA DOAMNEI DE FIER

Primul ministru al Marii Britanii, Margaret Thatcher, și-a prezentat în mod neașteptat demisia pe data de 22 Noembrie.

Cu două zile înainte avuseseră loc alegeri în rândul membrilor Partidului Conservator din Parlament pentru conducerea acestui partid. Din cei 372 de membri, Margaret Thatcher a obținut numai 204 de voturi. I-au lipsit 4 voturi ca să obțină un procentaj de 56% și să-și păstreze poziția.

Contra candidatul ei, fostul ministru al apărării, Michael Heseltine, a fost criticul cel mai vehement al doamnei Thatcher în privința taxelor individuale și refuzului ei de a accepta total integrarea în Comunitatea Europeană, în sensul acceptării unei monezi comune.

Margaret Thatcher nu a mai așteptat al doilea tur de scrutin care trebuia să aibă loc după o săptămână.

Fostul ministru de finanțe, John Major a fost ales ca viitor prim ministru.

CONFERINȚA DELA PARIS

Reprezentanții de vârf a 32 de țări europene (minus Albania) la care s'au alăturat Statele Unite și Canada, s'au întâlnit la Paris în palatul Elysée timp de trei zile (19-21 Noembrie) la Conferința pentru Securitate și Cooperare în Europa (CSCE).

Conferința care a avut scopul de a trasa drumul pentru noile relații dintre state, a fost comparată oarecum în intenții cu celebrul Congres dela Viena din 1815 care s'a ținut după prăbușirea imperiului lui Napoleon, sau cu Conferința dela Paris din 1919 după primul război mondial.

Luni 19 Noembrie, cele 22 de guverne care fac parte din organizația NATO și Pactul dela Varșovia, au semnat un acord de dezarmare care va duce la înjumătățirea armamentului convențional pentru ambele părți și la distrugerea surplusului de mii de tancuri, care blindate, piese de artilerie și avioane.

Ambele părți vor fi obligate să accepte în mod reciproc inspecții de verificare a termenilor acordului.

Miercuri 21 Noembrie s'a semnat documentul final (19 pagini) al CSCE-ului de către președinții sau primii miniștri ai celor 34 de state care au participat la conferință.

Așa numita "Chartă dela Paris", înlocuiește Declarația dela Helsinki din 1975. In conținutul ei se stipulează încetarea războiului rece, iar Europa este chemată să participe la o nouă eră în care va fi înlăturat războiul dintre statele ei; se vor garanta drepturile omului, principiile democratice, și o cooperare activă economică.

Conferința dela Paris n'ar fi fost posibilă fără colapsul comunismului, totuși cu toate bunele ei intenții, deocamdată teoretice, sunt de remarcat și unele previziuni pesimiste în ceea ce privește mai ales viitorul economic.

Astfel primul ministru polonez Mazowiecki și-a exprimat îngrijorarea că o viitoare Europă va fi împărțită în țări sărace și țări bogate. Poate cel mai plastic s'a exprimat în aceasta problemă secretarul general al ONU Javier Perez de Cuellar. "Sunt un om din Sud (zona majorității statelor sărace din lumea a treia n.n.) și vă spun că Nordul va continua să stea pe un tron de lut dacă Sudul nu se va bucura de o stare materială mai bună."

Demararea practică a celor expuse teoretic în chartă va începe pe 28 și 29 Ianuarie la Viena, unde se vor întâlni reprezentanții oficiali ai semnatarilor, pentru fixarea programului de întâlniri anuale și bienale ale CSCE-ului. Punctele eventual nelămurite, vor fi discutate la viitoarea întâlnire de vârf care va avea loc în Martie 1992 la Helsinki.

Cu un Pact al Varșoviei fărâmițat și în perspectivă să fie desființat până la sfârșitul lui 1991, unii cred că CSCE-ul va prelua rolul pactului muribund și al NATO-ului.

SURPRIZĂ ÎN ALEGERILE DIN POLONIA

Spre surprinderea generală, alegerile pentru desemnarea unui nou președinte nu s'au soldat cu victoria presupusă a lui Lech Walesa. El nu a câștigat decât 39% din cele 50% voturi necesare pentru a obține mandatul, iar pe locul doi nu s'a plasat primul ministru Tadeusz Mazowiecki cum era de așteptat.

Acest loc a fost ocupat de către candidatul independent Stanislaw Tyminski, om de afaceri emigrat în Canada cu 20 de ani în urmă și revenit din exil.

Tyminski

Pentru a se decide învingătorul, primii doi candidați se vor întrece la un nou scrutin pe data de 9 Decembrie.

In urma înfrângerii suferite, primul ministru Mazowiecki și-a înaintat demisia, urmând să guverneze până la numirea viitorului succesor.

CĂDEREA GUVERNULUI BULGAR

In urma presiunii exercitate de greva generală, guvernul pro-comunist al primului ministru al Bulgariei Andrei Lukanov, și-a dat demisia în ziua de 29 Noembrie 1990.

Andrei Lukanov a fost ales prim-ministru în urma victoriei partidului său - Partidul Socialist al Bulgariei (fostul partid comunist), care a obținut 53% din voturi în alegerile parlamentare din luna Iunie, a.c.

Din Iunie și până azi, Bulgaria a fost divizată între Partidul Socialist al Bulgariei și Uniunea Forțelor Democratice, o alianță a 16 partide din opoziție.

Mulțimea grevelor ce durau de câteva săptămâni, a fost inițiată de Uniunea Sindicală din opoziție Podkrepa.

La greva generală, Luni 26 Noembrie a.c. s'a alăturat Confederația Independentă a Sindicatelor Muncitorești, care cuprinde peste 3.5 milioane de membri, paralizând întreaga economie a Bulgariei.

Partidele de opoziție s'au grăbit să numească un guvern provizoriu neutru, care să conducă țara și să pregătească alegerile ce vor avea loc în Mai 1991.

ANDREI LUKANOV

TRUPELE DIN GOLF AȘTEAPTĂ STARTUL

In regiunea Golfului sunt masate în Arabia Saudită 330.000 de soldați, dintre care 230.000 de Americani.

La intenția președintelui Bush de a mai trimite 200.000 de oameni (trupe din Germania și rezerviști mobilizați în SUA) Saddam a anunțat întărirea armatei sale din Kuweit și frontiera cu Arabia Saudită, cu încă 250.000 de oameni care se vor adăuga celor 400.000 existenți.

Totodată Bagdadul a făcut cunoscut că va elibera pe toți ostaticii începând cu data de 25 Decembrie, până la sfârșitul lui Martie. Ostaticii germani au fost eliberați cu toții pe considerentul că Germania nu participă cu forțe militare în Golf.

Președintele Bush a fost prezent în mijlocul trupelor sale pe data de 22 Noembrie când s'a sărbătorit Thanksgiving Day (Ziua gratitudinii) menținându-și poziția fermă de intervenție militară în caz că Irakul nu va părăsi Kuweitul. In întâlnirile sale diplomatice cu alți șefi de stat, el a căutat să capete aprobarea pentru politica sa în Golf. In acest sens s'a numărat și întâlnirea cu Președintele Siriei, Assad, întâlnire dezaprobată de Israel, întrucât Damascul a fost considerat chiar de către Americani ca centru internațional al terorismului.

Pe data de 29 Noembrie Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite, printr'un vot de 12 pentru, 2 contra (Cuba și Yemen) și o abținere (China), a autorizat întrebuințarea "tuturor mijloacelor disponibile", contra Irakului, dacă acesta nu se retrage din Kuweit până pe data de 15 Ianuarie 1991.

Președintele Bush a oferit Irakului o ultimă șansă, de a discuta direct la nivel înalt, rezolvare pe cale pașnică a conflictului din Golf.

TRATATUL DE PRIETENIE GERMANO-SOVIETIC

Vineri 9 Noembrie a fost semnat la Bonn, un tratat de prietenie și de neagresiune pe 20 de ani, între Germania și Uniunea Sovietică.

Data a coincis cu împlinirea unui an dela căderea Zidului Berlinului, iar tratatul a fost semnat de către cancelarul Kohl și președintele Mihail Gorbaciov.

Pactul stipulează respectul reciproc al suveranității, integrității teritoriale și independenței politice. Nici una din cele două țări nu va ataca pe cealaltă sau altă țară.

Cancelarul Kohl a declarat după semnarea tratatului, că pactul, a fost primul tratat politic semnat de Germania unificată. El a subliniat, ca și președintele Weizsaecker, că ceea ce s'a întâmplat în ultimele 12 luni în Germania și Europa n'ar fi fost posibil fără participarea activă a liderului sovietic. "Inchidem acum capitolul penibil al trecutului și deschidem drumul spre un nou început", a spus cancelarul.

Pactul va face din Germania, partenerul din Uniunea Europeană cu care Uniunea Sovietică va avea cele mai multe schimburi comerciale.

Germanii, care au dat un împrumut de 12 miliarde de mărci Sovieticilor ca o compensație a unificării, s'au arătat în continuare doritori să ajute pe Gorbaciov în redresarea economiei țării sale. Astfel chiar compania Daimler-Benz e gata să trimită alimente și îmbrăcăminte pentru a ajuta populația Uniunii Sovietice să facă față rigorilor iernii și crizei economice.

Ironia istoriei face ca o țară învinsă și în ruine în 1945, să ajungă astăzi o mare putere economică, iar țara victorioasă în 1945 să fie astăzi o ruină economică care primește ajutor dela fostul învins.

PREȘEDINTELE BUSH ÎN MIJLOCUL TRUPELOR AMERICANE DIN GOLF

Cronica internațională

IMPERIUL ROȘU LA ULTIMA ANIVERSARE

Lucian G. COSTI

Ceremonia din Piața Roșie ce a marcat a 73-a aniversare a Revoluției Bolșevice s'a desfășurat, cu notabile excepții, după ritualul binecunoscut. Conducătorii sovietici s'au aliniat la parapetul sumbrei tribune din creștetul mausoleului lui Lenin, gata să primească defilarea trupelor pe care se bazează stabilitatea regimului și apoi parada mulțimii, dublată de urale pe bandă, amplificate de difuzoarele pieței.

Numai că de data aceasta macabrul gust al comuniștilor sovietici de a-și celebra lovitura de stat din 1917 din vârful unui mormânt a coincis cu caracterul aniversării din acest an, care aduce mai mult cu funeraliile sistemului comunist instaurat acum 73 de ani. Parada militară a inclus ultimele noutăți ofensive, printre care rachetele intercontinentale SS-25, semn că înarmarea n'a scăzut nici o clipă în timpul frământatei perioade pe care a traversat-o URSS. Apoi, în locul mulțimii supuse din trecutele parăzi, au apărut în piață susținătorii regimului în fața cărora, în semn de solidaritate, au coborît dela tribună toți membrii biroului politic, în frunte cu Gorbaciov. Dar nici acest gest nu l-a scutit pe președintele sovietic de cele mai aspre critici din partea nomenclaturii, care-l acuză că ruinează imperiul, renunțând la conducerea autoritară a predecesorilor săi. Nu lipseau portretele lui Stalin, dimpreună cu pancarte cu texte ca: "Alungați-l pe anticomunistul Gorbaciov". "Să curățăm partidul de trădători!" Organizat de partidul comunist, într'o disperată încercare de a arăta că are suport popular, marșul a semănat cu o demonstrație de protest contra slăbiciunii guvernului, și nu cu tradiționala defilare a mulțimii fericite de binefacerile comunismului.

Au intrat în Piața Roșie, în urma protestatarilor de stânga, protestatarii de dreapta, de data aceasta mai numeroși, circa zece mii. Anticomuniștii scandau: "Gorbaciov demisionează!" "Darul comunismului este genocidul!", "Cetățeni, cât timp vom mai îndura ipocrizia, minciunile, demagogia, violența și furtul Mafiei PCUS?" adevărate chemări la revoltă fățișă contra sistemului. Adăugând la acest insolit tablou incidentul cu o persoană care a tras în cei mai iubiți fii ai Sovieticilor, ochind prost, ca și zvonurile despre o iminentă lovitură de stat, care circulau cu insistență la Moscova, avem o imagine a realității politice din capitala sovietică. In atare condiții, este aproape sigur că nu va mai fi sărbătorită cea de-a 74-a aniversare a glorioasei revoluții din Octombrie.

Haosul economic, ignorarea edictelor date de Kremlin, redeșteptarea naționalismului ucrainean, și ca o reacție, a celui rusesc, împreună cu o iarnă ce se anunță grea, totul pare să pună la grea încercare osatura statului sovietic în lunile ce vin. Până la moartea definitivă, care bate la ușă, Imperiul Roșu își arată cu agresivitate colții, asemeni unei fiare rănite care simte că e pe cale să piară. Ultima faptă a guvernanților muscali a fost incitarea dezmembrării Republicii Moldova, vechi pământ românesc, ocupat de Stalin în 1940. Conducerea anticomunistă a acestui ținut, instalată în urma unui plebiscit popular în 27 August 1989, a fost ținta atacului perfid al Kremlinului, care s'a folosit de diversiuni naționaliste provocate de coloniștii ruși și găgăuți, cu sprijinul nemijlocit al KGB-ului.

Guvernul anticomunist dela Chișinău, primul de acest fel de pe întreg pământul românesc dela 1946 încoace, a condus destinele neamului nostru dela Răsărit de Prut după evenimentele din 1989; în fond, Basarabia deține întâietatea Revoluției Române Anticomuniste, care a izbucnit pe acel pământ românesc înaintea evenimentelor din Decembrie. Autoproclamarea republicilor fantomă găgăuță și transnistreană a fost concepută de KGB și susținută cu arme, agenți și două regimente sovietice trimise de urgență în Sudul Basarabiei.

Imperiul Sovietic, continuator al celui țarist, preia metodele acestuia, perfecționându-le în brutalitate. Inainte de ocupația ruseacă din 1812, Basarabia avea o populație românească omogenă, grație unei îndelungate suveranități statale românești. Planul rusesc de a asigura controlul asupra gurilor Dunării și litoralului Mării Negre dela Odesa la Chilia, și mai departe, spre Sud, spre a face joncțiunea cu populația slavizată din Bulgaria, a început prin masiva dizlocare a Românilor și colonizarea cu elemente străine, în special Ruși, Ucraineni, Bulgari, Găgăuți (de neam turcesc). Aceștia din urmă sunt aduși din Sudul Dunării, unde se pare că erau în conflict cu autoritățile turcești, în anul 1817. Cât de rău au dus-o printre Moldovenii ale căror pământuri le-au ocupat fără consimțământul acestora, stă mărturie rata de înmulțire a acestui grup etnic, ce număra 1205 indivizi în 1817, 115.683 în 1941 și peste 150.000 astăzi. Aproape total rusificați, acești venetici și-au făcut conștiincios datoria față de stăpânii lor, acționând cu obediență la indicațiile Moscovei.

Gestul Găgăuților de a-și proclama o "republică" pe pământul ancestral al Românilor echivalează cu proclamarea unei republici turcești cu capitala la München a celor peste patru milioane de Turci din Germania, a unei republici nord-africane cu capitala la Saint-Denis a Islamicilor din Franța, a unei republici indiene cu capitala la Oxford, sau a unei republici coreene cu capitala la New Jersey, dacă asemenea absurdități politice ar fi susținute de KGB în locurile sus menționate, unde există grupurile etnice respective. Voita confuzie între statul de minoritate etnică având vechi rădăcini istorice și cele de efemer și nechemat colonist, pe care a lansat-o guvernul dela Kremlin (și pe care s'au grăbit să o susțină cercurile "liberale" și de stânga din SUA și Europa de Vest) este doar o încercare de a legitima politica de scindare a teritoriului Moldovei, făcând-o acceptabilă teoriilor asupra drepturilor omului și ale minorităților în vogă în Vest. Sfidarea celor mai elementare reguli de convietuire cu populația românească autohtonă face ca viitorul Găgăuților pe pământul Basarabiei să fie pus sub semnul întrebării.

Vădind același dispreț față de autohtoni, Rușii colonizați pe ambele maluri ale Nistrului, la Tiraspol, fostul Tyras, de unde era originar legendarul rege al Tracilor, Dan) și Tighina, au proclamat o altă republică transnistreană, refuzând să dea ascultare autorităților dela Chișinău. Starea de tensiune ce a urmat și conflictele sângeroase au demonstrat imposibilitatea conviețuirii armonioase a coloniștilor, veniți în calitate de stăpâni, cu localnicii, victime până mai ieri ale năvălitorilor.

Evenimentele tragice din Basarabia au arătat clar care sunt veritabilii dușmani ai Românilor, au provocat o stare de alertă în toată România la Vest de Prut și au demonstrat servilismul conducerii neocomunsite față de Moscova. In momentele de gravă încălcare a suveranității Republicii Moldova, "emanații" dela București, adăpostiți în Palatul din Piața Victoriei, la umbra dizgrațioaselor blocuri ceaușiste s'au grăbit în mod nechemat, să afirme lipsa de pretenții teritoriale asupra "Moldovei Sovietice". Față de o asemenea atitudine, chiar și gestul comunistului Dej din 1964, când a emis așa-numita Declarație de Independență, este mai aproape de consensul național.

Procesul de dezintegrare a conglomeratului sovietic este ireversibil și toate indiciile converg în acest sens. Odată cu dispariția sa, numeroasele probleme create de imperialismul rusesc vor fi, încet, soluționate. Faptul că Moldova nu a devenit teatrul unor conflicte de proporții, cum au fost cele din Armenia, Azerbaidjan, Uzbekistan, se datorează înțeleptei conduceri a republicii, în frunte cu președintele Mircea Snegur. Diplomația Moldovenilor, ca și firea lor toleranță, au stat ca un scut în fața dezlănțuirii de violență ordonată, pe ascuns, de Moscova.

Pentru noi toți, miracolul Românilor din Basarabia, cei care au fost supuși unor fapte de genocid de o cruzime greu de imaginat, rămâne cel mai dătător de speranță. Stăpânii de drept ai pământurilor Moldovei străbune sunt Românii ce-l locuiesc, iar guvernul dela Chișinău, care-i reprezintă cu adevărat, trebue susținut fără rezerve de toată suflarea românească.

Când le bate ceasul, imperiile dispar din istorie la fel de dezgustător ca și la nașterea lor, prin agresiuni și crime. Dar nu există întoarcere! Rămâne în urma lor ruina și dezolarea, și o droaie de nepoftiți, mirați că în jur nu li se mai vorbește păsăreasca pe care o credeau limbă internațională. De aproape două milenii, malurile la Est și la Vest ale Daciei au fost măturate de talazuri de o furie nemăsurată. Înțelepți, localnicii au alte aniversări, diferite de cele ale imperiilor efemere, chiar și cele care se încăpățânează să fiinteze 73 de ani. In luna lui Andrea, numită de strămoșii lor în onoarea Apostolului Andrei, Cel dintâi chemat, Românii își au sărbătorile lor, cele pe care istoria le-a rânduit, într'o misterioasă coincidență: 1 Decembrie 1918, 16-22 Decembrie 1989, ambele prefigurând prăbușirea unor imperii brutale și asupritoare.

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

Acum un an, la începutul lunii Decembrie, Ceaușescu mai savura succesul ultimului congres p.c.r., dar studenții dela Facultatea de Agronomie umpluseră plopii din alee cu pere, care străluceau în bătaia soarelui printre frunzele în continuă mișcare.

"Când va face plopul pere și răchita micșunele", rostise sentențios dictatorul, atunci nu va mai fi comunism în România. Si cu ajutorul studenților plopii au făcut pere și comunismul a fost izgonit. Ceaușescu nu era singurul comunist de acest fel. Tot pe atunci, Honecker primea impecabila defilare a trupelor RDG-iste, alături de Gorbaciov, în aceeași tribună, fără să bănuiască nici el că la sfârșitul aceleiași luni, va fi sub stare de arest. In câteva luni comuniștii au fost măturați dela putere din toate țările Europei răsăritene, cu excepția Iugoslaviei și Albaniei, dar evenimentele din România s'au desfășurat altfel decât în celelalte țări comuniste.

România este singura țară unde a avut loc o revoluție în adevăratul sens al cuvântului. In România a curs sânge, au murit oameni și aceste fapte nu trebuesc uitate. Si iarăși nu trebue uitat faptul că pe trupurile calde încă, ale tinerilor morți pentru libertate s'a ridicat urgia ahtiaților de putere, a hienelor politice, prăsite în țară mai mult ca în orice colț al lumii. Revoluția Română a fost furată.

Hoții Revoluției Române au furat cu amândouă mâinile. Cu una, Revoluția propriu zisă, iar cu cealaltă, metoda comunistă de guvernare, dela dictatorul pe care l-au lichidat, fără a-i plăti drepturi de autor.

Haosul din țară apărut după Decembrie '89 a fost facilitat în bună parte de furii Revoluției care constituie...puterea. Intre putere și țară, spărtura apărută înainte de 20 Mai '90, crește și se lărgește, devenită prăpastie, fapt care nu-i prea afectează personal pe cei dela putere, pentrucă între timp și-au consolidat poziția cu ajutorul vechilor instrumente de represiune, crescute în pepiniera gângavului genial și a savantei.

In această situație apare firească întrebarea "Chiar nu s'a schimbat nimic în România"?

"Desigur că s'a schimbat".

In România există acum și "opoziția". Intr'un singur an, mai precis în câteva luni după Revoluție în România au apărut - și are acum - mai multe partide politice decât toate țările din Pactul Atlantic sau Piața Comună, adunate la un loc. Si acesta nu-i lucru de șagă. Câți ani îi mai trebue Americii până va avea peste o mie de partide (raportate la numărul populației) ca să ajungă din urmă România?

Tot datorită actualei conduceri, în România s'a dat libertate totală tuturor cultelor interzise și ale căror bunuri au fost confiscate de stat, asmuțindu-le unele împotriva altora pe împărțirea acestor bunuri, fără ca statul să intervină. Muncitorii sunt instruiți să lupte împotriva intelectualilor, minoritățile contra majorității, iar orășenii în continuu conflict cu țăranii cărora nu li s'a dat pământ, ci doar un petec de cultivat cu care vor să câștige un ban, vânzând la "prețuri de piață", în dauna salariatului care nu are cu ce să-și plătească o legumă sau un fruct.

Si toate acestea doar într'un singur an, prin grija unui guvern ales cu 66%. Are Apusul o asemenea performanță?

Putea Margaret Thatcher să aducă la un singur semn minerii din Doncaster sau Chesterfield pentru a-i face zob pe incomozii care protestau în Hyde Park și să facă țăndări sediul partidului laburist? Iliescu a reușit, pentrucă a fost ales ca președinte al republicii cu 86% din voturi.

Iată deci câte schimbări s'au produs în România. Cât privește drepturile minorităților conlocuitoare, puterea actuală este în fruntea tuturor. Să ni se arate un singur prim-ministru din Vest care n'are nici o picătură de sânge din neamul țării pe care o conduce. România este și aici pe locul întâi.

Cât privește nivelul de trai al cetățenilor, totul este relativ după părerea "puterii". Depinde la cine îl raportezi. Au oare locuitorii din Etiopia, Biafra, Eschimoșii dela Pol, pigmeii din Patagonia, aborigenii din Australia, triburile Bau-Bau din Africa sau deportații din Siberia, un standard de viață mai ridicat decât cei de pe Calea Victoriei sau bișnițarii de pe Lipscani?

Libertatea politică este totală. Numărați orele de somn ale reprezentanților "opoziției" din Parlament și veți vedea că se bucură de toate drepturile.

Un singur fapt îi scapă de sub control puterii, "STRADA". Acea forță care arde o flacără incandescentă, aprinsă în Decembrie '89, crescută în Golaniada din Piața Universității și care se întinde ca o lumină în întreaga țară. Această invincibilă opoziție, este singura garanție că jertfele din Decembrie n'au fost inutile și spânii roșii dela putere, pot să-și numere zilele. Pentrucă "STRADA" cu protestele ei, este astăzi TARA.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

ANARHIA DIN ROMÂNIA

—— Ion BOIERU ——

Situaţia din România a început să se limpezească, în privinţa capacităţii noastre, a celor din exil, de a înţelege elementele constitutive ale momentului şi direcţiile de viitor, aşa cum sunt ele articulate în reportajele de presă şi mai cu deosebire, în povestirile celor ce vin sau pleacă în ţară. Se poate spune că o primă fază din perioada de tranziţie, după alegeri, a trecut, şi s'au putut desprinde câteva concluzii, ce îngăduiesc observatorilor să-şi compună o teză extemporală despre cele ce se petrec acolo.

Ilici Iliescu şi primul său ministru, Petre Roman, fac toate eforturile să câştige aprecierea şi simpatia guvernelor şi cercurilor influente din Occident. Intervenţiile lor sunt ridicole şi de un caracter minor, căci nu se poate dovedi lumii întregi, din afară adică celor puternici, mai de grabă, că democratizarea este o simplă problemă de legislaţie guvernamentală, care să permită dezvoltarea unei pieţe libere comerciale. Numai voinţa şi participarea solidară a tuturora sau a celor mulţi, energici şi dinamici, în procesul general de refacere pot deschide drumul încrederii în guvern sau în agenţiile oficiale care se ocupă cu redresarea ţării. Ori acestea, adică energiile creatoare nu pot participa, nu se pot solidariza cu acţiunile guvernului, pentrucă guvernul nu inspiră nici o încredere, şi refacerea ţării nu este o treabă de "tehnocraţi" ci de "guvernanţi" adevăraţi, adică oameni care ştiu ce înseamnă un stat, care cunosc tradiţiile şi fondul românesc, pe care să se reclădească formele de civilizaţie şi cultură. Acei formaţi în ideologia marxistă, oricât de "şcoliţi" ar fi prin străinătate, la diversele institute sau instituţii de specializare, nu s'au format în plămada românească şi nu au trăit niciodată pe dimensiunile existenţei româneşti. Ei nu vor putea clădi o ţară nouă şi nu vor putea fi întemeietorii unei civilizaţii numai pentrucă sunt cunoscători ai Occidentului. Lor le lipseşte suflul, seva românească a nevoilor de azi.

Guvernanţii de azi nu au un contact cu sufletul poporului, chiar dacă pentru un moment de confuzie au avut un astfel de contact superficial şi trecător, înainte de alegeri. După alegeri, guvernanţii neocomunişti, nu şi-au putut ţine promisiunile exagerate şi ireale, pe care le-au făcut pentru necesităţile campaniei electorale.

ANACRONISMUL DE AZI

Societatea de azi nu are nici un fel de asemănare cu imaginea pe care şi-a închipuit-o echipa lui Ilici Iliescu. Iliescu a devenit un factor politic de paradă, decorativ şi fără putere politică, în câmp deschis. El poate opera în culise, după paravan, dar nu în forum, nici în ţară, nici în străinătate. Vizita lui la New York a fost edificatoare, în această privinţă, cu toate eforturile pe care le-a făcut. In vizita lui dela New York a fost redus la proporţiile lui reale, adică un marginalizat, fără influenţă şi fără şanse de a beneficia de pe urma prezenţei sau a garanţiilor lui pentrucă este strâns în cingile marxismului şi nu se poate deprinde cu ideile de libertate şi demnitate umană.

Iliescu nu pricepe nimic din problemele fundamentale ale Românieі de azi, care nu sunt numai de ordin economic sau politic. Acestea sunt înainte de toate spirituale şi morale. Poporul român de azi are, în primul rând, nevoi spirituale. Ii trebuesc câteva idei călăuzitoare, exprimate în formule clare prin care să se poată orienta în desişul de tendinţe şi amăgiri pe care i le oferă contemporaneitatea.

Poporul român are nevoie de o Constituţie şi nu este nevoie de stabilit comisii de pregătire şi de dezbateri pentru o Constituţie. Tara românească are o Constituţie, şi ea poate fi readusă în vigoare, pentru a se putea determina cadrul de dezvoltare a societăţii. Firește, pot exista puncte de nerealizat la ora actuală, dar acestea pot rămâne temporar în suspensie, până la elucidarea lor. Tara de azi este condusă după bunul plac al neo-comuniştilor, Ilici Iliescu şi echipa lui, care sunt în fond anarhişti şi dărâmători de ţară, chiar mai rău decât pe vremea lui Ceauşescu. Echipa lui Iliescu nu poate pregăti şi elabora a nouă Constituţie, pentrucă mentalitatea celor mai mulţi dintre parlamentari este de tip marxist sau influenţată de marxism. In felul acesta se poate spune că ţara se găseşte într'o situaţie anacronică; are probleme deschise, noi, şi se guvernează printr'o mentalitate şi ideologie, nu numai depăşită, dar compromisă complet.

CE SE POATE FACE?

Ideal ar fi ca echipa guvernantă şi întreg parlamentul ţării să demisioneze, lăsând loc unei coaliţii naţionale, formată din elemente care nu au fost vătămate de ideologia marxistă, şi nu sunt compromise prin acte care au operat genocidul naţional. (Nici comuniştii, membri de partid, nu au fost cu toţii compromişi; au fost membri prin oportunitate şi constrângeri). Tara încă dispune de forţe intelectuale care pot contribui la refacerea morală, politică şi economică, dacă li se încredinţează o astfel de responsabilitate. Poporul român de azi, are energii de calitate superioară, dar sistemul de guvernare, neocomuniştii de azi, nu lasă deschisă calea acestora pentru a intra în arenă. Si o bună parte din Occidentali, oficiali sau neoficiali, pactizează cu neo-comuniştii din ţară, acordându-le o încredere totală, în variate forme, care nu sunt identificate de toţi acei care se preocupă de problemele din România.

Intre timp, starea de anarhie, creată, întreţinută şi pe placul echipei Iliescu, lasă loc tuturor afaceriştilor, exploatatorilor şi imberbilor politici, ca să acapareze o bună parte din bunurile naţionale. Nu este vorba numai de aici din interior, de categoria bişniţarilor, ci de capitaluri străine, care au fost favorizate pe sub mână să pătrundă în ţară, şi să beneficieze de haosul creat de actualii guvernanţi, care nu sunt în serviciul intereselor naţionale, ci în serviciul internaţionalei lor, cu care operează în bună voie, deoarece nu există nici un fel de control al patrimoniului naţional; singurul control al guvernanţilor este asupra bunurilor pe care le exploatează ei, în favoarea lor şi a acoliţilor lor.

Un alt aspect, care rezultă tot din anarhia actuală, este acela al refacerii gospodăriilor agricole. Tăranii s'au apucat de treabă în mod serios şi au început să se chiverniséască bine, printr'o economie de schimb, nu închisă doar pentru nevoile lor proprii, ci pentru desfacerea produselor lor pe piaţă, cu monedă şi cu acumulări de mic capital, care le ajută la o dezvoltare viitoare a producţiei agricole.

Tăranii de azi sunt un fel de mici burghezi, care în fapt susţin economia naţională prin producţia lor, înlesnind alimentaţia poporenilor, căci colectivele de stat sunt şi ele pradă anarhiei, şi nu pot acoperi nevoile populaţiei. Echipa lui Iliescu nu poate redresa sub nici o formă alimentaţia ţării, deoarece el este în afară de realităţile societăţii româneşti, el este preocupat de salvarea puterii politice, care nu aduce foloase societăţii. Această situaţie va declanşa însă, mai devreme sau mai târziu, o reacţiune generală şi va determina căderea lui Iliescu şi a neocomuniştilor. Mai ales, că la ora actuală, pentru a îndrepta cât de cât proasta condiţie a alimentaţiei generale, guvernanţii vor lua tot felul de măsuri restrictive, ceea ce va avea consecinţe contrarii intenţiilor guvernamentale, şi situaţia se va înrăutăţi; atunci, va apare adevărata reacţiune împotriva neo-comuniştilor, care nu vor mai putea avea arme de apărare, chiar dacă vor aduce pe toţi minerii din lume. Tăranul român va fi opozantul cel mai înverşunat al neocomuniştilor din România. Ei îl vor dărâma pe Iliescu şi întreaga lui hardughie politică. Căci ţăranul român este împotriva anarhiei.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L8
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832
389-0644 B.B.

$ 25 TOATE ŢĂRILE

CUPON DE ABONAMENT

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE .....

PRENUMELE .....

STRADA/Nr .....

ORAŞUL ..... STATUL/PROVINCIA .....

COD POŞTAL ..... ŢARA .....

NOTE SI COMENTARII

GORBACIOV, ECONOMIA SOVIETICĂ ŞI PREMIUL NOBEL

Este ştiută simpatia comisiilor suedeze care decernă anual Premiul Nobel pentru comunişti. Anul acesta însă, acordând Premiul Nobel pentru Pace lui Gorbaciov, credem că s'au întrecut cu gluma, preferându-l pe el în locul poporului român, care fusese propus pentru acest premiu. Probabil că la alegerea sa a jucat un rol preponderent faptul că el fusese declarat de magazinul new yorkez TIME, magazin de un oarecare prestigiu, OMUL DECADEI. Pornind dela o premiză eronată, TIME şi în general aproape toţi jurnaliştii şi comentatorii americani de politică externă, îi atribuie lui Gorbaciov eliberarea Europei de Răsărit din sclavia comunistă. Spun ei că, cele întâmplate în spaţiul acela, n'ar fi putut să se întâmple fără marea lui viziune. Noi nu suntem convinşi de asta şi nu putem recunoaşte acest fapt ca o realitate de neîngăduit. Ba dimpotrivă, considerăm această tămâiere a lui Gorbaciov de către ziariştii şi comentatorii americani o lipsă de judecată politică reală.

După umila noastră părere, Gorbaciov a fost ultimul pământean care să merite această distincţie: omul anului, omul decadei şi Premiul Nobel.

O comentatoare a unui post de televiziune spunea, la câteva zile în urma numirii lui Gorbaciov pentru Premiul Nobel pentru Pace că, dacă ar fi să judecăm realizările sale din punct de vedere economic, dacă ar fi ca să-l notăm ca pe un şcolar, Gorbaciov rămânea repetent, însă, judecându-i meritele politice, pe baza celor petrecute în Europa de Est, trebue să recunoaştem că el e arhitectul schimbărilor ce au avut loc acolo. Cu alte cuvinte, spunea, nici mai mult, nici mai puţin că, un comunist notoriu ca Gorbaciov, este arhitectul care a contribuit la salvarea Europei de Est din ghiarele comunismului. Ei bine, o prostie mai mare ca asta, n'am mai auzit.

Este adevărat că Gorbaciov nu şi-a trimis trupele şi tancurile pentru înăbuşirea mişcărilor de eliberare, de democratizare a ţărilor din acest spaţiu european cum au făcut-o înaintaşii săi în Ungaria şi Cehoslovacia, unde au înăbuşit în sânge revoltele împotriva comunismului. Dar n'am auzit încă pe nimeni întrebându-se de ce anume? O întrebare firească şi cum spun Românii noştri "la mintea cocoşului"...

Gorbaciov, fiind strâns cu uşa de către evenimentele interne, a asistat cu mâinile încrucişate pe piept, a stat impasiv la dărâmarea cetăţilor de nisip ale imperiului moscovit, din neputinţă. Dându-şi seama că orice intervenţie este inutilă; că a interveni cu forţa brută ar însemna să lupte împotriva tuturor ţărilor "satelite" şi asta ar însemna declanşarea celui de al treilea război mondial nedorit de nimeni, inclusiv Rusia Sovietică. Aşa că, Gorbaciov a ales din două rele pe cea mai puţin vulnerabilă. A preferat să vadă Europa de Răsărit pierdută pentru comunism, ca săşi poată menţine imperiul moscovit. Si, să nu se uite experienţa avută în Afganistan, unde Rusia s'a aventurat într'un razboi pe care n'a putut să-l câştige, ale cărui răni sângerânde erau încă vii în amintirea poporului rus.

Cu câteva săptămâni mai înainte, vizionând un documentar televizat, pe canalul 11 din Chicago, neam putut da seama de câtă dreptate avea Soljeniţin în viziunea lui când preconiza dizolvarea Uniunii Sovietice.

Realizat de Hedrich Smith, care întâmplător vorbea limba rusă, timp de trei zile, postul de televiziune WTTW a prezentat documentarul intitulat INSIDE GORBATCHEV'S USSR, poate cel mai bun şi cel mai complet film documentar luat la faţa locului. După ce pune la curent telespectatorul de lipsurile de tot felul din Rusia Sovietică; după ce face o vizită minerilor din Siberia care-şi exprimă insatisfacţia în privinţa promisiunilor făcute de Gorbaciov cu privire la alimentare, promisiuni ce au rămas vorbe goale; după ce luăm cunoştinţă de birocraţia stupidă din U.R.S.S, reporterul Hedrich Smith ne plimbă prin statele în care naţionalismul autohton este mai acerb. In Armenia creştină şi Azerbaidjanul musulman, luptele, omorurile şi sinuciderile sunt la ordinea zilei. In Letonia, Estonia şi Lituania, ţări cu o tradiţie naţionalistă, se încearcă pe toate căile şi cu toate mijloacele, o rupere din colosul sovietic. In Republica Moldovenească, (Basarabia) curentul unei românizări, este din ce în ce mai puternic. Cu alte cuvinte, peste tot, o lume nemulţumită care aşteaptă izbăvirea. Ar fi fost deajuns ca trupele moscovite să părăsească ţara luptând pe alte fronturi, pentru ca toate popoarele ţinute în lanţuri de către stăpânii din Kremlin să dezlănţuiască viforniţa cea mare.

Iată de ce, Gorbaciov nu a intervenit în Europa de Est. Si iată de ce, nu merita să i se acorde Premiul Nobel pentru Pace.

Nicolae NOVAC